

[C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy
pdf\Hugh_Dafydd_Ab_Linaweaver_Brad-Doom_03-Pekelne_nebe.PDB](#)

PDB Name: Doom 3

Creator ID: REAd

PDB Type: TEXT

Version: 0

Unique ID Seed: 0

Creation Date: 13.5.2007

Modification Date: 13.5.2007

Last Backup Date: 1.1.1970

Modification Number: 0

PEKELNÉ NEBE

DAFYDD A.B H U O H
&
BRAD LINAWEAVER

Prolog

„Proč tu jsou ta monstra?”

Vyčerpaná žena se otočila na svého malého syna, jenž položil otázku, která hořela jasným plamenem i v její mysli. Jeho hlas se netřásl. Natáhla ruku, aby mu očisti-la tvář. Právě teď na sobě neměli žádné maskování a špi-navou šmouhu na jeho obličej zanechalo obyčejné bláto. Není správné, aby desetiletý kluk byl zkušeným váleč-ným veteránem, pomyslela si, ale všichni přeživší lidé na Zemi věděli, jak důležité je bojovat proti cizím ve-třelcům.

Kdysi dávno, když jí bylo deset let, její jediná otáz-ka zněla: „Jsou někde skutečná monstra?” Jak nádherný svět to byl, normální svět, v němž noční můry přebývaly tam, kam patřily. V šedé kůře mozkové mezi ušima. Jedi-ně ve snech jste mohli potkat obrovské létající hlavy, kte-ré plivají sršící koule blesků, rozzuřené rudé minotaury nebo šourající se lidské zombie jen před chvílí probuzené z věčného spánku. Létající kovové lebky se zuby ostrými jako břitva, z nichž odkapává krev, duchy chladnější než

hrob, téměř pět metrů vysoké demony s těžkou výzbrojí místo rukou. Bytosti odporně tlustých tvarů, jen vzdáleně lidských, které dokázaly vymáčknout život i z toho nej-silnějšího muže během několika vteřin, a nakonec nej-děsivější hrůzná stvoření ze všech: mechanická pavoučí těla, jež ve svých útrobách skrývala další odporné věci -stvoření mnohem horší než jakýkoliv pavouk.

Nemohla Davidovi odpovědět. Nemohla mu vysvětlit, proč se bytosti ze snů plouží zemí, která bývala Spojený-mi státy na planetě zvané Země.

Děkovala Bohu, že syn byl ještě pořád na živu. Když jí zemřel manžel, zůstali pouze tři. Tři. Rozplakala se. Nebylo jim dopřáno žít ve třech nadlouho.

Neměla dostatek času truchlit nad mužem, kterého mi-lovala. Monstra jí nedala sebemenší příležitost. Její dce-ři, Lise, bylo třináct.

Alespoň že manžel zemřel statečně, roztrhán ocelový-mi nohama pavoučího démona. Na krátkou chvíli žena zahlédla ďábelskou tvář shlížející z kupole připevněné na vršku mechanického těla. Nedokázala se ovládnout a vykřikla! Manžel ji už slyšet nemohl, ale ta pavoučí věc slyšela všechno.

Ještě pořád si dávala za vinu chvilkovou ztrátu sebeovládání. Její dcera mohla být dnes na živu, kdyby se její máma nepomátla a přitom neupoutala pozornost toho mechanického děsu. Nejhorší ze všeho byly zvuky, které monstrem vydávalo, zatímco se přibližovalo ke zbývají-cím členům rodiny. Těžký dusot zůstane v ženě mysli napořád, stejně jako křik vyděšené dcery - těsně předtím, než jí pavouk utrl hlavu.

Nic se nemůže srovnávat se zvukem, jenž vydává lid-ská hlava, se kterou si někdo hraje a pak ji rozdrť. Děkovala Bohu, že David neviděl, co se stalo s jeho sestrou. Nedávno se přistihla, jak přemýšlí o tom, jest-li by ještě někdy měla za něco vzdávat díky. I když vždy byla věřící, pomalu zapomínala, jak se modlit. Přemítala nad tím, že je to přesně jako v Knize Jobově: člověk čelí zkoušce, až když o všechno přijde. Jenže v Knize Jobově nebyly žádné pavoučí věci.

„Nevím, proč tu ta monstra jsou," odpověděla koneč-ně na synovu otázku. „Tahle stvoření sem přišla z vesmíru a mezitím se nám o nich podařilo zjistit spoustu důle-žitých věcí."

„Co třeba?" zeptal se.

Vyhlédla z okna suterénu, v němž se poslední týden schovávali. Venku panovala jasná noc a bylo vidět na hvězdy. Když se před dávnou dobou dívala na noční ob-lohu, cítila v sobě klid a mír. Teď ty věčné ohnivé tečky nesnášela.

„Zjistili jsme, že mohou zemřít," řekla tiše. „Nejsou tím, čím se zdají být. Nejsou to skuteční démoni."

„Démoni? Takoví, o jakých nám vyprávěl pastor?"

Usmála se a projela prsty tím, co zbylo z vlasů její-ho syna. „Nemohou tě odnést do pekla," uklidňovala ho. „S tvou duší nemohou udělat vůbec nic. Skuteční démoni nepotřebují zbraně, ani rakety. A jak už jsem řekla, sku-teční démoni neumírají."

David se chvíli díval z okna. „Ale monstra to jsou" řekl nakonec.

„Ano," souhlasila. „Teď v ně věřit musíme, ale chci, abys mi něco slíbil."

„Co, mami?"

Přitáhla si ho blíž k sobě a snažila se nevšímat jeho chybějící paže. „Jsou důležitější věci než věřit v mon-stra, Davide. Náš pastor si myslel, že nastal konec svě-ta. Ani se s těmi pavoučími zrůdami nepokoušel bojovat. Pokud nebudu počítat jeho kříž a Bibli. Jenže když získá-me zbraně, tak s nimi bojovat můžeme. Lidská rasa pře-žije! Ale musíme si věřit. Chci, abys mi slíbil, že vždyc-ky budeš věřit v hrdiny."

„Hrdinové nás zachrání," zopakoval. Oba dva stá-li dlouho jeden vedle druhého a dívali se oknem na sle-pé, bílé hvězdy.

1.

„Tak jak jste se tam odtud vy dva vlastně dostali?" ze-ptal se velící dělostřelecký seržant Mulligan.

„Jedním mocným skokem, pane..." začal jsem, ale můj tón se mu nelíbil.

„To na mě nezkoušejte, desátníku Taggarte," přerušil mě. „Vy dva mi něco tajíte. Přece mi nechcete namluvit, že jste byli uvězněni téměř na samém vršku čtyřicetipatrové budovy v centru L.A., za zadkem jste měli bandu těch zatracených démonů, a pak jste prostě jen tak odešli."

Když řekl „vy dva", znamenalo to, že ho nemusíme oslovovat pane. Ne tady a ne teď. „Ale přesně tak se

to stalo," usmíval jsem se na něho. „Odešli jsme"

„Asi bychom mu to měli říct," nadhodila Arlene ospa-le a jako kočka se protáhla v lehátku. Připadalo mi, že její prsa ukazují někam k horizontu. Horní díl bikin ne-chala v hotelu. Ten pohled byl senzační z každého úhlu.

Posledních několik dní jsme předstírali, že se život vrátil do normálu. Havaj představovala pevnost lidstva. Za pěkného dne vypadala obloha jako za starých časů. Všude samá modř a ani jediný proužek té odporné cizí zelené. Nádherné slunce vypadalo přesně tak, jak vypa-dat mělo - žluté, kulaté a nepoznamenané čerstvou vy-rážkou slunečních skvrn. Přinejmenším ne dnes. Potřeli jsme se silnou vrstvou oleje na opalování a nasávali záři slunečních paprsků.

Nehodlali jsme tak nádherný den promarnit. Radar fungoval. Sonar fungoval. Zbrusu nové, vážně dobré detekční zařízení fungovalo také. Pro moře i oblohu jsme používali všechna pozorovací zařízení známá člově-ku. Téměř jsme se cítili být v bezpečí. A tak jsme se my tři rozhodli, že si budeme hrát. Velící seržant byl skvělý chlap. Měl rád, když se mu mimo službu říkalo Georgei. A ani mu nevadilo, když ho někdo občas poškádlil.

Havajská základna zaměstnávala řadu vědců a dokto-rů. Nikdy nezapomenu na Arleninu úlevu, když jí sdělili, že Albert bude v pořádku, navzdory tomu, že byl jedním z impů zasažen tím jejich jedovatým svinstvem přímo do obličeje. Nejlepší na tom bylo, že ani neoslepne. Jakmi-le se to Arlene dozvěděla, dovolila si konečně opravdově odpočinout. Byl jsem zatraceně rád, že z toho náš mormonský kamarád vyvázne. Celou cestu ze Salt Lake City až na sraz monster v L.A. dokazoval, že je nefalšovaným mariňákem. Navíc se ukázal být skutečným přítelem.

Doktoři nám potvrdili, že dokáží oživit i Keňa. Ne, že by byl přísně vzato mrtev, ale klidně by mohl, když jeho jedinou alternativou bylo existovat jako kybermumie slou-žící cizím válečníkům, kteří proměnili Zemi v márnici. Už nám v boji proti nepříteli pomohl, když s námi rozmlou-val skrz počítačové zařízení, které naše dospívající zázrač-né dítě, Jill, spíchlo v rekordním čase. S Arlene jsme proti d'ábelským vetřelcům použili každou myslitelnou těžkou výzbroj. Nejdřív na Phobu, poté na Deimu a nakonec na naší staré dobré planetě Zemi. Jill nás naučila, že ve válce proti monstřům je zkušený hacker k nezaplacení.

Proto jsme měli velkou radost, když jsme přistáli na ostrově Oahu a našli tu nejen plně funkční vojenské za-řízení, ale také prvotřídní sbírku vědců. Já i Arlene jsme válečníci. Naším úkolem je získat pro lidskou rasu zbo-ží ze všech nejcennější: čas. K vítězství budeme potřebo-vat víc než svaly a odvahu, bude zapotřebí veškeré vědecké a technické inteligence, která na téhle staré kouli bláta zůstala. Museli jsme se o stvořeních, která přinesla lidské rase zkázu, dozvědět úplně všechno. A pak jim to budeme moci vrátit. ..i s úroky.

Arlene i já jsme měli ze všech mužů a žen v bílých pláštích dobrý pocit. Už jen kvůli tomu, že podle nich bylo bezpečné jít si zaplavat. Je to už tak dávno, co jsem naposledy ponořil své tělo do něčeho tak uklidňujícího, jako je chladná slaná voda, že jsem je bral jen stěží na vě-domí. Jediné, co jsem potřeboval vědět, bylo, jestli voda nevypadá jako jezero zeleného nebo červeného bahna. Tichý oceán připadal mé maličkosti naprosto znameni-tý, obzvláště dnes, když jsme si dopřávali svěžího slané-ho vánku, který nemohl přinést závan trpkého citrónové-ho zápachu zombií.

Jill se rozhodla, že den místo s námi stráví prací. Pod patronát si ji vzal jeden z nejlepších místních vědců. Al-bert odešel do města. Jistě, „město" bylo vojenskou zó-nou střeženou stejně přísně jako „hotel". Musím se při-znat, že jsem nikdy neviděl lepší kasárna. Po tom všem, čím jsme prošli, vypadalo tohle místo jako nebe na Zemi. Ostatní ostrovy byly rovněž zajištěné, ale nebyly zaříze-né pro pohodlný život, kterého jsme si užívali zde.

Jak jsem tak uskrával svého Jacka Danielse, uvažoval jsem nad tím, že se musím cítit skutečně v bezpečí, když se odvážím pít alkohol. Během posledních měsíců neu-stálého pekla, nejdřív ve vesmíru a poté na Zemi, bych se ani na okamžik neopovážil otupit své smysly nebo posil-nit svou tělesnou tkáň ničím jiným než dávkou stimulantů. Na desátníka Flynnna Taggarta z Liščí roty, patnácté-ho pluku lehkých výsadkářů námořní pěchoty Spojených států, 888-23-9912, se Země může vždy spolehnout. Budu připraven, dokud tahle válka neskončí.

Podíval jsem se na Arlene, jen abych se ujistil, jak dobře se zotavuje. I když jsme se k sobě chovali jako nej-lepší kamarádi a ne jako potenciální milenci, nebyl jsem slepý. Ani ohnivé koule d'ábelského slizu mě

nemohly připravit o schopnost vidět, že svobodník Arlene Sandersová má dokonalé ženské tělo, alespoň podle mých no-rem: štíhlé se skvěle tvarovanými svaly a se vším ostatním v ideální velikosti.

Arlene na mě občas zkoušela čtení myšlenek. Teď ob-rátila hlavu mým směrem a zběžně si mě prohlédla. Mys-lím, že uvažovala o tom samém. Léčilo se toho víc než jen naše těla. I naše duše dostaly co proto. Když jsme do-razili na ostrov a Arlene dokázala konečně přijmout fakt, že jsme našli oázu bezpečí, snažila se usnout. Jenže byla natolik vystresovaná, že ji bylo možné uspat pouze za pomoci léků. Ale i tak se budila každou půlhodinu stejně vyčerpaná, jako když šla spát.

Ani mně se po našem přiletu nevedlo moc dobře. Dě-lal jsem si však příliš velké starosti o ni, než abych se ohlížel na své vlastní bolesti a potíže. Řekla mi, že se ni-kdy necítila tak prázdně. Neustále si dělala starosti o Al-berta. A tak jsem zopakoval všechno, co povídala ona, když jsem byl na dně já sám. Vyprávěl jsem jí o tom, že byla řada na nás, abychom stáli na barikádě a vydrželi tam navzdory všem hrůzám, vyčerpání a beznaději. Pak jsem s ní silně zatřásl a poručil jí, ať se kouká sebrat, pro-tože trávíme dovolenou na Havaji, krucinál!

Velící seržant Mulligan nám byl po celou dobu naší adaptace neocenitelnou pomocí. Byl starým přítelem, kterého nikdo z nás předtím nepotkal. Na takového člo-věka narazíte ve službě, jen když máte štěstí. Vynahradí vám všechny ty ostatní pitomce typu nadporučíka Weemse.

Samozřejmě že i přítele byste měli škádlit jen do urči-té míry. Velící seržant měl veškeré právo vědet, jak jsme provedli náš „nemožný“ útěk ze staré Disneyho věže. Měl jenom tu smůlu, že se ocitl mezi Arlene Sandersovou a Flyem Taggartem hrajícími hru , kdo se vzdá jako první.

„Tak dobře," řekl Mulligan napůl sám pro sebe, za-tímco se zvedal ze svého lehátka. Byl to rozložitý chlap, který jen tak tak splňoval hmotnostní limit. Ale s tím si nemusel dělat starosti. Nikdo se teď hodně dlouho nebu-de ve vojenských pravidlech ohlízet na maličkosti. Po-kud umíte bojovat a poslouchat rozkazy, přežijí členové naší civilizace v podobě v jaké ji známe, pro vás v lidské armádě nepochybně nějaké místo najdou.

Mulligan se pevně postavil, položil ruce na své roz-měrné boky a předložil nám osobní ultimátum.

„Dohod-neme se takhle," řekl. „Zajdu do ,hotelu a přinesu nám šest vychlazených piv. Až se vrátím, mám v plánu se o ně s vámi podělit. Ale to se stane jedině v tom přípa-dě, že mě potěšíte. A jestli chcete vidět skutečně nešťast-ného mariňáka, tak mi neřeknete, jak jste unikli ze čtyřicetipatrové budovy v situaci, kdy po vaší krvi prahnul dav d'áblů a vy jste byli uvězněni v místnosti, z níž jedi-ný únik představovalo okno, skrz něž jste se mohli vydat pouze směrem k jisté záhube." "

„Vyjádřil ses obdivuhodně srozumitelně," usmála se na něho Arlene. Ráda vystavovala na odiv své vysoko-školské vzdělání. Bylo mi jedno, že nikdy neodpromovala. Pochytila tam tolik nehezkých vlastností, že jsem jí to rád odpustil.

„Jo, to máš recht!" souhlasil.

„Popřemýšlíme mezitím o tvém návrhu," mlžila dál Arlene.

To určitě!" štěkl Mulligan, otočil se k nám zády a na-supeně odcházel pryč.

Raz, dva, tři, čtyři," pomáhal jsem mu.

„Miluju námořní pěchotu," hulákal a dál směřoval pro svá - a doufejme i naše - piva.

„Myslím, že bysme mu to radši měli říct," prohodil jsem.

„Chce vědět, kdo je tím velkým hrdinou," odpovědě-la. „Aby si mu mohl říct o autogram." Všiml jsem si, že neu-rčila, jestli „jemu" nebo „jí".

„Máš pravdu," souhlasil jsem. Bože, bylo skvělé se-dět na slunci, vstřebávat sluneční paprsky a alkohol, sle-dovat mírné vlny valící se k pobřeží, čas od času zahléd-nout skutečného racka... a ztrpčovat život vážně milému chlapovi, který se stal naším novým přítelem.

Naše chvilka naprosté relaxace měla být záhy přeruš-e-na, i když ničím d'ábelským. Bylo nám ctí, že nejvýše po-stavený důstojník na Havaji - a možná v celé lidské rase, pokud jsme věděli - si s námi přišel po službě popoví-dat. Nebyl našim velícím důstojníkem, takže jsme si sná-ze dokázali udělat pohodlí, když nás o to požádal. To jak Arlene zčervenala, bylo neklamnou známkou toho, že by si horní díl bikin oblékla, kdyby věděla, že máme očeká-vat návštěvu velícího důstojníka námořní základny New Pearl Harbor, viceadmirála Kimmela.

„Tak co máte v plánu?" zeptal se. Ani jsme si nevšim-li, že se k nám přiblížil. Přišel ze směru, odkud nám

do očí svítilo slunce.

„Pane!“ vyrazili jsme oba dva ze sebe současně a začali se zvedat.

„Klid, mariňáci.“ Pak se usmál a zopakoval svoji větu ještě jednou, jako by očekával odpověď.

„Nebyli jsme připraveni na váš nenadálý útok,“ omlouvala se čtverácky Arlene velícímu důstojníkovi a prošlo jí to. Zasmál se.

Admirál zůstal stát. Důstojníci se někdy svých výsad zřikají. Sundal si bílý slamák a začal se s ním ve všudypřítomném parnu ovívat. Jeho hubené nohy nebyly dotčeny ani špetkou opálení, přesto díky bermudám a tomu nejlaci-nějšimu tričku hrál všemi barvami. Když byl mimo službu, oznamoval svoje volno právě touhle uniformou.

„Jsem rád, že někdo z vaší generace zná historii téhle země,“ složil admirál Arlene poklonu. „Zvláštní shoda okolností, že se jmenuji stejně jako admirál, který tu ve-l-el, když Japonci bombardovali Pearl Harbor. Kolik z na-ší historie v téhle válce s démony ztratíme, i když lidská rasa přežije? Střežte to, co máte ve své hlavě. Možná, že budoucí učebnice dějepisu napíšete právě vy.“

Arlene si povzddechla. „Až zase vyrazíme do akce, myslím, že toho moc nenapíšeme. Možná pár hlášení.“

„Zakončených nějakou slavnou poslední větou,“ do-dal jsem ještě. Najednou jsem si uvědomil, že bych o ad-mirálovi mohl vědět něco, co by pro Arlene, jinak uzná-vanou odbornici na vědeckofantastické filmy a romány, bylo zcela novou informací. Docela by se mi líbilo uvést ji tady a teď něčím důležitým do rozpaků.

Jenže než jsem stačil otevřít pusu a něco říct, Arlene se na mě usmála a zeptala se: „Flyi, četl jsi admirálovu knihu? Úplně změnil náš pohled na události v Pearl Harboru.“

Krucí! Už zase to udělala - položila mi otázku, kte-rou jsem chtěl položit já jí. Po tomhle konečném důkazu o Arleniných telepatických schopnostech jsem se rozho-dl, že ji v budoucnu ve všech dalších bojových situacích nechám přejít přes kopec jako první. Obzvláště pokud na druhé straně bude čirou náhodou parní démon.

Admirál Kimmel se sám pro sebe usmál. „Kdybychom nebyli se zesnulým prezidentem Spojených států přátelé, nikdy bych tu knihu nenapsal,“ svěřil se nám a alespoň v myšlenkách se vrátil k dnům před invazí. Prezident ze-mřel, když nepřátelé obsadili Washington.

To on změnil můj názor na Pearl Harbor,“ pokračoval admirál, „a ne moje žena pocházející z Japonska, jak si všichni myslí. Podle mého názoru existují důkazy, že vysocí úředníci ve Washingtonu odmítli vzít na vědomí důležité informace velících důstojníků z Pearl Harboru těsně předtím, než Japonci v prosinci 1941 zaútočili. No, v téhle válce se o takovéhle nesmysly starat nemusíme.“ Přikývl jsem a dodal: „Žádný Washington už není.“ Jak jsme si tak povídali, všiml jsem si, že se Arlene postupně víc a víc uvolňuje. Probírali jsme naši vojen-skou minulost v době, než přišla monstra. Byl jsem rád, že na ostrově velí muž, jenž býval sekčním velitelem na bitevní lodi a předtím kapitánem s bojovými zkušenost-mi ze Zálivu. Když se svět z ničeho nic převrátil vzhůru nohama, sloužil zrovna jako velitel na základně.

„Tohle je pěkný pohled,“ řekl a ukázal směrem k mo-ři. Nad horizontem plul mrak. Malý bílý mrak. Obrátil se k odchodu a pak se na nás otočil zpět, jeho tvář byla náhle přísná jako bysta Julia Caesara. Nejsilněj-ším rysem jeho obličeje byla ústa, kterými pronesl: „Ne-porazí nás. Je to, jako kdyby tyhle ostrovy dostaly dru-hou šanci. K žádnému nenadálému útoku nedojde, znovu už ne. Jen ať jich přijdou tisíce, klidně i milióny. Naučí-me je, že jsme horší monstra, než jsou oni. Tohle je náš svět a my se ho nevzdáme. A tím to neskončí. Někde a nějak jim úder vrátíme...“

Chtěl mluvit dál, ale došla mu slova, a tak se jeho ústa pohybovala tiše a naprázdno, jako když tisknete spoušť zbraně, v níž vám došla munice a zbyla jen prázdná komo-ra. Oba dva jsme z toho starého muže cítili silné emoce.

Arlene vstala a položila mu ruku na rameno, aby mu pomohla získat klid. Takové gesto v předpisech nebylo, ale koho to zajímá?

Celá léta se mě ptali, proč se tak vášnivý individualista jako já rozhodl pro vojenskou kariéru. Někteří z těch, kteří mi tuhle otázku položili, chápali, že jsem chtěl prožít život se ctí, obzvláště poté, co jsem vyrůstal s otcem, který o ní neměl nejmenší ponětí. Dokonce dokázali pochopit, že je někdo schopen riskovat pro svého kolegu život. Byl to prá-vě ten individualismus, co je na mně mátló.

Stal jsem se mariňákem, protože jsem věřil ve svobo-du: v starý americký sen, který tolik ostatních zemí

zba-vil jejich nočních můr. Předsevzal jsem si, že každého čtvrtého července přečtu nahlas Prohlášení nezávislosti.

Miloval jsem svoji zemi natolik, že jsem byl ocho-ten za ni bojovat. Čelili jsme nepříteli, který ohrožoval všechno a všechny na téhle planetě. Každý vojenský sys-tém, který se nechal ovládnout byrokracií, skončil v tros-kách. Teď jsme se museli přizpůsobit, nebo zemřít. Byl nejvyšší čas poslat pro mariňáky!

2.

Chtěl jsem vám přinést trochu čaje s ledem," řekl Mulligan, „a se spoustou citrónů."

Arlene i já jsme se zašklebili. „Začíná na nás být zlý," stěžovala si.

„Sadista," souhlasil jsem. Hodně jsme toho velícímu seržantovi vyprávěli o našich dobrodružstvích a on se za-měřil na tu část, jak jsme se celí potříení shnilými citróny a limetami vydávali za zombie. Pach zombií mi navždy zahnal chuť na jakýkoliv z citrusových plodů.

„Klidně bych vám místo toho mohl dát i něco jiného," prohodil listivě Mulligan a ukázal nám dvě ledová piva, každé v jedné ruce.

„Ten chlap musí být zoufalý," vypožoroval jsem.

„Kdo začne?" zeptala se Arlene, ochotná všechno vyzvonit. Mulligan se na ni zašklebil. Bylo mu jasné, že vyhrál.

Admirál nás opustil. Jak tak odcházel po pláži, vypa-dal jako starý bezdomovec hledající mezi odpadky něco cenného. Přemýšlel jsem o tom, co řekl. O tom, jak naši minulost i budoucnost spojil s těmihle vzácnými ostrovy představujícími střed jeho vesmíru. Možná, že byly stře-dem vesmíru celého lidstva.

„Nejdřív piva," nabídl jsem se a natáhl ruku.

Mulligan vypadal št'astně jako Jill, když jsem ji ne-chal řídit náklad'ák. Rozdal nám piva a své nemalé poza-dí usadil do lehátka.

„Bylo nebylo..." začal jsem, ale Arlene mě praštila tak tvrdě, až se jí kouzelně rozhoupala prsa. Po takovém povzbuzení jsem smrtelně zvažněl.

„Museli jsme vypnout energetickou bariéru, aby Jill mohla odletět z L.A. a zamířit sem," začal jsem znovu. „V Disneyho věži jsme našli místnost plnou počítačů při-pojených k hromadě cizího biotechnologického-"

„Jo, jo," přerušil mě Mulligan netrpělivě. „To všechno už vím. Přejdi rovnou k tomu oknu!"

Jak si seržant přeje.

Byli jsme moc vysoko. Nikdy jsem neměl rád výšky, přesto se mi zdálo lepší okna otevřít.

„Aspoň jsme vypnuli tu energetickou zeď," řekl jsem přes rameno. „Jill si určitě všimne, že zmizela a zamí-ří na Havaj."

Arlene přikývla, zachmuřená i v okamžiku vítězství. Nepotřeboval jsem psionické schopnosti cizinců, abych poznal, že myslí na Alberta. „Technici ve válečném stře-disku ji budou považovat za neznámého útočníka," doda-la, „a pošlou proti ní několik stíhaček. Snad se jim poda-ří navázat spojení a navést ji na přistání."

„Skvělé. Máš nápad, jak navést na přistání nás' ze-ptal jsem se své kamarádky.

Zavrtěla hlavou. Napadlo mě, že než Albert oslepl a my se s Arlene ocitli v téhle slepé uličce, měl jsem si zahrát na pastora, oběma hrdličkám požehnat a přidat i nějakou tu nežádoucí radu.

Přesto se mi zdálo, že tohle není ten nejlepší okamžik, kdy bych měl navrhnout Arlene, aby se pustila do vážné-ho studia mormonské víry nebo nějakého podobného ná-boženství, pokud našeho starého dobrého Alberta skuteč-ně miluje. Připravené kázání jsem založil do své oblíbené složky, té, která nese označení „na později".

Potřásla hlavou. „Neexistuje žádná možnost," zača-la, „ledaže..."

Ano?" zeptal jsem se a snažil se, aby zvuk stovky slintajících monster za dveřmi nepřimíchal do ovzduší příchuť paniky.

Arlene upřela pohled na dveře, na panel, ven z okna. Pomalu k němu kráčela, jako by měla času, kolik si jen usmyslí, a podívala se dolů. Pak nahoru. Z neznámého důvodu zaklonila hlavu nahoru.

Podívala se na mě a po tváři se jí rozlil velký, prohna-ný úsměv Arlene Sandersové. „Nebudeš tomu věřit, Flyi Taggarte, ale myslím - myslím, že to mám. Víím, jak nás dostat dolů a potom na Havaj za Albertem."

Usmál jsem se, přesvědčený, že konečně přišla o ro-zum. „Skvělý nápad, Arlene. Nejvyšší čas si od

všeho toho stresu odpočinout."

„Ty mi nevěříš."

„Máš pravdu. Nevěřím ti."

Arlene se lživě usmála. Byl to lišácký úsměv první kategorie. „Flynn Taggart, přines mi kousek lepící pás-ky, plnou náruč drátů od počítače a tu největší botu, kte-rou najdeš!"

Sehnat botu bylo nejtěžší.

Skučení, chrochtání, škrabání, kňourání, syčení, řva-ní, mumlání, trhání a praskání doléhající k nám z druhé strany dveří mě povzbudilo k tomu, abych svoje pátrá-ní uspišil. Když jsem se vracel poklusem se všemi věcmi zpět k oknu, viděl jsem, jak se Arlene vyklání ven a nata-huje krk tak, aby viděla co nejlépe nahoru.

„Vidíš to?" zeptala se, jakmile jsem se k ní připojil. Na mou duši, nad námi jako brána do ráje viselo lešení, z něhož tu kdysi dávno někdo umýval okna. Když invaze vystavila konečnou světským činností, všemožné práce zůstaly nedokončené. V tomhle konkrétním případě to znamenalo, že se kousek nad námi jako chapadla chobot-nice houpala lana z manilského konopí. Několik řetězů s palec dlouhými články vypadalo ještě slibněji než lana. Řetěz se sice zdál být zrezivělý, ale byl jsem si jistý, že nás dokáže udržet.

Chapadla začínala nad námi a táhla se dolů pod čtyři-cáté patro. Sice ne až na zem, ale dost daleko od démonů v chodbě, kteří se s námi chtěli tolik seznámit.

Arlene pomocí lepící pásky a drátů vyrobila špagetový žebřík, který podle mě nevypadal, že by ji měl udržet, o několika mých kilogramech navíc ani nemluvě. Jenže abychom se dostali k lanům, nemohli jsme pohrdnout ja-koukoliv dostupnou pomocí.

„Skvělé," přikývl jsem. „Tohle vypadá jako práce pro Flye Taggarta."

Než jsem stačil vylézt z okna, její ruka stiskla pevně mé rameno. „Momentíček," zastavila mě. „Můj nápad, moje mise."

Dveře se otřásaly jako vyděšený ratlík a představa na-ších vnitřností zdobících kancelář ve mně vyvolávala drobnou netrpělivost. Bez něčeho takového bych se do-kázal obejít.

„Arlene," řekl jsem tak klidně, jak jen to za daných okol-ností bylo možné, „chovám v tebe naprostou důvěru, ale to-hle není nevhodnější okamžik, kdy tuhle misi pohřbít. Jen o tom přemýšlej - mám větší sílu v rukou a dosáhnou dál než ty, takže bych měl jít první." Zatímco jsem jí vysvětlo-val situaci, oba jsme horečně pracovali na dokončení naše-ho provizorního lana. Pak jsem si ho uvázal kolem pasu.

Přirozeně jsem jí nedal sebemenší příležitost něco na-mítnout. Vlezl jsem do okna tak rychle, že se o mně prav-děpodobně začala bát. Elegantní způsob, jak zajistit, aby se na mě nezlobila dlouho. Odrazil jsem se k mocnému skoku, přesvědčil se, že mě jistí, a vylezl nahoru na ploši-nu, kde jsem se chytil nejbližšího lana a začal slézat zase dolů. Přitom jsem tiše sténal a připomínal si, jak moc síly v rukou vlastně mám. Kéž bych jí měl o trochu víc.

Když už jsem visel na laně, zhoupl jsem se směrem ke stěně, aby na něj Arlene mohla snadno dosáhnout. Vyšpl-hala ven z okna nad mojí hlavou a následovala mě.

Otravný hlásek vzadu v mé hlavě si musel vybrat přesně tenhle okamžik, aby se se mnou začal hádat. Ta zpropadená věc si rozhodně umí najít tu nejméně vhodnou chvíli.

Začínáš být unavený, že ano? Nemáš pocit, že už nejsi nejmladší? Jak staré srdce ti bije v hrudi? Ruce máš mož-ná ze všech těch kliků silné, ale dokážeš se udržet? Tvé ruce jsou slabší, než kdysi bývaly, nemám pravdu? Víš, je tu pár zranění, na která se ti ještě nikdo nepodíval...

„Nic, co by modrá sféra nespravila," zamumlal jsem.

Lékárničky vám nejsou dost dobré, desátníku? Raději byste věřil v to cizí svinstvo, co? A jak víte, že jste se s Ar-lene nějakým ďábelským způsobem nezměnili, když vám to pekelně modré světlo zachránilo život?

„Visím na nějakým zpropadeným laně a ty se právě teď musíš starat zrovna o tohle?" zařval jsem.

„Flyi, jsi v pořádku?" zavolala na mě seshora Arlene.

„V pohodě," křikl jsem na ni nahoru a cítil se jako na-prostý pitomec. Normálně se s tím hláskem vzadu v mé hlavě nahlas nehádám.

„Ted' mě v tom nemůžeš nechat," vysvětlovala. „Jest-li spadnu, chci, aby mě chudinku chytil ten kus

chlapa pode mnou."

„Žádný problém," slíbil jsem jí. „Ale myslím, že vzhledem k okolnostem bys měla něco vydržet." No, aspoň jsem ji přesvědčil, že všechny trumfy držím v rukou já.

Jako kdyby snad měl být náš život příliš bezstarostný, dveře v kanceláři konečně povolily - a to s takovou silou, že prolétly tím, co zbylo z okna - a plachtily směrem k dálnici. Všiml jsem si, že byly černé a zkroucené, jako kdyby je někdo proměnil ve spálenou topinku a hodil do koše.

První monstrum, které vyhlédlo z okna, pokud ty černé tečky budeme považovat za oči, byla jedna z těch věcí, které Arlene moudře překřtila na polykače ohně. Zřejmě se k ostatním potvorám připojil teprve před chvílí a na uvítanou jim vyřešil problém s dveřmi. Ve zlomku vteřiny mohl vyřešit i problém s lanem a spálit naši jedinou spásu na popel, Tentokrát jsme s sebou žádný hasicí přístroj neměli.

Ohnivák nebyl sám. Nikdo ho nezval a navíc si s sebou přivedl celou hordu monster. Jestli rychle něco neu-děláme, začnou se na nás seshora valit jako kapky sirupu po niti.

V té chvíli jsem přestal vyprávět, protože jsem chtěl dopít pivo a také už jsem se poohlížel po další plechovce zlatavého moku. Velicí seržant jich přinesl šest, takže jsem si s pomocí vyšší matematiky odvodil, že mi náleží ještě jedno.

„A?" zeptal se Mulligan, kterému z očí sálala zvědavost a napětím nemohl ani polknout.

„Zatímco se nám polykač ohně chystal spálit lano - a to, že se připravuje k útoku, poznáš bez debat podle toho, jak mu začne pěníť kůže a celé jeho tělo se miho-tá jako fata morgana na poušti - rozhoupal jsem se a na první pokus prokopl okno. V poslední chvíli jsem napnul lano a než ohnivé jazyky stačily popálit Arlene, sklouzla mi do náruče. Naštěstí jsme se mezitím dostali mnohem níž, než byla kancelář. Získali jsme náskok dvanáct pater a neholdali jsme ho promarnit"

„Ten příběh je na palici!" zahřměl Mulligan. „Tolik keců najednou jsem v životě neslyšel!"

Na jeden chmurně temný okamžik mě opustila jistota, že se mi podaří získat druhé pivo.

„Moment," zarazil mě Mulligan, který si svůj malý oceán piva hlídal jako ostříž. Jeho větší bráška, rozpínající se kam jen oko dohlédlo, bez přestání posílal armády vln proti pobřeží, kde v písku prohrávaly svůj marný boj. „Tohle ti nespoknu. Jako malé dítě jsem chodil do skautu. Když jsme vyráželi tábořit, nosil jsem vždycky ten nejtěžší batoh. Získal jsem všechny možné odznaky za zásluhy. Byl jsem dobrý skaut, ale ostatní děti mě přesto pořád bily a utahovaly si ze mě. A chcete vědět proč?"

„Proč?" zeptala se Arlene, kterou to vážně zajímalo a vůbec jí nevadilo, že se konverzace začíná ubírat nevyzpytatelným směrem.

„Z části proto, že jsem byl zavalitý, ale také kvůli tomu, že jsem miloval komiksy. Z nějakého důvodu si myslely, že uvěřím úplně všemu, a že mě můžou opít rohlíkem. Ale to ti povídám, Flyi" - zabořil do mě svoje chladné modré oči - „tenhle tvůj příběh je snůška keců."

„Myslíš asi tu část, jak visel na laně a pomalu ztrácel rozum, že jo?" utahovala si ze mě Arlene.

„No...", začal Mulligan.

„Mému příběhu nic nechybí, namítl jsem.

„Možná až na věrohodnost," utrousila Arlene.

„Co to?" ozvali jsme se s Mulliganem současně.

„Prostě se mi to nezdá," uzavřel debatu velicí seržant a polkl zbytek svého piva.

„Protože to tak nebylo," vysvětlovala Arlene. „Povím ti, co se doopravdy stalo... Ale musíš mi dát další pivo."

„No jo, tak dobře" zamručel seržant mrzutě a podal jí pivo, aby Arlene mohla nastartovat všechny motory. „Jedním mocným skokem..." začala. George Mulligan zaúpěl.

„Flynn Taggart, přines mi kousek lepicí pásky, plnou náruč drátů od počítače a tu největší botu, kterou na-jdeš!"

Podíval se na mě, jako kdybych se měla pomátnout, ale nakonec udělal, co jsem po něm chtěla. Lešení bylo naší jedinou nadějí, jak se odtamtud dostat, ale nejdřív jsme na něj museli vylézt. Podle mě bylo rozumné, abych šla jako první, protože jsem vážila méně. Římsa byla úzká a řetězy i lana byla dost daleko na to, aby mi pouzítí záchranného lana připadalo jako dobrý nápad. Navíc, pokud náhodou spadnu, budu mít několik možností, kde se zase chytit.

Zvuky zuřící na druhé straně vyztužených dveří mi prozradily dvě věci. Za prvé, tam venku byla zatraceně

velká hromada nepřátel. Za druhé, ti nejsilnější z nich ne-budou vpředu. Pekelný baron by vyrazil dveře a zlomil jejich odpor rychleji, než by politik sáhnul po své penzi. Dokonce i ďábelská růžovka by se dokázala prokousat dveřmi, jako by to byla karamelová tyčinka. Takže čelo nepřátelského šiku tvořila skupina padavek, což nám za-ručovalo o trochu víc času.

Zatímco Fly sháněl potřebný materiál, dostalo se nám dalšího důkazu podporujícího moji teorii. Zaslechla jsem řev, který bych poznala kdekoliv - zvuk, jenž impové vydávají, když je někdo trhá na kusy. Stáli těsně u dve-ří a nebyli dost silní na to, aby dokázali vniknout dovnitř. Napadlo mě, že tu tyhle dveře - kvalitou srovnatelné s vybavením jakéhokoliv vojenského komplexu - budou ještě z dob samotného Walta Disneye. Byla jsem ráda, že Disney byl podle životopisců paranoidní pravičák. Nikdo chovající ke svému okolí větší důvěru by nikdy nemohl nechat nainstalovat dveře, které se nám teď snažily za-chránit náš zadek. Ale moc dlouho to už nevydrží.

„Mám to!“ oznámil mi Fly, zatímco ke mně klusal zpět s dráty, páskou a botou. „Co máš v plánu?“

Řekla jsem mu to, ukázala mu to, a on se v tom za-čal rýpat.

„Měl bych jít první, protože muži mají větší sílu v ru-kou a dosáhnou do větší vzdálenosti...“

„Jenže já mň vážím! A navíc je to můj nápad. Stejně budeš mít moc práce, než abys mohl jít jako první.“ Otevřel pusou, aby se zeptal, co tím chci říct, ale zvuk praskajících dveří mu odpověděl za mě. Drápy impů mi připomínaly malé kovové helmy zanechávající za sebou rýhy a snažící se prodrat skrz poslední bariéru mezi námi a jimi.

Fly popadl svoji pěchotní pušku a začal střílet skrz dveře ještě dřív, než se v nich objevil první nepřítel. Bylo mi jasné, že mi můj kamarád nebude schopen pomoci s provizorním lanem, a tak jsem přivázala jeden konec k těžkému trezoru a druhý kolem svého pasu, a urychle-ně vylezla ven z okna.

Štěstí mi přálo. S Flyem se na principu štěstí nejsme schopní shodnout. On si myslí, že každý je svého štěs-tí strůjcem, zatímco podle mě štěstí buď máte, nebo ne. Římsa byla tak úzká, že jsem si nedokázala představit, jakým způsobem by ji Fly chtěl zdolat. To pitomé zá-chranné lano se rozpadlo ještě dřív, než jsem se stači-la dotknout kteréhokoliv z těch nádherných, tlustých a zvoucích lan.

Vydala jsem ze sebe svůj patentovaný válečný ryk, odkoukaný z nepřeborného množství westernů, které jsem jako dítě viděla, a zbývající kus jsem přeskočila. Bylo mi jasné, že teď bych se ve svém štěstí neměla mýlit.

Zhoupla jsem se a nad hlavou zaslechla dlouhé zavr-zání, které mi nevadí, pokud ho nenásleduje hlasité přeškubnutí. K mé úlevě zůstalo pouze u onoho rovnoměr-né vrzání, jak se lano vyrovnávalo s mojí váhou. Ani okamžik jsem neuvažovala nad tím, že bych přesedlala na robustně vyhlížející kotevní řetěz. Instinktivně jsem mu nevěřila, a tak jsem ho vyzkoušela. Ta zatracená věc praskla a já visela nad L.A. jako reklamní poutač a v du-chu z hloubi duše děkovala lanu. Levou ruku jsem měla pokrytou vrstvou rzi. Řekla bych, že řetěz vydrží déle než lano, ale je možné, že několik článků řetězu náhodně zasáhl paprsek nějaké energie.

Hlavou mi běžela spousta věcí. Většinu z nich jsem odložila k budoucímu projednání - pokud mě nějaká bu-doucnost čeká. Zařízení visící nade mnou mi připomně-lo chvíle, kdy jsem naposledy stála na palubě lodi - teď mám na mysli loď na moři, ne ve vesmíru. Za to, že jsem se nerozplácla o ulici pode mnou, jsem mohla děkovat je-dině tomu, že lešení bylo někde nahoře na střeše bezpeč-ně připevněno. Doufala jsem, že žádný paprsek cizí ener-gie tam nahoře nic nepoškodil.

„Flyi!“ vykřikla jsem.

„Už jdu, už jdu, už jdu!“ křikl zpět. Oba dva jsme vě-děli, že nemá na výběr. Můj kamarád buď vyletí z okna jako pták, nebo skončí jako rozmáčkly hmyz uvnitř.

Vybral si ptačí kariéru.

Jako Tarzan, nebo bych spíš měla říct jako Sheena, jsem se zhoupla proti oknu. Lešení vydrželo. Fly če-kal na vhodný okamžik. Ve chvíli kdy vyskočil z okna, rudá pracka velikosti jeho hlavy minula o palec jeho krční tepnu. Nemohla jsem uvěřit tomu, že jsem kdysi li-tovala Minotaura uvězněného ve vězení, dokud nepřišel Theseus a neukončil jeho trápení. Už nikdy se na ty staré mýty nebudu dívat stejnýma očima.

Začali jsme slézat dolů. Lana nás nedostanou až na zem, ale půlka bochníku je lepší než nic. Pokud se nám podaří sešplhat dostatečně nízko, mohli bychom na ulici sejít po svých dřív, než nás doženou.

Spoléhala jsem na to, že než aby se soustředili na nás, začnou se plést jeden druhému pod nohy a pak se začnou navzájem trhat na kusy.

Fly to měl těžší než já, protože visel jako kus obětního masa přímo před oknem, za nímž se srocoval dav nepřátel. Držel se jednou rukou za lano a druhou bez přestání střílel skrz obdélník hrůzy a zkázy.

„Flyi, když polezeš dolů, budu tě krýt," slibovala jsem mu. S povděkem jsem kvitovala všechen ten čas na střední škole, který jsem strávila slaňováním skalních stěn. Uvelebila jsem se tak, že lano bylo obtočeno kolem mě jako osamělý hroznýš královský, díky čemuž jsem si uvolnila jednu ruku. Jakmile jsem začala pálit proti oknu kulky ráže 30, Fly si přehodil zbraň přes rameno a za pomoci obou rukou se spouštěl dolů.

Když byl dostatečně v bezpečí - bezpečí je relativní pojem, když si hrajete na babu se všemi pekelnými stvůrami - vykřikl: „Teď tě budu krýt já!"

Představila jsem si, že jsem opice, a namířila si to směrem k jisté smrti. Fly vytvářel palebnou clonu z kategorie vpravdě působivých. Naše šance byly rekordně nízké, ale jakmile jsem projela kolem okna, byla jsem ochotná přehodnotit svoje postavení vůči Bohu. Fly i Al-bert Boha měli. Já měla štěstí... a ohnivou kouli, která kolem mě prolétla tak blízko, až mi sežehla vlasy. Po pravdě řečeno, můj účes už potřeboval zkrátit.

Fly se dostal na konec lana a já se k němu připojila právě včas na to, abych spatřila jeho výjimečný výraz. Ten, který používal jen ve chvílích, kdy před námi štěstěna nadobro přibouchla dveře.

Nemohla jsem odolat a podívala se nahoru. Splést si polykače ohně není možné. A tenhle se právě připravoval usmažit všechno v dohledu.

Naší jedinou nadějí bylo rozbít jedno z oken, rychlostí blesku vklouznout do budovy a pak seběhnout na ulici. Jinou možnost jsme neměli. Naštěstí jsme s sebou táhli tu obrovskou botu.

„Víte co, vy dva, dejte mi pokoj," urazil se Mulligan a nijak neskrýval svou porážku. „Už mě nezajímá, jak jste se dostali z té věže. Nic mi do toho není. Víc se vás ptát nebudu."

Pak po mně i Flyovi mrsknul poslední piva, jako by to byly granáty. Podle toho, jak moc plechovky protřepal, jsme se exploze mohli skutečně dočkat.

Zatímco jsem svoji plechovku namířila k širým dála-vám Tichého oceánu a odjistila bílou spršku, Mulligan změnil tón. Nezněl jako lživý starý velící seržant. Nepřipomínal ani mariňáka. Vypadal spíš jako malý skaut dožadující se nároku na poslední bonbón.

„Dobře," vzdala jsem to. „Povím ti zbytek od místa, kde jsme se s Flyem naposledy shodli na tom, co se stalo."

„Mnohokrát děkuji," vydechla naše ztrápená oběť.

4.

Sotva Mulligan souhlasil s tím, že se bude chovat jako hodný chlapec a nechá mě dovyprávět příběh, hned si to zase rozmyslel. Je to prostě chlap.

„Hele, Sandersová," nadhodil.

„Ano, Georgei?"

„Co kdybychom to tentokrát udělali trochu jinak? Já se budu ptát a vy mi budete odpovídat. Co vy na to?"

„To je tvá první otázka?" zeptala jsem se velícího seržanta.

„Arlene," otočil se na mě Fly s tónem, kterým mi chtěl naznačit, že si začíná dělat starosti. Byl to přesně ten tón, který používal těsně předtím, než mi otevřeně řekne, že už jsem překročila čáru. V podobných situacích má velkou výhodu, protože se zdá, že ví, kde taková čára leží.

Mulligan jen tak seděl, šklebil se a čekal, až mu obyčejná svobodnice nabídne lepší odpověď. „Tak dobře," rezignovala jsem. „Co chceš vědět?"

„Vypadá to, že jsem měl přinést víc pív," přiznával. Flyovi zbývala ještě kapka Jacka Danielse, takže jemu krušno nebude. Já si budu muset vystačit s čistou pravdou, upřímností a vším tím, za co v Americe bojujeme.

„Když jste se dostali na zem, neměli jste tam připravené žádné vozidlo," začal Mulligan s výsledkem.

„Není možné, abyste davu těch věcí dokázali utéct."

„To nebyl problém," vysvětlovala jsem mu. „Ukradla jsem auto."

Zašklebil se.

„A teď předpokládám, že nám desátník Taggart začne vyprávět, jak to byl on, kdo -“

„Ne,“ přerušil ho našťěstí Fly.

„Arlene to auto nastar-tovala úplně sama. Nedokážu si představit, kde tak pěkná holka pochytila takovouhle zvláštní dovednost.“

Ukázala jsem Flyovi prostředníček a ani jsem nečeka-la, až se Mulligan zeptá, co bylo dál.

„Jako šílená jsem jela na letiště, zatímco Fly odrážel nepřátele brokovnicí. Dostala jsem ztřeštěný nápad, že bych mohla ukrást leta-dlo a odletět s Flyem pryč.“

„Děkuji, že jsi mě tam nechtěla nechat.“

„Já si to teda ujasním,“ skočil nám do řeči Mulligan. „V té chvíli jste ještě nevěděli, že na vás ta malá holka pořád čeká.“

„Jill,“ opravil ho Fly.

„Jill,“ zopakoval po něm Mulligan.

Další pasáž se mi obzvlášť líbila. „Naprostro srozumitelně jsme jí dali najevo, že na nás nemá čekat. Riskova-li jsme naše životy, abychom vypnuli silové pole a ona mohla zavézt Alberta a Kena do bezpečí.“

„A ona naše rozkazy pochopitelně porušila,“ doplnil mě Fly.

„Měli jste štěstí na výjimečné dítě,“ vyjádřil velící seržant svůj nefalšovaný obdiv k Jill. Vyměnili jsme si s Flyem pohledy.

„Jill je loajální,“ řekl Fly se vší vážností.

Mulligan vrátil rozhovor zpět k mému monologu: „Takže stačilo jenom dojet na letiště...“

„Až na to, že se nám to nepodařilo s prvním autem. Žádná velká ztráta, bylo to jen obyčejné Punto.

Dokud nevybuchlo! Přímou doprostřed ulice se postavil pekelný baron a sám dobře víš, co se stane, když ze zbraní na zá-pěstí vypálí ty zelené energetické pulsy.“

„Takže jste se výměnou za nový model zbavili toho starého, ve kterém jste jeli.“ Zazubil se Mulligan, které-ho náš příběh konečně pohltil.

„Díky mým skvělým řidičským schopnostem-“

„Motala ses po ulici z jedné strany na druhou jako opi-lec na Silvestra,“ opravil mě Fly.

„Přesně tak,“ souhlasila jsem, aniž bych ztratila tem-po. „Takže překvapivý útok se nám podařilo přežít. Na-razila jsem s autem do řady popelnic a oba jsme v mži-ku vyskočili z auta a začali opětovat palbu.“

„Zajímalo by mě, co vlastně celou tu dobu dělal desát-ník Taggart,“ chtěl vědět Mulligan.

„Sledoval jsem, co se děje za námi,“ vysvětloval Fly. „Už jsi asi zapomněl, že nás pronásledovali.“

„A co bylo dál?“

„Dál jsme měli kliku,“ otočila jsem se zpět na velícího seržanta. „Na straně parkovala opuštěná dodávka UPS. Proklestili jsme si k ní cestu a doufali, že bude fungovat. Trefa do černého. Uvnitř to vypadalo jako v ráji, protože se jednalo o zásilku zbraní pro Ahern Enterprises.“*(*Americká společnost vyrábějící příslušenství ke střelným zbraním (pozn. překladatele).)

„Ta bazuka,“ připomněl mi Fly. „Nezapomeň mu říct o té bazuce.“

Chudáku Mulliganovi došlo pivo a nic jiného po ruce neměl. „Ten pekelný baron, jak mu říkáte, neusmažil vám zadek dřív, než jste to všechno mohli použít?“

„Ne,“ zavrtěla jsem hlavou. „Jeho druhá rána nás mi-nula snad o kilometr.“

„Tak co se stalo?“

„Usmažili jsme zadek jemu,“ líčila jsem mu dál naše dobrodružství.

„Ale...,“ načal Mulligan myšlenku a hned se zarazil. Pak to zkusil ještě jednou. „Všichni víme, jak zatraceně pitomý tyhle potvory jsou, ale překvapuje mě, že během žádného setkání neměli nepřátelé ani kapku štěstí.“

„Také o tom občas přemýšlím,“ přiznával Fly. „Ve většině z těchto situací bych na své přežití nevsadil ani pětník, ale zdá se, že je nás moc těžké zabít. Proto je víc než jisté, že nás zařadí do přepadového oddílu.“

„Tenkrát nám pomohlo to,“ pokračovala jsem, „že předvoj našich pronásledovatelů tvořila skupinka dýní.“

„Jo, jasně," přikývl Mulligan. „Tak říkáte těm skvělým létajícím věcem. Pamatuju si na vaše povídání o tom, jak se dýně a pekelní baroni navzájem nesnášejí."

„To jsme zjistili už na Deimu," upřesnil mu Fly náš příběh.

„Zatímco dýně a pekelný baron marnili čas, připravili jsme si na barona bazuku a ve spolupráci s dýněmi se nám ho podařilo sejmut. Následkem toho jsme ale museli řešit problém, jak se dostat z obklíčení půl tuctu smrtících balónů. S Flyem jsme použili další trik, který fungoval už na Deimu. Stoupli jsme si zády k sobě a oba jsme střelbou pokrývali úhel dvě stě sedmdesátí stupňů. Tím jsme měli zaděláno na obrovský dýňový koláč."

„A potom jste prozkoumali vnitřek dodávky."

„Jak už jsem řekla, byl to ráj každého blázna do zbraní. Udělali jsme rychlou inventuru a vzali si jen to, co jsme mohli snadno unést."

Fly si vzpomněl najeden chmurný okamžik: „Otevřel jsem krabici, ve které jsem čekal, že budou náboje, ale šlo o zásilku knih obhajujících Druhý dodatek * (*Druhý dodatek Ústavy USA zajišťuje občanům právo nosit zbraň.) Dokonce si pamatuju jejich název - Stopping Power** (**Stopping Power: Why 70 Million Americans Own Guns (doslova Zastavovací síla: Proč sedmdesát milionů Američanů vlastní zbraň) z roku 1994, uvádí řadu velmi dobrých důvodů, proč vlastnit zbraň (pozn. překladatele).) od J. Neila Schulmana. Ale to, co jsem v té chvíli potřeboval, mi kniha plná stránek dát nemohla.

„Také jsem zažila okamžik zklamání," přidala jsem se. „Našla jsem přepravní formulář. Ukázalo se, že nejnejpřístupnější krabice obsahuje několik speciálních ručních zbraní včetně jedné, po které jsem vždycky toužila. Bo-hužel jsme neměli čas vyložit kvůli ní celou dodávku."

„Co to bylo za speciální zbraň?" zajímal se Mulligan.

„Na to pozor," varoval ho Fly, ale už bylo příliš pozdě. Velící seržant už svoji otázku položil.

„Revolver, Super Blackhawk ráže 357 Magnum. Vypadá jako starý westernový šestiranný kolt, ale tím veškerá podobnost končí. Měl jedinou stinnou stránku a sice to, že jsi ho s jeho devítipalcovou hlavní těžko schovával. Ale v dnešním světě to už není problém! Kdo by teď chtěl schovávat zbraně?

Každopádně, s touhle hračkou dokážeš sestřelit cíl i na sto metrů, ačkoliv je lepší namontovat na ni zaměřovač. Nejlepší je ale to, že má přenosovou páku. Pokud máš pod kohoutem ostrou municí a udeříš do něho těžkým předmětem, nevystřelí. Není to skvělé? Ale to není všechno."

„Arlene." Neurčitě jsem zaslechla Flyův hlas. „To už by snad stačilo."

„Ale já mu ještě neřekla o bubínku. Ten vyhadzuje prázdné nábojnice. Stačí jenom překlopením otevřít nabíjecí klapku, stisknout tyčku vyhazovače."

„Arlene." Fly použil jeden ze svých vzácných tónů hlasu.

„Dobrá, dobrá," vzdala jsem to. „Kde jsem to skončila? No, takže jsme prohledávali naše malé cukrářství, ale neměli jsme moc času."

„Takže jste tu dodávku ukradli?" snažil se uhodnout další dění Mulligan.

„Hele, tak kdo to tu vypráví? Stejná porce štěstí, která nám přihrála zásilku zbraní, nechala klíče v zapalování a v nádrži dost benzínu, abychom se dostali na letiště. Kdo ví, co se stalo s řidičem. Jeho identifikační karta ještě pořád ležela na palubní desce, nějaký ubožák jménem Tymon. Možná z něho udělali zombii a on se vydal hledat práci na poštu. Nicméně, my jsme pohnuli zadkem a v rekordním čase dorazili na letiště.

Fly mi znovu skočil do řeči. „Kde jsem chtěl naplácat Jill na zadek, jenomže Arlene si myslela, že by to nemusela pochopit. Navíc, na někoho kdo nám pravděpodobně zachránil život, jsem se mohl zlobit jen do určité míry."

„Silové pole bylo ještě pořád vypnuté," pokračovala jsem. „To mě překvapilo. Měli dost času, aby ho zapnuli, jenže se znovu ukázalo, že nebojujeme proti nejinteligentnějšímu nepříteli ve vesmíru. Kenovi se podle všeho ulevilo, že má polovinu úkolu za sebou."

„Polovinu?" zbystřilo mé urostlé publikum.

„Přesně tak. Zatímco Ken čekal, až se objevíme, měl hodně napilno. Dostal vynikající nápad, a tak se napojil do systému."

„A co dělala Jill?" zeptal se Mulligan.

„Okamžitě vzlétla. Nechtěla čekat ani o vteřinu déle. Obzvláště ne proto, že jsme viděli, jak se do

ostatních le-tadel cpou impové a zombie, aby nás mohli pronásledo-vat."

„Ježíši," řekl Mulligan. „Podle toho co jste mi vyprávě-li, si Jill vedla dobře. Ale přežít leteckou přestřelku chce víc než jen umět se nezřítit s letadlem.

„Jill uvažovala obdobným způsobem," pokračovala jsem. „Snažila jsem se ji proto povzbudit.

Připomínala jsem jí, jak schopní typičtí impové a zombie jsou. Jenže se ukázalo, že to bylo zbytečné.

Jakmile Jill přelétla pobřeží, Ken vyřešil problém, na kterém pracoval. Obnovil silové pole právě včas, aby nepřátelská letadla smetl ze vzduchu jako mouchy."

„Hopla," dodal můj nejlepší kámoš.

„Jako bonus Ken poškodil zaheslovaný soubor, takže nemohli silové pole vypnout a pronásledovat nás. Uvě-domili jsme si, že si konečně můžeme na chvíli odpoči-nout. Byla to taková příjemná průprava na naše společ-né chvíle, Georgei."

„Tak téhle části bych věřil," zachechtal se velící ser-žant.

„Skvělá práce," zněl Mulliganův verdikt. „Vy dva dě-láte mariňákům čest."

„Ani ty sis nevedl špatně," vrátil jsem mu kompli-ment.

„Díky, Flyi," přikývl.

Arlene se mezitím naší společnosti i podrobného líče-ní událostí z minulosti vzdala a vběhla do pěnivého pří-boje. Zastínil jsem si oči před oslnivě zářícím sluncem, abych mohl sledovat její precizní plavecká tempa. Bylo milé, vidět ji používat tělesnou sílu jen tak pro zábavu, místo k zabíjení démonů. Oceán vábil i mě, jen Mulligana nechával klidným.

Jak jsem pozoroval Arlenino udržované štíhlé tělo no-řící se do vln jako hladký delfin, žasnul jsem po sté nad tím, že jsme na živu a společně si užíváme západu slun-ce nedotčeného zkázou. Poté, co jsem se brodil doslova oceánem krve cizinců, jsem se v chladné mořské vodě cí-til jako znovuzrozený. Slaná voda něžně hladící mé tělo mi pomohla odhalit škrábance, řezná zranění a odřeniny, o kterých jsem zatím nevěděl. Plavání mi napínalo sva-ly, kterým se v bitvě přílišného zatížení nedostalo. Cítil jsem, že jsem skutečně na živu.

Arlene, dovádějící jako malé dítě, na mě zamávala a vybídla mě, abych ji zkusil chytit. Vyhověl jsem jí.

Při-šel čas, aby mi síla mých paží a jejich delší dosah pomohl v okamžiku pravdy. Zabral jsem a pohnul se tak rychle, že má ruka našla její křehký kotník dřív, než mohla utéct.

Moje kamarádka, moje spolubojovnice, která byla stejný chlap jako jakýkoliv jiný mariňák, měla útlou, drobnou nohu! Úplně jinou než všichni ostatní svobodníci, které jsem znal. Admirál by mohl vyrobit plakát jako vystřižený z druhé světové války s Arleninou fotkou a nápisem: „Za tohle bojujete." Byli jsme vojáci v bitvě, která mohla být pro lidskou rasu tou poslední. Její obli-čej, který mi připomínal, proč bojuji, se mi moc líbil

Stříkali jsme po sobě a laškovali tak usilovně, až jsem spolkl plný doušek mořské vody. Neustále jsem hledal nejrůznější záminky, abych se mohl dotýkat hebké po-kožky mé kamarádky. Přesto se náš vztah mímě změnil, když do jejího života vstoupil Albert.

Nechtěl jsem se mezi ně plést. Stejně jako jsem se stá-hl do ústraní, když Arlene začala chodit s Doddem. Až do chvíle, kdy se její přítel nedobrovolně přidal k zástupu zombií a stalo se z něho zvíře každým coulem. Ona i Al-bert si zasloužili jakoukoliv naději na společné štěstí, kte-rého se jim mohlo dostat. Byli jsme mariňáci. Na šílené sebevražedné mise jsme se nemuseli hlásit dobrovolně. Dostávali jsme je rozkazem jako samozřejmou věc.

Naše dovolená nebude trvat na věky.

Když jsem se zadíval na pláž, všiml jsem si, že Mulli-gan dopil svoje pivo a vrátil se na velitelství. Nebyl to ten typ, který se rád záměrně opaluje.

„Kolik je hodin?" zeptala se Arlene a zastavila se jen na tak dlouho, aby na mě mohla cáknout trochu slané vody.

Dával jsem si na čas a pomalu zvedal levou ruku, abych se předvedl se svými zbrusu novými hodinkami z legovaného plastu, které odolávaly vesmírnému i oce-ánskému prostředí. „Podle nejpřesnějšího námořního času je pozdní odpoledne."

„Čas na čaj."

„Přibližně," odpověděl jsem. „Vidiš, minulý týden zhruba touhle dobou sundali Albertovi z očí obvazy."

„Zvítězil," řekla a jako mávnutím kouzelného proutku zvažněla, stejně jako já. Náhodně vržené ohnivé kouli toho zatraceného impa se nakonec nepodařilo našeho velkého mormonského ka-maráda oslepit. Ještě pořád mě štválo, že Billi Ritch za po-dobných okolností na Deimu zemřel. No, aspoň že Alber-ta ti bastardi nedostali. Jak se zdá, mise do L.A. proběhla jako operace bez jediného úmrtí. K čertu, ještě jsme na-víc zachránili Kena Estese v situaci, kdy sám sobě pomo-ci nemohl. S přispěním doktorů byl schopen sedět v po-steli a mluvit. Místo toho, aby byl zabalený jako mumie, měl oblečené pyžamo. Zázrak v každém směru. Ted' byla řada na Albertovi. „Flyi," obrátila se na mě náhle Arlene.

„Jo?"

„Jsi skvělý chlap," řekla a políbila mě na tvář. Neustá-le mě dokáže překvapovat.

„Čím jsem si to zasloužil?" zeptal jsem se.

„Staráš se o Alberta," řekla něžně. „Staráš se i o Jill a Kena."

Potřásl jsem hlavou. „Tak nemůžeš uvažovat," namí-tal jsem. „Nemůžeš odpočívát a přitom-

Zakryla mi rukou ústa. Byla řada na ní: „Nejsi jediný mariňák, který dokáže přijímat rozhodnutí. Brzy na své-tě zbudou pouze lidé, kteří budou mít vůli obětovat své milované, pokud jediné tak bude možné vetřelce porazit. Ale mezitím se můžeme starat jeden o druhého."

„Zapomínáš na civilisty," odpověděl jsem chladně.

Začala plavat směrem k pobřeží, pak se obrátila a za-tímco šlapala vodu, uzavřela dnešní lekci: „Žádní civilisté už neexistují Flyi. Všichni, kteří přežili, jsou vojáci bojující v téhle válce."

V tom měla pravdu. Konec konců neřekla, že všichni jsou mariňáci. Představu, že se všechny pozemské formy života dobrovolně rozhodly sloužit jako pěšáci v první li-nii, jsem mohl přijmout. První linie se táhla přes celou planetu.

Na chvíli jsem se položil na záda a nechal přes sebe přelévat Arlenina slova. Teplé slunce a studená voda s sebou nesly riziko spánku. V posledních měsících jsme si ho moc neužili. Vždy jsem bral život s lehkostí, ale zdřímnout si v oceánu jsem se neodvážil. Bylo by legrač-ní, kdyby se člověk, jenž přežil setkání s pavoučím moz-kem i parním démonem, utopil jen kousek od své nejlep-ší kamarádky.

Plaval jsem k pobřeží, kde čekala Arlene a ukazovala na cosi za mnou. Otočil jsem se a na okamžik si myslel, že má na mysli mrak, kterého si admirál předtím všiml. Jenže ten mezitím zmizel. Její pozornost upoutala černá ploutev sto metrů od nás.

„To bude někdo z tvé pozemské armády," řekl jsem. Podle mě žralok.

„Myslíš si, že se nám někdy podaří přesvědčit Jill, aby vyzkoušela něco z plodů moře?" zeptala se.

„O tom pochybuji. Když už mluvíme o Jill, pojď-me se na ni podívat."

Jsem sama. Nudím se. Myslela jsem si, že až se dosta-neme na Havaj, najdu tu někoho v mém věku. Jenže tady jsou jenom dospělí nebo malé děti. Někteří z nich mi ani neříkají Jill. Říkají mi „ta holka". Nejdřív kolem mě tropili povyk. Admirál mi dal me-daili. Moc jich neměli, a tak použil nějakou starou golfovou stužku, co vyhrál před lety. Hodně pro něho zna-menala, a tak jsem se chovala zdvořile. Jak se tak na mně všichni dívali, necítila jsem se úplně ve své kůži. Přesto to bylo tak nějak milé. Horší bylo, že se nikdo nedokázal přenést přes můj věk.

S výjimkou doktora Forresta Ackermana. Pravděpo-dobně to byl blázen, ale ke mně byl laskavý. „Jsi géni-us," opakoval pořád dokola. „Jsem rád, když mám kolem sebe nějakého génia."

Vypadal jako Vincent Price z jednoho starého horo-ru, včetně roztomilého malého knírku. Možná bych si na ten film ani nevzpomněla, kdyby doktor sám sebe nepo-važoval za odborníka na monstra. „Ať jim ostatní říkají „nepřítel," mrknul na mě. „Ten starý výraz je uklidňuje. „Nepřítel představuje něco lidského. My čelíme moc-nostem a silám.* (*Od 5. století rozděluje církev anděly do devíti kategorií. Nejvyšší hie-rarchii, která obklopuje Boha, tvoří serafové, cherubové a trůny. Druhou skupinu, která vládne hvězdám a živlům, tvoří panstva, síly a mocnosti. Nejnižší kategorií tvoří knížectva, která chrání pozemské říše, archandě-lé a andělé (pozn. překladatele).)

Jsmo monstrobijci."

Neměla jsem ani ponětí, co myslí těmi mocnostmi a silami, ale alespoň na mě nemluvil spatra.

Nabízel se mi tucet různých příležitostí pracovat s po-čítači, mezi kterými jsem si mohla vybrat, ted' když

jsem byla velká hrdinka. Ale já se rozhodla pracovat s Ackermanem. Už jen proto, že mě o to požádal. Jeho výzkum byl zajímavý a mohla jsem mu v mnohém pomoci.

Nevadilo mi, že se o mě zajímá, obzvláště měla-li jsem se stát jeho asistentkou. Ale nelíbilo se mi, jak se pořád vyptával na ostatní. Albert, Fly i Arlene měli na práci spoustu vojenských věcí. Ken se zotavoval v nemocnici. Kdykoliv jsme si spolu povídali, rychle se unavil.

„Existuje značné množství důkazů o tom, že Ken je také geniální," řekl Ackerman a znovu se usmál.

„Alespoň že už není zabalený."

„Jak to myslíš?"

„Jen tak. Když jsme ho zachránili ve vlaku, vypadal jako mumie. Kdykoliv se na něho podívám, vzpomenu si... na mumii."

„Ano, ano," odpověděl zamyšleně. „Ty a Ken jste stáli za obětí, kterou ostatní přinesli."

„Byli moc stateční."

„Běžné vzorky," pronesl sám pro sebe.

Ty, kteří si povídají sami pro sebe, občas někdo za-slechne.

„Co tím myslíte?" zeptala jsem se.

Vzhlédl od záznamníku a mrkl na mě přes své těžké brýle s černými obroučky. „Promiň. Trávím příliš mnoho času v laboratoři. Chtěl jsem tím říct, že má-li lidská rasa přežít, musíme získat každého našeho génia."

O mně říkali, že jsem geniální, už od malička. Někdy mě to unavuje. „Co je vlastně génius?" zeptala jsem se.

Rychle na moji otázku našel odpověď. „Kdokoliv, kdo dokáže uvažovat lépe než jeho soused."

„Tak to pak musí existovat spousta génů."

Usmál se. „Když budeš moc přechytralá, neukážu ti svou sbírku."

Zmlknout pro mě nebylo nikdy snadné. „Jak poznáte, kdo je chytrý?"

Otcovsky mi položil ruku na rameno. Neměla jsem mu to za zlé. Nemohl vědět, že nehledám tátu.

„Jill, armáda si vede záznamy. Občas si myslím, že to je to jediné, v čem jsou opravdu dobří. Kdyby tvoji kamarádi z armády měli neobvykle vysoké IQ nebo jiné známky mi-mořádných duševních schopností, věděli bychom to."

„Myslela jsem si, že se spousta záznamů během invaze ztratila."

Rozesmál se. Nezdálo se, že by ho něco pobavilo. „Měla bys být právník."

„Ne, děkuju pěkně."

„Tahle základna má podrobné dokumenty o veškerém vojenském personálu pracujícím před Soudným dnem v jakékoliv z našich služeb."

„Soudným dnem?"

„Tak říkáme prvnímu dni invaze. Mimochodem, všiml jsem si, že se snažíš změnit téma. Ty jsi génius, Jill."

Možná tě bude zajímat, že máš stejné příjmení jako Augus-ta Ada King Lovelaceová, anglická matematicka, o kte-ré se říká, že byla prvním počítačovým programátorem na světě.

Je úžasné, kolik maličností nosí Ackerman v hlavě. Zatímco jsme si povídali, následovala jsem ho do nej-větší laboratoře, jakou jsem kdy viděla - podzemního skladiště, které doktoru Ackermanovi dovolili předělat na jeho soukromý svět. Nikdo proti tomu neprotestoval, i před invazí řídil svou vlastní laboratoř. Chtěla jsem ho přimět k tomu, aby se přestal zaobírat mými přáteli. To, jak o nich mluvil, mi nebylo příjemné. Poslední dobou mě tak trochu zanedbávali. Nebo jsem to tak alespoň cítila. Nechtěla jsem být vůči nim ještě neloajální, když už jsem na ně byla našťavaná. Nejsem žád-ná krysa.

Kromě toho, je možné, že záměrně chtěli, abych byla sama. Arlene mi řekla, že když mám jednu ze svých ná-lad, dokážu být pěkně protivná.

No a proč bych nemohla? Albert s Arlene měli vůči sobě vzájemnou slabost. Když to mezi nimi zajiskřilo, ne-chtěli, aby kolem nich někdo byl, dokonce ani Fly. I když poslední dobou trávila Arlene víc času s Flyem. Chovali se k sobě tak trochu jako bratr a sestra. Když jsme je po-prvé potkala, myslela jsem si, že by mezi nimi mohlo být i něco víc. Brzy jsem zjistila, že tomu tak není.

Samozřejmě, že mě napadlo, že by mi to mohlo dát příležitost tak nějak zjistit, jestli mě Fly vidí i jinak než jako hloupé dítě nebo počítačového blázna. Ale nikam to nevedlo. Při rozhovoru s Flyem Taggartem

se cítím jako dítě rychleji než při setkání s kýmkoliv jiným.

„Je mi jedno, že se civilizace skoro zhroutila," řekl mi jednou, kdy jsem se jím nechala přistihnout, jak se oblékám, nebo svlékám - už nevím, co z toho to bylo. „Mám svoje vlastní pravidla," vysvětloval. „Můj vlastní kodex chování. Dítě tvého věku by na takové věci ne-mělo ani myslet. Hned s tím přestaň!" Řekl toho tenkrát mnohem víc, ale už jsem ho neposlouchala. Měl štěstí, že jeho osobní kodex byl navlas stejný jako kodex ostatních dospělých. Říkal tomu princip „lidského chování", zkráceně loch.

Fly byl prostě stejný jako všichni ostatní dospělí, které jsem znala, až na to, že on byl mnohem lepší.

Dospělý muž mi říká, o čem bych neměla přemýšlet. Typický! As-poň, že doktor Ackerman to nedělal.

Ale rozhodně jsem nechtěla, aby ze mě tahal informace o mých přátelích od mariňáků. Nechtěla jsem mu říct, že si myslím, že Fly by raději střílel z plasmové pušky, než aby se někomu dvořil. Do mých názorů Ackermanovi nic není.

Nechtěla jsem, aby doktor věděl, že bych byla raději vědec než mariňák. I když to pravděpodobně není žádné velké tajemství. Nikdy, nikdy, nikdy se nechci stát mariňákem. Nesnáším ten jejich sestřih.

6.

„Tohle se ti bude ohromně líbit," sliboval mi doktor Ackerman, zatímco mě vedl k širokému stolu, přikrytému obrovskou umělou fólií. Chybělo tu jediné - ně-jaké bzučící a hučící zařízení jako v jednom z těch starých filmů.

„Je jich příliš mnoho, než abychom je mohli porazit palebnou silou!" Připomínal mi prezidenta Rady

Dva-nácti z města Mormonů. Naštěstí se nerozpovídal o síle modliteb. „Vzhledem k tomu, co nám tvoji přátelé řekli, se musíme vyrovnat s faktem, že těchto stvoření je neko-nečné množství. Biologické nádrže, které Taggart se Sandersovou viděli-

„To se stalo ještě předtím, než jsem se s nimi setkala."

„Ano, četli jsme jejich hlášení, pokud to náhodou ne-víš. Ty nádrže našli ve vesmíru - na Deimu, abych byl přesný. Cizinci mohou nahrazovat svá stvoření do neko-nečna a přitom jednotlivé modely neustále vylepšovat. Takže..." Ackermanovi se v představení určeném pou-ze mně nedal upřít smysl pro teatrálnost. Podobně jako jevištní kouzelník natáhl obě ruce a strhl obří fólii z vě-ci ležící na stole.

Po celé ploše těžké desky byly rozprostřeny velké kusy parního démona. Stůl musel být velmi pevný, aby takovou váhu unesl. „Nerozkládá se?" vyhrkla jsem prv-ní slova, která mi bleskla hlavou.

„Přirozenou cestou ne. Na rozdíl třeba od zombií, které se vzhledem ke své původní lidské tkáni samozřejmě rozkládají." Natáhl si pár chirurgických rukavic a prstem dloubal do červeně zbarveného boku obrovské hrudi, le-žící odděleně na stole. Vypadala jako největší napůl roz-žvýkaná žvýkačka.

„Nic necítím," zbystřila jsem.

„Žádný zápach, přesně tak. Ne u kyberdémona."

„U čeho?"

„Zapomněl jsem. Vy jim říkáte jinak, že ano?"

„Parní démoni."

„Ano, dobře, my totiž připravujeme standardní termi-nologii pro oficiální vládní potřeby. Vezmi si například kakodémona."

„Koho?"

„Říkáte jim dýně. Přiznávám se, že tohle jméno se mně samotnému líbí, taková zajímavá asociace s Halloweenem, ale jako oficiální název by se neuchytilo."

„Máte tu nějaké kakodémony?"

Zakroutil hlavou. „Rozkládají se krátce poté, co naru-šíme jejich tkáň. Když se pokusíme získat několik vzor-ků pro analýzu, zůstane nám jenom zkumavka s tekuti-nou a práškem. Takže pověz, Jill, co jsi zjistila o kyber... parním démonovi?"

„Jméno ‚kyberdémon‘ zní rozumně," souhlasila jsem. Raději jsem mu neřekla, co si myslím o

„kakodémonovi". „Mechanické části jsou v těle zapuštěny tak hlubo-ko-

„Kdepak, žádné zapuštění," opravil mě. „Podívej!" Ukázal na část paže, která začínala masem a končila ko-vem raketometu. „Paže ani raketomet nejsou kompletní, ale příčný řez ukazuje místo, kde se paže a zbraň spojují. Vidiš to, Jill? Na to mikroskop nepotřebuješ."

Takhle blízko k monsturu jsem byla jediné tenkrát, když mě pavouci démon téměř rozdrtil svou nohou,

zatímco jsme zachraňovali Kena. Zajímalo by mě, jak Ackerman říká pavoučím mozům. Vidět příčný řez tělem démona bylo každopádně novou zkušeností „Tomu nevěřím," přiznávala jsem.

„Vidět znamená věřit."

Červená barva přecházela v stříbřitě šedivou. Nebylo tu ani stopy po nějakém předělu. Raketomet vyrůstal při-mo z masa.

„Světě div se, ale je to tak," řekl.

„Cože?"

„To se říkalo, než ses narodila. Znamená to, že je tomu těžké uvěřit, i když důkaz leží přímo před tebou. Když jsem tato stvoření začal studovat, jejich zbraně mě mát-ly. Jen se nad tím zamysli. Impové střílí ze zbraně, která je výhradně organické povahy."

„Také jim říkáme impové. No, občas rohatá monstra."

„Aha. Vaše dýně dělají se svými koulemi koncentrovaného jedovatého a zápalného plynu to samé. Proč tedy tahle větší stvoření mají zbraně podobající se artilerii po-užívané lidmi?"

O tom jsem nikdy nepřemýšlela. Když se mě někdo snaží bodnout nožem, nezajímá mě, kde ho sehnal. Bylo úkolem doktora Ackermana, aby o takových věcech uvažoval. „Všechny tyto vojenské zbraně se mi zdály nepřiměřené," pokračoval. „Jestliže jsou schopni vytvářet uvnitř svého těla energetické koule a poté je vy-střelovat, proč vyvíjet příslušenství, které vyžaduje ex-terní munici?"

„Chápu," usmála jsem se. „K čemu by Godzilla byla zbraň?"

„Perfektní, Jill. Jsi vážně chytrá holka."

Nechtěla jsem slyšet žádnou chválu. Chtěla jsem, aby se náš rozhovor nezastavil na jednom místě. „Jste si jistý, že berou náboje a rakety odněkud odjinud? Možná je také pěstují?"

Ackerman stáhl ruku, kterou sahal po počítačovém displeji zobrazujícím pitevní zprávu monstra, a sundal si brýle. Namířil s nimi na mě. „Přesně teď jsi ukázala, že jsi užitečnější než lidé, se kterými jsem pracoval. A na-víc mi můžeš pomoci komunikovat s Kenem. Jeho doktor říká, že ještě nějakou dobu potrvá, než bude zase normální, ale byl k tomuto problému tak blízko, že rozumí těm aspektům jejich biotechnologie, které nikdo jiný ne-chápe.

Přikývla jsem. „Teď jsem si na něco vzpomněla. Ken nám říkal, že rakety, zbraně a podobné věci byly pravdě-podobně uloupeny rasám, které si cizinci podmanili už předtím. Takže, jestliže je zbraň samostatná, pak ji démoni nepěstují."

Ackerman dokončil mou myšlenku: „Je-li však pevně připojena, tak ji nějakým způsobem pěstují. Původní verze této zbraně musela být nejprve někde ukradena. Až poté ji upravili a začlenili do své biotechnologie."

Obrátil se ke mně znovu zády a já si všimla, že celý jeho krk pokrývají zezadu červené a žluté skvrny. Ani jsem nechtěla vědět, co jsou zač. Pln rozrušení řekl: „Potřebujeme jediné živé vzorky jednoho takového kolosu."

Zazubil se. Možná to vážně byl šílený vědec. Muse-la jsem mu položit nevyhnutelnou otázku: „Dokázal bys-te ho ovládat?"

„Živé zombie, které tu máme, ovládat dokážeme. To zní směšně, že ano? Živé zombie."

„Vy je držíte při životě?" zaječela jsem málem, když to řekl. Všechn ten boj ze mě udělal zabijáka... nemrt-vých.

„Jistě, ale ovládat je není těžké. Nemají nadlidskou sílu. To sama dobře víš, protože jsi proti nim také bojo-vala."

„A vy jste proti nim bojoval?"

„To ne, ale studoval jsem je."

„Věřte mi, doktore, jsou nebezpečné."

„Ale ovladatelné. A o to jde. Kdybychom získali živého kyberdémona, měli bychom problém s jeho kontro-lou. Stejně, jako kdyby žil náš mancubus. Víím, že jim ří-káte tlust'ochi."

„Vy tu máte tlust'ocha?"

„Naštěstí zemřel. Na rozdíl od tohoto vzorku se zdá, že se pomalu rozkládá."

Zasmála jsem se. „I za živa páchnou tak odporně, že si ani nedokážu představit, že by to mohlo být ještě horší."

„Ten zápach mi připomíná shnilé ryby, kyselé hrozno-vé víno a vůni potu ve staré šatně. Pojd' se mnou. Uká-žu ti ho." Nemusel mě vést za ruku, ale nechala jsem ho. Choval se jako přívětivý strýček, který mi chce ukázat svou tajemnou komoru. Prošli jsme kolem oddělení lé-tajících lebek, vystavených jako motorkářské přilby. Vždycky jsem si přála mít motorku.

„Jak říkáte Clydeům?"

„Nijak," odpověděl rychle. „Myslíme si, že se tvoji přátelé mýlili, když je považovali za produkt genetické-ho inženýrství. Jedná se pravděpodobně o lidské zrádce, kterým se dostalo jistých úprav, aby byli více povolní."

Thlů'och byl za sklem a připomínal mi obří sekanou, kterou někdo zapomněl na slunci. Kovové zbraně, kte-ré používal místo paží, mu zde odstranili a položili ved-le něho jako obrovské baterky. Bez nich vypadal tak tro-chu žalostně.

„Tady to neucítíš, ale jestli chceš jít do místnosti..."

„Ne, děkuju." Odmítla jsem jeho nabídku, protože jsem si nebyla jistá, jestli si ze mě neutahuje. „Pojd'me se radši, podívat na zombie."

Kéž bych o to nepožádala.

Zavedl mě na konec skladiště, kde jsem konečně uvi-děla několik dalších lidí v bílých laboratorních pláštích. Chvilí jsem si myslela, že celé tohle místo patří jen Ackermanovi a jeho monstrům. Zamířili jsme do jedné z uliček. Došlo mi, že zombie dostaly svoji vlastní, spe-ciální plochu.

Jak už jsem řekla, na vědcích je skvělé to, že s dětmi odmítají mluvit spatra. Ackerman mi začal dělat přednáš-ku stylem, který mi vůbec nevalil.

„Nejzajímavější na studiu zombií je charakter jejich zbytkové schopnosti mluvit. Zaznamenali jsme mnoho hodin rozhovorů mezi zombiemi. Některé z nich se sou-středí na invazi, hovoří tajemně o bránách a větších si-lách, které se za nimi skrývají. Jiné si vzaly za předlo-hu své vlastní životy a neustále opakují fráze, které nám mohou prozradit něco málo o nich samotných. Poslední testovací skupina nemluví vůbec. Snažíme se zjistit, jest-li si po přeměně zachovávají jakoukoliv schopnost logic-kého uvažování."

„Ne," řekla jsem tak důrazně, jak jen jsem mohla. „Je-jich lidská část je mrtvá."

„Chápu, jak se asi cítíš," řekl. „Pro každého z nás je snazší, když předpokládáme, že výstřelem ze zbraně ne-zabijeme člověka."

Zavrtěla jsem hlavou. „Nechápete. Zabiju kohokoliv, kdo nás zradil. Zrádci jsou pořád jenom lidé. Bez mrknu-tí oka bych dokázala postřílet ty zbabělce ve vládě, kteří pomohli démonům."

„Dobře, uklidni se," řekl dočista jiným tónem. „Mlu-vil jsem vlastně o sobě. Když pracuji na těchhle... zombiích, je pro mě snazší, když si myslím, že v nich nezůsta-lo nic lidského."

Jestliže podle Arlene dokážu být vážně protivná, mohu být taková i záměrně. Zeptala jsem se: „Jaký vý-znam má podle vás to, jestli zombie byly zaživa geniál-ní, nebo ne?"

Místo toho, aby se naštvál, se rozesmál „Jsi vážně chytrá, Jill. Musím si v tvé přítomnosti dávat pozor na ja-zyk. Doufám, že se nám oběma bude naše spolupráce lí-bit. Můžeme začít hned teď. Proč jsou podle tebe některá velká monstra schopná rozumně uvažovat?"

„Myslíte jako třeba pavouci mozek?"

Nemusela jsem mu vysvětlovat, které stvoření mám na mysli.

„Jak se zdá, je logického uvažování schopen každý z nich. Také tu je ten upovídaný imp, kterého de-sátník Taggart podle hlášení potkal na Phobu."

Dostal se k jednomu z mých nejoblíbenějších témat.

„Bavili jsme se o těch chytrých, když jsme byli na misi v L. A."

„A k čemu jste dospěli?"

Najednou jsem si uvědomila, že jdeme už hodně dlou-ho. „Jak daleko je to ještě k zombiím?"

„Moc daleko už ne. Hlavně se neptej, jestli už tam jsme! Musel bych o tobě zase začít uvažovat jako o dí-těti."

„Je tam někde toaleta?"

„Kousek za výběhem pro zombie." Vypadal netrpěli-vě. „Tak k čemu jste společně došli?"

„Kdykoliv někdo normální a hloupý mluví, musí být někde někdo chytřejší, který mu posílá slova."

„Jako vysílání rádiového signálu. Uvažovali jsme ob-dobně. Myslíš si, že pavouci mozek přemýšlí

samostat-ně?"

„Nemám tušení."

„I on by se mohl nacházet na příjmu."

„Povězte mi o vašich zombiích." To mě skutečně zají-malo. Ušli jsme už značnou vzdálenost a přesto nikde ne-bylo po těch ploužících se mrtvolách ani vidu."

„No, máme jich celkem třináct. Ověřili jsme si jejich totožnosti. Sama víš, jak je dnes nemožné zničit nějakou informací."

„Jo, monstra nemůžou udělat do sítě obrovskou díru. Bez ohledu na to, jak tlustou mají zadnici."

„Zpomalili nás, ale zastavit nás nemohou."

„My zastavíme je!"

„Jen tak dál! Každopádně, jednou ze zombií je An-ders Monsen, který kdysi pracoval jako redaktor. Neu-stále opakuje různé fráze ze své profese. Nebo si při-nejmenším myslíme, že to dělá. První ze dvou žen je Michelle DeLudeová, blondýna. Pořád dokola opakuje, že se musí dostat včas do Las Vegas, aby stihla svatbu. Mark Stephens vedl knihkupectví. Butler Shaffer vyučo-val právo. Tina Karosová byla právní asistentka. Ta má tmavé vlasy. Obě dámy byly za života velmi atraktivní. Je smutné, že skončily jako monstra. Zbýlých osm byli námořníci sloužící přímo zde na Havaji. Jedním z nich je statný muž, kterému jeho přátelé říkali Big Lee. Na jmé-na ostatních si nevzpomínám."

Ackerman se klidně mohl žít jako učitel. Díky jeho výkladu jsem se chtěla seznámit s jeho zvláštní třídou mrtvých lidí. Těšila jsem se na to... Dokud se dveře s ná-pisem „Maximální bezpečnost" nerozlétly dokořán a je-jich obrys nevyplnil rozložitý tvar, který máchl sekáčkem na maso a usekl doktoru Ackermanovi hlavu.

7.

Nikdy to Arlene nepřiznám, ale poprvé v životě po-chybuji o své víře. Nechci být nevěřící Albert. Musím se z toho vypsát. Až skončím, tenhle papír zmačkám a napí-šu jí skutečný dopis. Možná to vypadá hloupě, psát něko-mu, s kým si mohu promluvit osobně, ale když se podí-vám do jejích zelených očí, nejsem schopen slova. Když vidím, jak šibalsky zvedá pravé obočí, jak vášnivě se směje a jak žhavé jsou její rudé vlasy, nemohu na ni pro-mluvit. Nabízí mi sama sebe a já ji mohu jediné vyprávět o svém náboženství.

Byla to první, co jsem po operaci spatřil. Udělali pro můj obličej, co mohli, ale nemusel jsem se dívat do zr-cadla, abych si uvědomil, že mi jizvy zůstanou natrva-lo. Tvář mi pořád hoří. A všechny ty rýhy a brázdy vyry-té do čela, tváří i brady budou hořet navěky. Myslím, že mě může utěšovat jediné to, že nevypadám tak odpudivě jako imp. Samozřejmě, pokud se jednou změním v zombii, budu mít náskok. Víím, že je špatné dělat si starosti o svůj vzhled, když jsem mohl být slepý do konce života. Necht' mi Bůh od-pustí mou marnivost.

Arlene mi nedovolila, abych sám sebe litoval. Nahnu-la se nad mé nemocniční lůžko usmívajíc se jako anděl a zlíbala zmučenou skořápku mého znetvořeného obliče-je. „Vždycky budeš můj Albert," zašeptala, abych to sly-šel jenom já.

Sdíleli jsme spolu věci, které pozná jen málo smrtelníků. Čelili jsme hněvu pavoučího mozku. Okusili jsme síru polykače ohně - nechápu, proč mu vědci tady říkají arcí-démon. Společně jsme vyvrhli nespočet dýní a pekelných baronů. Byl jsem ochoten brodit se s touhle ženou potoky krve. Ale když ke mně přiklonila svou tvář a nabídla mi k polibku své vysoké lícni kosti a syté rty, odtáhl jsem se.

Musí si o mně myslet, že jsem hlupák. Žena, která se dokáže uplatnit ve světě mužů, není vybíravá, co se lid-ského těla týče. Ženy jsou vůbec ohledně těla mnohem objektivnější. Samy si užijí dost krvácení a tak pro ně musí být podivné sledovat muže, kteří se do toho karmínového oceánu noří dobrovolně. Je vůbec možné srovná-vat zákop s porodem? Byl jsem vychován, abych věřil, že nejvyšším osudem ženy je přivádět na svět děti. Církev takovéto postoje posiluje. Mohu respektovat ženu-bojovnici, ale nemohu se přitom zbavit dojmu, že se vyhýbá své ženské zodpovědnosti. Jde o to, že když zemře na bo-jišti, odejde s hlavou vztyčenou. Je-li důstojnicí, vykoná-vá nicotné povinnosti ve srovnání s tím, kdyby se starala o děti tak, jak zamýšlel Bůh.

A teď tu máme Arlene Sandersovou s jejím mariňáckým sestřihem, která pohazuje hlavou, jako kdyby měla vlasy až k pasu, vystavuje na odiv svůj dlouhý krk a pev-nou čelist, a staví se ke svým povinnostem

jako kterýkoliv muž. Jo, budu předstírat, že je ráno po Halloweenu a po-můžu jí odstřelit pár dýní. Ale holou rukou se jí nedotknu.

Rozumově o Knize Mormonově nepochybuji. His-torie nám dokazuje, že manželství a děti jsou smyslem každého muže a ženy na této planetě. Když se od toho odkloníme, stanou se z nás ubožáci. Když se podle toho chováme, poznáme štěstí, o kterém se žádnému požitkáři nemůže ani zdát.

Můj problém spočívá podle mě v tom, že jsem měl za to, že jsem se s pokušením už setkal. Ale ženy, které se mi nabízely k rychlému a nezávaznému sexu, nebyly ženy, které jsem respektoval. Nikdy se nepostavily d'áblům z hlubin vesmíru. Nikdy se nesetkaly s bezvýchodnou situací, v níž obětujete svůj život pro svého kolegu -a přežijete jen proto, že on udělá to samé pro vás. Potkal jsem řadu žen, které byly jako z kamene, ale svobodník Arlene Sandersová byla první ženou ze železa.

Odmítnout její nabídku bolí tolik proto, že kdyby mě kolega požádal o cokoli jiného, vyhověl bych mu bez přemýšlení. Jak se může k milování stavět tak lehkomyslně? Znáám spoustu mužů, kteří by skočili po šanci, kterou by jim Arlene nabídla, jenže o ně by se ona pravděpodobně nezajímala. To je to mé mizerné štěstí - přitahuji ji, protože ví, že jí řeknu ne.

Když jsem na střední škole hrával fotbal, točily se ko-lem mě roztleskávačky. Být vysoký a samý sval má své výhody. Ti, kterým šlo učení samo, si o mně mysleli, že jsem pitomec, a nechali mě na pokoji. I to mělo pravděpodobně svá pozitivita.

Chci rodinu. Chci milující ženu, která mi dá spoustu dětí. Až takhle jednoduché to je, ale slovy to vyjádřit ne-dokážu. Slova jsou křehké nástroje. Když se z nich snažíte udělat zbraň, často se rozpadnou. Dnes nemohu na-psat Arlene dopis. Chybí mi slova. Modlím se, abych ta správná slova našel, dokud budeme spolu.

Ve světě, v němž žijí skuteční démoni, nesmí člověk promarnit žádnou příležitost. Ani teď není vhodná chvíle pochybovat o své víře jen proto, že jsem náhle zjistil, že nedokážu ovládat své vášně. Možná mě přece jenom čeká budoucnost, ve které budu mít svou vlastní rodinu.

Kdysi dávno, když jsem v mormonské knihovně četl jednu knihu, narazil jsem na větu, která mi utkvěla v paměti. Nepamatuji si jméno autora, ale vím, že řekl: „Šťastné rodiny jsou všechny stejné, každá nešťastná rodina je nešťastná svým vlastním způsobem." Podle mě to znamená, že štěstí pramení z lásky. Láska závisí na vašich činech. Stejně jako víra.

Jak mám říct Arlene, že chci všechno nebo nic? Ob-zvláště poté, co mi sama nabídla víc, než si zasloužím... A jak vůbec můžeme v takovémhle světě rozhodovat o své budoucnosti? Mým soukromým peklem na Zemi je svět, v němž má Arlene pravdu a já se mýlím. Máme vůbec právo plánovat si budoucnost? Kdybychom byli posledními dvěma lidmi ve vesmíru plném monster, pak bychom se bez výčitek mohli pokusit o společný život, jakkoliv krátká chvíle by nám byla vyhrazena. Ale my nad svými životy nerozhodujeme. Je tu námořní pěchota. A ona námořní pěchotu miluje. Miluje ji víc než já. Stejně jako Fly. To je spojuje.

Platí pro nás přísnější pravidla, než by nám dokázal uložit jakýkoliv klášter. Perverzně řečeno, já složil přísahu celibátu, zatímco ona ne. Arlene Sandersová je smysl-ná žena v každé situaci a na každém místě.

Ale jsem dost upřímný na to, abych přiznal, že ne-mám v úmyslu se změnit. I kdyby mi někdo dokázal, že je mormonská víra falešná, nestal by se ze mě přes noc morální relativista. Nepovažoval bych lidské vztahy za nahodilé milostné pletky. Na to беру lidi příliš vážně. Ne-přestal bych věřit ve své mravní zásady, i kdyby mě nad-přirozenou silou žádný Bůh nevedl.

Modlím se, aby Arlene jednoho dne pochopila, jak moc v ní věřím. Najednou jsem si uvědomil, že jí nemůžu napsat dopis. Musím ji tohle všechno říct osobně. Na-vzdory všem svým výhradám se musím odhodlat k přiznání.

Požádám ji o ruku.

„Arlene, pozor!"

Ten slabý hlásek vzadu v mé hlavě prostě nemo-hl zmlknout a přestat mi připomínat, jak pošetil je někde jít a nebýt přitom po zuby ozbrojený. S Arlene jsme se beze zbraně necítili dostatečně bezpečně od prvního dne phobské invaze. Dokonce jsme si dělali legraci jeden z druhého, že chodíme na pláž, aniž

bychom si s sebou přibalili nějakou zbraň. Nevadil by mi pohled na Arlene s koltem za pasem, který zanechává otisk na jejím téměř nahém těle. Je to moje kamarádka, ale představitivost mě ještě neopustila. Teď jsme trávili čas v pevnosti lidstva. Tohle bylo je-diné místo, kde jsme se nemuseli cítit jako černoch ob-klíčený policisty bílé pleti na místě, které by policejní komisař popsal jako oblast s vysokou mírou kriminali-ty. Tady jsme si mohli rozpustit vlasy - takový mariňácký vtip - a chodit nazí, což nemá nic společného se šaty, ale s tím být neozbrojený.

Na pláži nám nic nehrozilo, možná až na toho líného žraloka, kterého jsme si všimli těsně předtím, než se k nám přiblížil. K tomu, abychom prošli bezpečnostní kontrolou, jsme nepotřebovali žádné zbraně. Místo toho nám přišly vhod naše velké osušky, protože klimatizace uvnitř běžela na plné obrátky. Ještě pořád jsme si užívali volna a nikdo z nás nijak zvlášť nespíchal zpátky do uniformy. Nikdy v životě se mi v civilním oblečení tolik nelíbilo.

Když jsme se rozhodli najít Jill, neměli jsme nejmenší tušení, že by nás mohly stihnout nějaké potíže. Ackermanova laboratoř plná monster byla mnohem blíže než Al-bert, který „si odskočil do města“, z čehož Arlene usuzo-vala, že její nápadník potřebuje být o samotě.

Jakmile jsme však vstoupili do oddělení biologického výzkumu, ozval se starý mariňácký výcvik. Něco tu jed-noduše nebylo v pořádku. Možná proto, že tu bylo podezřele málo lidí. Ale když jsem zezadu spatřil laborator-ní techniku, poznal jsem, že se něco stalo. Její dlouhé černé kadeře vypadaly jako roztřepená hmota potřísně-ná skvrnami zelené barvy. Měla skvělou postavu a něco mi říkalo, že by nikdy nenechala své vlasy takhle dopad-nout. Její plášť byl celý zmuchlaný a odporně špinavý, i když jsem dobře věděl, že admirál vládne na základně pevnou rukou a lajdáctví by nikdy nestrpěl.

Arlene nabrala rychlost a bez váhání si to namířila k techničce. Žena se začala otáčet a já nemohl uvěřit, že by si Arlene nevšimla těch příšerných vlasů a špinavého laboratorního pláště. Moje nejlepsi kamarádka nebyla je-nom skvělá bojovnice, byla to především žena.

Ve chvíli, kdy jsem vykřikl: „Arlene, pozor,“ jsem si uvědomil, že jsem si o ni nemusel dělat starosti. Sbalí-la se do kotoulu, který z ní udělal mnohem méně atrak-tivní cíl než z mojí maličkosti. Mariňáku, dej si bacha na zadek!

Skočil jsem do strany a přitiskl se k podlaze u stěny dřív, než ženská zombie poprvé vystřelila. Arlene zajis-tila, že další výstřel se konat nebude. Zombie mají mi-zerné reflexy. Dokonce i žena v dobré fyzické kondici by měla problém zastavit Arlene zvedající se z podlahy s rukou nataženou vzhůru jako Socha svobody a vytrhu-jící zbraň z chladné ztuhlé ruky, která se chystala vystře-lit podruhé.

Následujících několik vteřin se ukázalo být praktickým důkazem rčení „Cvičení dělá mistra“. Oba dva jsme trochu zchátrali. Nijak jinak nelze vysvětlit fakt, že se zombifikované dívce podařilo utéct dřív, než s ní Arlene stihla praštit co nejostřeji o příhodně umístěnou zad-ní stěnu laboratoře. Což by jednomu z nás dalo dosta-tek času sebrat ze země zbraň a napumpovat olovo přímo do kožovitého modrošedivého obličej-e chodící nemrt-vé krásky.

Tahle zombifikovaná slečna se však pohybovala velmi rychle - rychleji než jakákoliv zombie, kterou jsem za-tím viděl. Také vykřikla něco vážně divného o tom, že se musí dostat k soudu. Potom proběhla skrz dveře po mé levici, dřív než po ní mohla Arlene sáhnout zezadu nebo se k ní já přiblížit zepředu.

„Ty pitomci!“ zařvala Arlene. „Tomuhle říkají bez-pečnost?“

I mě to štválo, jenže jsem měl pro obyčejnou lidskou chybu víc pochopení než Arlene. Když jsem viděl, jak ten parchant Weems nařídil v Kefiristánu povraždit celou skupinu mnichů, získal jsem větší shovívavost vůči pro-sté neschopnosti. Vědci museli studovat vše, k čemu se jen mohli přiblížit. Nečekal jsem, že to nebude riskantní. Ale ať už se pokazilo cokoli-v, teď to byla práce pro lidi, jako jsme my dva s Arlene.

Ta se mezitím ozbrojila revolverem, který sebrala ze země. Rád bych co nejdříve získal další zbraně. Výkřik, přiletěvši k nám z druhé strany dveří, nás vrá-til zpět do bezprostřední skutečnosti. Opatrný průzkum by byl nadbytečný luxus a návštěva zbrojnice by se rov-nala dezertaci.

Dveřmi jsme prošli společně, já se mírně přikrčil, za-tímco Arlene šla vzpřímeně a mířila před nás zbraní -jako maják se zvláštním plamenem. Nevypálila okamžitě. Bála se, aby nezasáhla ženu, kterou zombie v laboratorním plášti krájela jako vánočního krocana.

Její oběť na nás zírala, aniž by si naši přítomnost uvědomovala. Svou pozornost plně upínala k rozbité

zkumavce v ruce zombie, kterou zombifikovaná dívka pořezala svou oběť na prsou a pažích. Úhel, v jakém jsme vůči nim stáli, nám znemožnil změnit události následujících několika vteřin. Přesně tolik času zombie potřebovala.

Prudce sekla svým provizorním nožem proti bílému hrdlu oběti. To příliš dlouho bílé nezůstalo. Krev z něho vytryskla tak prudce, že zbarvila celou ruku držící rozbité sklo. Vypadalo to, jako by na sebe zombie převrhla kbe-lík červené barvy.

Arlene udělala několik svižných tanečních kroků do místnosti a přitiskla zbraň k hlavě zombifikované dívky. Tahle chodící mrtvola byla možná rychlá, ale teď jí to nebylo nic platné. Arlene vystřelila. Krev, mozek a úlomky kostí postříkaly oběť zombie, ale té ubohé ženě to bylo jedno. Ještě pořád sebou škubala, ale to už nic neznamenalo. Nemohli jsem ji zachránit.

„Škoda, že tu poblíž není žádný z vědců, aby pozoroval tohle," řekl jsem a ukázal na podlahu. Kousek mozku mrtvé zombie sebou pleskal o zem a dál si žil svůj vlastní život. Takového úkazu jsem si všiml i předtím. Zdálo se, že k němu dochází pouze u lepších zombií, u těch, kterým zbyla alespoň stopa vlastní iniciativy.

„Měla to rychle za sebou," řekla Arlene a kývla směrem k ženě, kterou se nám nepodařilo zachránit.

„Kdy-bych měla boty, rozmáčkla bych to na kaši," ušklíbala se při pohledu na modrozelenou kůru mozkovou, která se podle všeho snažila odplazit pryč. Nešlápla na ni. Místo toho nešetřila municí. Měl jsem pro to pochopení. Lusknutím prstu jsme oba zapnuli zabíjácký mód. Pak jsme zaslechli další výkřik - výkřik, který jsme oba okamžitě poznali. Jill!

8.

„Musíme ji zachránit, Flyi!"

I Arlene poznala naši mladou slečnu. Oba dva jsme tak začali o Jill uvažovat - o tom, že za ni neseme zodpovědnost. Neprošli jsme vším tím svinstvem jen proto, abychom ji teď nechali zemřít.

„Za mnou!" vykřikl jsem a vyrazil směrem, ze kterého přišel výkřik.

Když jsme se vrátili na chodbu, čekala na nás další zombie, tentokrát mužská. Tahle byla z těch hovor-ných. Neblábolila nic o bránách a invazi. Místo toho pořád opakovala: „Přepište to a pak mi to vraťte." Ne-dal jsem mu šanci, aby si mumlal do nekonečna. Arlene měla naši jedinou zbraň, ale já vnitřně zuřil kvůli tomu, že jsem nedokázal být ve vedlejší místnosti dost rychlý, abych mohl zachránit napadenou ženu. Občas беру rád některé věci osobně.

Cítil jsem, jak se mi mezi rameny nakrabatila kůže, když jsem pravou pěstí zasáhl modrošedý obličej. Mariňáci by se neměli dotýkat téhle zapáchající kůže, která kdysi bývala lidskou pokožkou, ale byl jsem příliš roz-zuřený na to, abych se o to staral. Zvuk praskající nosní přepážky mi posloužil jako balzám na duši. Na rozdíl od Arleniny kořisti byla tahle zombie pomalá. Klidně jsem se mohl pohybovat mnohem uvolněněji, ale adrenalin ze mě stříkal do všech stran, takže jsem neváhal a provedl to, co jsem ještě žádnému z těchto parchantů neudělal. Za-čal jsem ho mlátit do obličeje holou pěstí. Žádné karate, žádné efektní kopy z otočky, nic z našeho zvláštního výcviku. Prostě jsem bušil do toho zatraceného obličeje v upřímné snaze poslat ho zpět do pekla, kam také patřil.

„Flyi!" Arlene stála hned za mnou.

„V momentě jsem u tebe," řekl jsem, aniž bych se otočil.

„A co bude s Jill?"

Sakra. Jak jsem mohl tak snadno zapomenout? Být přirozeným válečníkem s sebou nese jisté stinné stránky, „Vezmi to za mě," křikl jsem a znovu vyrazil na dvaceti-metrový - možná třiceti - nebo dokonce i čtyřicetimetový - sprint za záchranou Jill. Rychlost jsem měřil v počtu mrtvých za minutu. Ani jsem se neobtěžoval otočit hlavu, když jsem zaslechl hluboký, uklidňující zvuk, s nímž Arlene vpravila kulku do hlavy zombie.

Arlene se udržuje v kondici. Ani jednou jsem nezpo-malil, když v tom najednou se ocitla vedle mě. Našli jsme mrtvého strážného, zhrouceného proti zdi. Zemřel teprve nedávno. Krev mu ještě pořád stékala ve stružkách po paži na jeho pušku. Pitomé zombie ho o výzbroj ani neobraly. Popadl jsem zbraň, aniž bych zpomalil, a pak jsme s Arlene proběhli skrz dvojici nezamčených dveří, připraveni na cokoliv.

Cokoliv představovala zombie, trhající na kusy neznámého muže jeho vlastními chirurgickými nástroji.

Vy-pálil jsem šest malých kulatých skalpelů, které otevřely zombii mnohem pečlivěji, než ona dokázala s

doktorem.

„Podaří se mi ho zachránit," řekla Arlene, která si všimla lékárníčky ve stejném okamžiku jako já. V Kefiristánu si ošetření břišního zranění mnohokrát vyzkouše-la. Než jsem se stihl nadechnout, klečela na zemi, nabírala rukama doktorovy vnitřnosti a strkala je zpět do těla své-ho pacienta. Muž našťestí omdlel a stejně tak našťestí byla Arlene vážně dobrá v manipulaci s kluzkými věcmi.

Zachránit Jill bylo mým úkolem - pokud už na to ne-bylo příliš pozdě. Jako na zavolanou vykřikla znovu. Tiše jsem v duchu poděkoval sestře Beatrice, nejpřísnější jep-tišce, na kterou jsem ve škole narazil. Vždycky říkala, že jediné vyslyšené modlitby jsou ty, které pronesete, když chcete někomu jinému skutečně pomoci.

Přikrčil jsem se. Rozběhl jsem se. Ze všech sil jsem se snažil vzlétnout...

Když jsem se k Jill dostal, ještě pořád žila. Skoro jsem zakopl o hlavu doktora Ackermana, která na mě zíra-la s nepředstíraným výrazem překvapení ve tváři. Při-tom jsem uklouzl po krvi a jak jsem nekontrolovaně na-razil do zad té největší zatracené zombie, kterou jsem kdy viděl, upustil jsem pušku. Ten parchant zahnal Jill do úzkých a snažil se ji zasáhnout zakrváceným sekáč-kem na maso. Jill ho odrážela kovovou židlí, jako krotitel lvů. Schovala se v rohu, jenž jí poskytl výhodnou po-zici. Zombie se nemohla pořádně rozmáchnout a ona se jeho čepeli mohla vyhnout několika úkroky.

Prudce jsem udeřil jejího lva do zad, až upadl na zem. Jill uskočila padajícímu tělu z cesty a vykřikla:

„Flyi!" Nic víc, jenom moje jméno, ale vložila do toho jediného slova tolik vděku, že jsem se nemohl necítit jako kavale-rie, Superman a Zorro v jednom.

„Uteč!" vykřikl jsem, protože jí v cestě nic nebránilo.

„Ani nápad!"

Ta malá mi při každé příležitosti strašně ráda odporo-vala. Přesto bylo těžké se na ni zlobit, protože se snažila zvednout ze země moji zbraň. Velká, hromotlucká zom-bie byla pomalá, ale nezdálo se, že by nám chtěla věno-vat tolik času, kolik si budeme přát.

Jill namířila puškou na náš problém a stiskla spoušť. Nic. Buď dělala něco špatně, nebo se zbraň zasekla. Zombifikovaný muž se dál soustředil na ni, i když jsem mu stál za zády. Jill se na mě podívala s výrazem malé ublížené holčičky, kterým jako by chtěla říct To jsem se vzdala skvělé kovové židle jen proto, abych mohla sebrat zbraň, která nestřílí?

Zlosyn ještě pořád držel v ruce sekáček a teď měl do-statek prostoru, aby se mohl rozmáchnout a přidat Jillinu hlavu do své sbírky. Naštvalo mě, že veškeré moje hr-dinství její situaci jedine zhoršilo. Udělal jsem, co jsem mohl. Hromotluk se rozkročil právě tak, abych ho mohl kopnout do rozkroku. Kéž bych měl na nohou vojenskou obuv místo tenisek. Škoda, že nebyl na živu, protože mrt-ví se o takovéhle věci starají jen nepatrně. Nicméně to bylo to nejlepší, co jsem mohl udělat.

Rozložitá zarostlá zombie se na mě ohlédla. Nic víc Jill nepotřebovala. Oběma rukama sevřela pevně hla-veň a rozmáchnula se s ní tak přesně a silně, že by se za to nemusela stydět ani ve finále baseballové ligy. Dřevěná pažba narazila do krku zombie. Muž ztratil rovnováhu a chtěl se otočit zpět. Zaslechl jsem prasknutí - Jill mu něco nepěkného provedla s krkem. Hodná holka!

Zombie padla na kolena a dřív, než se stihla zvednout, jsem ji udeřil rukou do zátylku. Nebylo by rozumné hrát si na George Foremana.* (*Olympijský vítěz a několikanásobný mistr světa v těžké váze (pozn. překladatele).)

Zatím se nám ho s Jill podařilo pouze zpomalit. Nejvyšší čas najít trvalejší řešení.

Jill napadlo to samé. Jakmile jsem hromotluka srazil na zem, vytrhla mu z ruky sekáček a začala ho s ním se-kat do hlavy.

„Hele, dávej bacha!" vykřikl jsem. „Skoro jsi mě tre-fila."

„Promiň," vydechla těžce a svou smrtonosnou čepeli dál sekala do odlupujícího se, shnilého masa na krku a hla-vě zombie. Nechtěl jsem jí říkat, že nemá dost síly na to, aby mohla svou práci dokončit.

Zombie se ještě nezačala zvedat a já měl v úmyslu zajistit, že na zemi zůstane.

Když jsem se skláněl pro pušku, uvědomil jsem si, že nás zatím nevyrušila žádná další zombie. Na hlavě dokto-ra Ackermana, ležící na zemi a zírající na nás, bylo něco strašidelného. Mariňák by neměl používat slovo, jako je „strašidelný", ale tohle bylo vážně zatraceně strašidelné.

Zvedl jsem pušku. Takže se vážně zasekla a Jill ji musela použít jako pátku. Ještě štěstí, že s ní nepraštila

o strom. Vyčistil jsem západku. No co, dáme jí ještě je-den pokus.

„Dovoliš," řekl jsem Jill, která se statečně snažila oplácet zombii stejnou mincí. Sekáček na maso byl tro-chu tupý a Jill jednoduše neměla dostatečnou sílu. Na-bídla mi svou zbraň, odmítl jsem.

Vystřelil jsem jednu ránu, z těsné blízkosti. Hlava se roztříštila jako zralý meloun. Krev, která se vyřinula ven, měla zcela jinou barvu, než bych čekal.

„Ta zbraň se zasekla," stála si Jill za svým.

„Já vím."

„Nic jsem s ní neudělala!"

„Také neříkám, že ano. Když jsi s ní praštila, pravdě-podobně se zase dala do pořádku."

„No, já jenom chci, abys věděl, že to nebyla moje chy-ba, že jsem nemohla vystřelit."

Jill občas opustila zažité koleje a připomněla mi, že je ještě pořád dítě. Jenže právě teď jsem na její chová-ní neměl náladu. Bůh ví, kolik dalších zombii se po za-řízení potuluje. Museli jsme se vrátit k Arlene, a také jsem si dělal starosti o Alberta. Stala se z nás něco jako rodina.

V určitém okamžiku mé vojenské kariéry jsem si zvykl na zápach mrtvých těl. Pravděpodobně bych za to měl poděkovat Břitu Slávy a jejich kamarádům ze Svět-lé stezky. Ale nikdy si nezvyknu na vůni kyselých citró-nů, která obklopovala každou zombii. Silný závan ci-trónové vůně, kterou jsem už velmi dlouho neokusil, mi spálil chřípí v nosních dírkách. Proč jen muselo to svin-stvo, vytékající z hlavy zombie, skončit na mých tenis-kách.

Jakmile jsem začal zvracet, věděl jsem, že dovolená skončila.

Jmenuji se Ken. Kdysi jsem měl rodinu. Teď jsou všichni mrtví. Kdysi jsem každý den chodil na dlouhé procházky a jezdil na kole. Plaval jsem. Jedl jsem jídlo z talířů a pil víno. Zpíval jsem. Miloval jsem se. Teď je ze mě kybermumie. Hračka. Sundali mi obva-zy a vyndali mi z těla několik cizích těles, přesto mám pocit, že po zákroku vetřelců nejsem úplný člověk. Dok-tor Ackerman byl opačného názoru, ale já se necítím být něco víc. Doktor Williams, vedoucí vědeckých operací, říká, že mě vrátí zpět do normálního stavu, ale nevěřím mu. Pro něho není nic důležitějšího než vyhrát tuhle vál-ku. Jsem mu užitečnější tam, kde právě teď jsem. Tako-vý, jaký jsem. Zdravotnický personál se přede mnou sna-ží schovávat veškerá svá zjištění, ale dokážu se napojit do všech jejich počítačových systémů. Říkají, že moji fyzickou slabost dokáží odstranit vel-mi snadno. Mohou mě přestat krmit nitrožilně a pomalu moje tělo přizpůsobit obyčejné stravě. Jednoduchá ope-race mozku by obnovila veškeré mé motorické schopnos-ti, ale nese to s sebou riziko - ne pro mě, ale pro jejich projekt. Cizí biotechnologické rozhraní v mé hlavě by se v průběhu mého navracení do normálu mohlo poškodit nebo i zničit. Proto si dávají na čas.

Mezitím jsem připojený k počítačům a odsouzený k pobytu na lůžku. S výjimkou okamžiků, kdy se mě od-váží posadit do kolečkového křesla. Nestěžuji si na to. Nemluvím o tom s Jill, když mě přijde navštívit. Právě ona za mnou chodí nejčastěji. Nestěžuji si Flynnovi, Arlene ani Albertovi, když se na mě přijdou podívat. Tihle lidé mě zachránili. Starají se o mě. Nemám důvod je zne-pokojoval.

Když jsem byl velmi mladý, naučil jsem se jednu věc. Se svými názory se nikomu nesvěřovat. Nikomu neří-kám, jak moc chci být zase ten člověk, kterým jsem bý-val. Můj oblíbený strýček brával svou rodinu na Havaj na dovolenou. Když k nám pak přišel na návštěvu, všechno nám vyprávěl a já si strašně přál, abych se sem mohl po-dívat. Ironií osudu je, že tohle je možná jedno z posled-ních míst na Zemi, kde jsou věci takové, jak si je on pa-matoval A já přitom nemohu jít ven a prohlédnout si je, dokud je ještě čas.

Na Havaji dokážu získat přístup k čemukoli. Blikají-cí obrazovka vypráví o tom, že Havaj je souostroví roz-prostírající se uprostřed Tichého oceánu v délce téměř pěti set kilometrů. Vyvolal jsem si informace o tom, jak ji objevili Evropané, a poté jsem si četl i o tom, jak se stala padesátým členem Spojených států. Vzpomínám si, jak můj strýček říkal, jak těžké je vyslovit jméno nejob-líbenější místní ryby. Našel jsem si o ní záznam a uvědo-mil si, že strýček měl pravdu: humumunukunukuapuaa. Přečetl jsem si vše o králi Kamehamehovi a závidím mu, že se dokázal pohybovat po ostrovech o tolik snáze než já...

Už mě nebaví litovat sám sebe. Nevadí mi být užitečný. Sice si nejsem jistý, jestli je to to samé, jako sloužit své vlasti, ale ani mě to vlastně nezajímá. Tohle by moh-lo být poslední útočiště lidské rasy. Ale

nesnáším lži. Ar-máda je během krize dobrá jedině ve lhání. Se statečnými vojáky bych o tomhle nikdy nemluvil. Nechtějí o ničem podobném ani slyšet. A diskutovat o tom se služečně staršími důstojníky nemá smysl. Obzvláště ne s těmi, kteří se mě rozhodli využít a přitom mi nejsou schopní říct do očí své úmysly.

Líbí se mi moji noví přátelé. Jsou upřímní. Dívají se na svět jasnými očima, které nemůže zakalit jakékoliv množství špíny nebo krve. Myslí si, že bojují za individualismus. Za svobodu. Jestli lidská rasa zvítězí, čeká je vážné zklamání. Dostal jsem se k souborům. Existují plány.

Možná že mám blíž k budoucnosti než ti, kteří mě zachránili. Jsem uvězněn ve svém těle. Je možné, že když jsem se ocitl ve spárech vetřelců, něco hluboko uvnitř mě zemřelo. Předtím, než mě změnili, bych se zhroutil, kdybych odhalil plány lidí na Nové selektivní šlechtění, které se má stát základem naší budoucnosti. Nejedná se o plán lidských kolaborantů. Zrádci mají své vlastní genetické plány, jak „vylepšit“ tu část lidství, které noví vládcí dovolí přežít.

Nové selektivní šlechtění je plán navržený naší stranou. Těmi hodnými. Těmi, kteří bojují s vetřelci. Kdo ví? Možná vytvoří víc počítačových doplňků, jako jsem já. Je naprosto jisté, že se u našich přeživších začne rozhodovat o vhodném šlechtění. Válečníci jako Flynn a Arlene budou téhle absurdnosti ušetřeni. Byli zrozeni k tomu, aby zemřeli v bitvě. Jsou příliš cenní, než aby byli využiti v nevojenských operacích. Získal jsem přístup k plánům, jak s nimi naložit. Ještě to nevědí, ale jejich čas na Zemi se krátí. Jen velmi málo lidí dokáže bojovat ve vesmíru jako oni. Flynn je Flash Gordon. Kdo je Arlene? Barbarella?*(
*Flash Gordon je populární komiksový hrdina. Barbarella je hlavní hrdinkou stejnojmenného sci-fi filmu z roku 1968 (pozn. překladatele).)

Mariňáci Taggart a Sandersová uposlechnou rozkazu, i když se během jeho plnění budou muset postavit šanci jedné ku stě a téměř jisté smrti. Rád bych si představil toho byrokrata, ať už lidského nebo pocházejícího odjinud, jak jim říká, s kým mají jít do postele a kolik dětí se od nich očekává. Budou ušetřeni téhle Země budoucnosti, která je podle mého nevyhnutelná bez ohledu na to, která strana vyhraje. Každá krize je procházkou peklem, určenou jen pro toho, kdo má plán pro jakoukoliv situaci. Jill a já máme zůstat na Zemi! Bude-li mít Albert štěstí, půjde s Flyem a Arlene. Je příliš nábožensky založený, než aby tu mohl zůstat. Kam by šel, až by zjistil, že tu pro něho není místo? Chtěl by se vrátit do Utahu? Ještě o Utahu neví. Pravděpodobně to zjistí až dnes.

Musí toho hodně probrat. Bohoslužba za Ackermana a jeho vědecký tým se konala dnes ráno. Sledoval jsem ji na monitoru. Tolik se toho od večere stalo.

Předně, admirál hodlá předstírat, že tu je možnost sabotáže, ačkoliv nahrávky jasně dokazují, že ke všem úmrtím došlo následkem obyčejné nedbalosti jednoho z členů Ackermanova týmu. Obyčejná neschopnost vedla až k masakru. Všechny pásky jsou přirozeně tajné. Možnost, že by tu mohl být zrádce, udělá pro morálku mnohem víc než doznání vlastní neschopnosti. Jen sotva bych mohl dávat našim novým vůdcům za vinu, že se nechávají inspirovat minulostí.

Moji přátelé navíc obdrží velké množství odtajněného materiálu týkajícího se jejich příští mise. Neměli by po něm příliš lačnit. Mohlo by jim to přivodit špatné trávení. Kromě toho jim jejich plukovník nabídne rozkošný zákusek.

Měl bych k tomu zaujmout lepší postoj. Náš nepřítel je tak hrozný, že bychom si měli prominout své vlastní nedostatky. Neřekli něco podobného, když bojovali proti Hitlerovi? Démoni zkázy, jak jim Jill ráda říká, jsou dokonalými nepřáteli. Ve jménu boje proti nim můžeme dělat, cokoli se nám zachce. Ne, nebylo by spravedlivé říct, že chceme udělat něco strašného. Zvítězíme pomocí jakýchkoli prostředků, jak říkával Malcolm X.* (*Kontroverzní černošský bojovník za lidská práva, který sehrál klíčovou roli v emancipaci Afroameričanů (pozn. překladatele).)

9.

Než jsem se setkala s Flyem a Jill, podařilo se mi zno-vu zklidnit dech. Měla jsem radost, že jsem je viděla oba. Fly ji zachránil. Věděla jsem, že to ten velký nemotora dokáže. Nepřipadalo v úvahu, abych opustila muže, jenž mohl vykrváct, když jsem k jeho záchraně měla potřebný výcvik.

V té době se už pochopitelně všude hemžili příslušníci námořních bezpečnostních sil. Byla jsem ráda, že dvěma z nejlepších Kimmelových mužů jsou Mark Stanfill a Jim Ivey, moji kolegové z pokeru. Pokud by vás to zajímalo, tak ne - Fly v našem spolku nebyl. Když jde všechno k čertu, to že někoho znáte,

může rozhodnout o tom, jestli ten někdo zpanikaří a stiskne spoušť, nebo ne. Ackermanova laboratoř se změnila v restaurační zařízením nabízející všehochut' zombií a to stačilo na to, aby zpanikařil kdokoliv. Flye, Jill i mě strčili do dekontaminační komory. Po všem, co jsme s těmihle stvořeními zažili, jsem se takovým opožděným opatřením musela téměř smát. Na druhou stranu bych neměla havajskou základnu kritizovat za to, že se snaží být důkladná. Bylo by to jako kopanec do zadnice, kdybychom porazili nepřítele jen kvůli tomu, abychom mohli podlehnout chorobám proudícím naším krevním řečištěm. U večere jsem viděla Alberta. Byl ještě horším hráčem pokeru než Fly, protože nedokázal zkrotit emoce putující po jeho obličeji.

„Arlene, jsi v pořádku?“ zeptal se a v zápětí si všiml Jillina pobaveného úsměvu. „Jste všichni v pořádku?“ dodal.

„Nic nám není,“ ujistil ho zubící se Fly.

„Už jsme se potřebovali trochu protáhnout,“ dodala Jill.

„Tak už ho nechte na pokoji,“ poručila jsem těm dvěma. „Těchhle krvelačných šelem si nevšímej, Alberte.“

„Hele!“ protestoval stále se usmívající Fly.

„Vážně, Alberte, po všem, čím jsme spolu prošli, ne-bylo tohle nic hrozného.“

Všimla jsem si, že ostatní stoly, které až dosud byly během večere vždy plné, jsou teď obsazené pouze z poloviny. Vzhledem k prvku překvapení si smrt nevybrala tak vysokou daň, všechny zombie byly zaevidovány a zničeny. Alespoň, že si Ackerman vedl podrobné záznamy. Prořídle osazenstvo si bylo možné vysvětlit jediné tak, že spousta našich kolegů odřekla po prvním letmém setkání s uslintanými démony svou porci. Kdybychom chtěli, mohli bychom si dát nášup.

Albert si povzdechl a přisědl. Stoly stály jeden vedle druhého a naši malou skupinu to neustále táhlo k sobě. S Kenem jsme si byli natolik blízcí, že pokud zase začne jíst pevnou stravu, nepochybně se k našemu jídelnímu klubu přidá.

„Nevěděl jsem o těch zombiích, dokud jsem se nevrátil,“ řekl téměř omluvně.

„Jak bylo ve městě?“ zeptala se Jill.

„Nakupoval jsem.“ Ta neškodná slova s sebou v Albertově podání nesla zvláštní význam. Nebyla jsem jediná, kdo si toho všiml.

Salisburské steaky jsme snědli v tichosti. Spolkla jsem poslední sousto a začala se zvedat s úmyslem odložit táč na příslušné místo. Rozhodla jsem se, že moje postava ve skutečnosti po dalších kaloriích z nášupu netouží. Albert teprve začínal večeret, ale v mžiku se zvedl společně se mnou. A Albert je teprve ve vývinu, každé jídlo mu může jediné prospět.

„Nevadilo by ti, kdybych se s tebou prošel?“ zeptal se. To rozhodně nebyl jeho styl. Nemohla jsem si nevšimnout, jak se do něho vpalují Jilliny oči. Vycítila, že se něco blíží. Fly věnoval celou svou pozornost ananasovému moučníku.

„V pohodě,“ řekla jsem. Na okamžik jsem dovoli-la svému zbožnému přání zvítězit nad racionální částí mého mozku. Chtěla jsem věřit tomu, že Albert změnil svůj názor, co se milování týče. Zapomněla jsem, že pokud jde o tohle rozložitého, báječného chlapa, nejpodstatnější částí našeho vztahu bylo snění, a že Albert zatím nic konkrétního neslíbil.

Nevím, co mě překvapilo víc. Že během svého výletu koupil prsten, nebo že mi ho předložil s takovou přímočarou bezelstností: „Arlene, vezmeš si mě?“

Až sem to zašlo jen proto, že jsem Alberta začala tenkrát svádět. Kdybych měla alespoň polovinu mozku, uvědomila bych si, co může takový zájem znamenat pro muže jeho ražení.

Stáli jsme vedle dokonale přesné kopie plakátu z druhé světové války, který nás varoval před tím, že „Spousta řečí lodím škodí“. Upřeně se na mě díval, obzvláštní pozornost věnoval především mým rtům, a čekal na slova, která mu přinesou spásu nebo zatracení. Byla bych radši, kdyby se otočil. Najednou jsem nebyla tak statečná, jak jsem si o sobě myslela.

„Alberte.“ Nic víc jsem vyslovit nedokázala. Jeho výraz mluvil sám za sebe. Nepochybně dlouze zápasil se všemi otázkami, kterými jsem byla pronásledována. Není možné, abych ho urazila tím, že o nich začnu mluvit.

„Ten prsten...“ začal.

„Je překrásný, ale nemohu ho přijmout, dokud... Chci říct, že o tom musím přemýšlet..."

Připadala jsem si jako v nějaké komedii, kde jedna postava mluví o tom a druhá zase o onom. Koho by na-padlo, že obyčejný zlatý kroužek může představovat vět-ší výzvu než únik z Disneyho věže?

„Chtěl bych, aby sis ho nechala," řekl. „Nemusíš ho považovat za zasnubní prsten ani nic jiného, pokud ne-chceš. Nečekám, že ho budeš nosit, pokud si tím nejsi jis-tá. Arlene, znamenáš pro mě tolik, že když jsi mi nabídla to, co jsem nemohl přijmout, musel jsem zareagovat po svém. Musel jsem ti říct, co k tobě cítím."

Vzít ho za ruku mi připadalo jako ta nejsnazší věc na světě, dokud jsem v jeho dlani nepocítila mírný záchvěv strachu. Stálo mě celou mou odvalu pohlédnout mu do očí a říct: „Nemohu ti teď odpovědět. Musíš to pocho-pit."

„Já to samozřejmě chápu."

„Děkuji ti," řekla jsem a políbila ho na tvář. Pohled do jeho usmívajícího se obličeje mě potěšil víc než jakýko-liv zlatý prsten. „Ráda bych si ho nechala," pokračovala jsem. „Jestli můžu, víš, než..."

Byl příliš velký džentlmen, než aby mě nechal do-mluvit. „Budu poctěn, když si ho necháš, Arlene, ať už se rozhodneš jakkoliv. Musíme si zvyknout na to, že si v našem nádherném novém světě vytváříme svá vlast-ní pravidla."

To byla na mého velkého, ušlechtilého Mormona ne-obvyklá slova. „Schvaluje tvůj Bůh takovýhle názor?" zeptala jsem se ho.

Nedal se mou otázkou vyvést z míry. „Pokud se ti, kte-rým věřím, nemýlí, Arlene, tak je to Bůh nás všech, mám pravdu?" Pak mi oplatil můj nevinný polibek a zanechal mě mým úvahám.

Druhého dne ráno se konala instruktáž všech s prově-řením stupně pět a výše. Na řetízku s psími známkami jsem pyšně ukazovala Albertův úzký proužek zlata. Fly si ho okamžitě všiml. Vsadím se, že byl stejně jako já rád, že je zpět v uniformě.

Admirál Kimmel se tvářil jako jakýkoliv velící důstoj-ník ve chvíli, kdy je situace smrtelně vážná. Stejně tak vypadal i nejvýše postavený důstojník námořní pěchoty na Havaji, plukovník Dan Hooker. Když tito muži úrado-vali společně, šlo skutečně do tuhého.

„Prošetřujeme možnou sabotáž," řekl admirál. „Na-štěstí, rychlé uvažování mužů a žen, kteří zůstali pozor-ní, zabránilo větším ztrátám na životech a neutralizovalo hrozbu, kterou zombie představují. Námořnictvo si cení pomoci příslušníků námořní pěchoty."

Oba důstojníci si potřásli rukama. Vzhledem k tomu, jak si oba muži vážili jeden druhého, vložili do potřese-ní si rukou víc upřímnosti, než jsem během svého života viděla u mnohého zasalutování. Bylo milé, mít důstojní-ky, kteří věnují pozornost maličkostem. To samé lze říct o muži, kterého admirál Kimmel představil v následujíc-ím okamžiku.

Profesor Warren Williams vedl veškerou vědeckou čin-nost odehrávající se na Havaji. Bylo obtížné určit přes-ně oblast jeho nejvyšší kvalifikace. Měl titul z fyziky, as-tronomie, biologie, počítačových věd a folkloristiky. Své motto si vypůjčil od autora science fiction Roberta A. Heinleina: „Specializace je dobrá leda tak pro hmyz."

Měl také smysl pro humor, který nám ihned předvedl. „Ve svém nekonečném volnu se mi admirál snaží vysvět-lovat armádní terminologii. Mám dojem, že ‚přetaktizovaná‘ mise je to, co se tu stalo včera, když se v Ackermanově laboratoři utrhlo ze řetězu několik zombií." Za svůj vtípek si vysloužil jen nemnoho nervózních úsměvů. Vzpomínka na mrtvé byla ještě příliš čerstvá.

Raději změnil téma: „Za normálních okolností by moji pozici zastával někdo, kdo má za sebou alespoň nějaký armádní výcvik. Před rokem bych sám sebe po-psal jako militantního civilistu." To mu vyneslo o něco víc potlačovaného smíchu. „Od dob druhé světové války se v armádě neangažovalo tolik nepřipravených intelek-tuálů. Pokud však není jiná možnost, pak není jiná mož-nost. První krok směrem k této práci jsem možná udělal v okamžiku, kdy jsem se dozvěděl přísně tajné informace o marsovských měsících. Bránám jsem nedůvěřoval od chvíle, kdy jsem si uvědomil, že jimi může projít v pod-statě cokoliv."

Vypadal trochu jako Robert Oppenheimer.* (*Fyzik, jenž vedl Projekt Manhattan, jehož cílem bylo vyrobit první atomovou bombu (pozn. překladatele).) Klidně bych si ho dokázala představit, jak pracuje na atomové bombě. „S admirálem se shodneme na tom, jak se pozná, že se nacházíte v kritické situaci.

Pozná se to podle toho, že lidé změní své zvyky a naslouchají radám inženýrů." Tomu se smála jediná osoba. Já.

Mluvil dál o věcech týkajících se provozu na základ-ně, ale pohledem se neustále vracel zpět ke mně. Nepřed-pokládala jsem, že mě chce pozvat na rande. S Flyem jsme moc dobře a moc často předvedli, co v nás je. Do-šlo mi, že až se dobere k pointě, budeme první na řadě. A ve vlastním zájmu bychom neměli selhat.

Ukázalo se, že jsem měla pravdu. Když skončila všeo-bečná část instruktáže, profesor poznamenal, že by si rád promluvil s Velkou čtyřkou, jak jsme sami sebe z legrace občas nazývali. Jsem si jistá, že na základně byli dospělí, kteří nelibě nesli, že dítěti jako Jill byl svěřován materiál, který pro ně zůstával nepřístupný. Pokud tomu tak však skutečně bylo, nechávali si to pro sebe.

Jill nám rychle dospívá. Na tom není nic špatného. Víím, že Flye trápí, když po ní začínají pokukovat muži dost staří na to, aby mohli být jejím otcem. Na svůj věk je vysoká. Má takové ty plné rty, po kterých muži šílí. Ne-dělám si starosti s tím, kdo je líbá, pokud si mozek nad nimi nebere zrovna dovolenou. Během prolévání krve démonů po celém velkém Americkém západě jsem vzala Jill stranou a udělala jí rychlou přednášku o ptáčcích, včeličkách a dětech.

Samozřejmě že se nemusí bát pohlavně přenosných chorob. Lékařská věda jde pořád kupředu. Ale koho by napadlo, že sotvaže lidská rasa vymýtí AIDS, objeví se monstra z vesmíru? Slovy komicky pozdního dvacátého století Gildy Radnerové: „Pořád se něco děje.“ (*Gilda Radnerová byla jedním z původních členů televizní zábavné show Saturday Night Live, kterou televize NBC vysílá už třicátým ro-kem, a která má na celý filmový svět nezanedbatelný vliv (pozn. pře-kladatele).)

Každopádně, pokud se jedná o Jill, chová se Fly stá-le víc a víc jako její starostlivý otec. To může být i ku prospěchu věci. O to víc se rozohnil, když ji zachraňoval v Ackermanově laboratoři. Ale nevím, jak mu mám říct, aby ji nechal rozhodovat se samotnou, když já sama ne-umím vyřešit své vlastní problémy - ted' mám na mysli Alberta v roli nastávajícího manžela.

Albert je citlivý a plachý muž. Nechci ho zranit. Ra-ději bych spolkla jednu ze svých miniaturních raket, než abych mu ublížila. Celý život jsem však strávila tím, že jsem byla upřímná sama k sobě. Ted' nevím, jestli to jsou obavy o Alberta, kvůli nimž váhám, zda přijmout jeho nabídku k sňatku..., nebo jestli se závazku k muži, je-hož miluji, bojím víc než místnosti plné ztracených duší, což je pitomé jméno, které vědátoři dali létajícím leb-kám. Jestli přežiju naši poslední misi a Země bude zno-vu v bezpečí, budu ochotná dát tomuto muži děti? Ani se mi o tom nechce přemýšlet. Přesto víím, že tohle očeká-vání je v jeho nabídce zahrnuto. Pro Alberta manželství beze snah mít děti znamená totéž co vážné scházení se. Možná se bojím zeptat Flye, zda by se chtěl stát kmot-rem mých dětí.

Jak nás ředitel vedl do své svatyně, opět jsem si uvě-domila, že jsme si my čtyři stačili vytvořit svoji vlast-ní podivnou rodinu. Možná jsme byli modelem nejmenší funkční sociální jednotky budoucnosti - hlavně zajistěte, aby vaše dítě umělo dobře střílet!

Prohlížela jsem si obří radioteleskop - jeho anténa mi připomněla dělo, dokonalý symbol prolnutí vědy a armá-dy. Williams se před něj pevně postavil s rukama za zády. V této chvíli se zdálo, že patří do armády víc než admi-rál i plukovník, kteří stáli stranou a jako by před vědcem ustupovali do pozadí. Ještě dřív, než ředitel promluvil, jsem pojala neblahé tušení, že všechny naše osobní problémy budeme muset odložit na později. Už zase.

10.

„Desátníku Taggarte," oslovil mě ředitel. „Jak se vám líbilo ve vesmíru?"

Pokud není v sázce nič život, snažím se být upřímný. „Vždy jsem tam chtěl letět, pane. Jestliže jste obeznámen s mým záznamem, jste si vědom toho, že jsem se tam ne-dostal tak, jak jsem si představoval."

„Pokud bychom polní soud mohli označit za justič-ní omyl, byl by to právě váš případ," vložil se nám do řeči plukovník Hooker dívaje se přímo na mě. „Jednou ze světlých stránek válečného stavuje to, že se snáze vy-pořádáváte s byrokracií. S radostí jsem vám ten problém vymazal, mariňáku!"

„Děkuji vám, pane."

Ředitel se vrátil zpět k hlavnímu tématu. „Záležitost ohledně bojování ve vesmíru jsem nakousl, protože k to-mu mám důvod. Hodláme přenést bitvu k Fredům. Vííme, že vy a svobodník Sandersová" - pokynul

hlavou směrem k Arlene - „máte v tomto ohledu ojedinělé schopnosti."

Pochopil jsem, že dovolená nám skončila. Také jsem přemýšlel nad tím, kdo k čertu jsou ti Fredové. Williams nás o tom nechal uvažovat. „Před více než rokem, ještě než jsem se připojil k týmu, zachytila tato základna souvislý signál z vesmíru. Žádný jiný radiotele-skop ho nezachytil. Z počátku si lidé, kteří signál přijali, mysleli, že se jedná o mechanickou poruchu, nebo že si z nich někdo dělá legraci. Signál mohl pocházet z malé-ho rádia několik kilometrů odsud, ale nepocházel."

Na okamžik se odmlčel a díval se do poznámek v zápisníku. Všichni jsme ho poslouchali jako u vytržení. Byl jsem připraven dozvědět se o nepříteli něco nového, co-koliv, co uspiší jeho konečnou porážku.

„Podrobně rozebrali signál," pokračoval, „a určili, že se jedná o přenos na úzkém mikrovlnném paprsku. Ve zprávě se také našlo několik odchylek a mezer. Provedli jsme sofistikovanou počítačovou analýzu za pomoci Dornburgova systému, což je nejlepší družicový astro-nomický program, jaký byl kdy vyvinut. Zjistili jsme, že přijímáme komplexní zprávu, která se na své cestě k Zemi úspěšně odrazila od sedmi těles naší sluneční soustavy. Výsledkem propojení všech různých mezer a okluzí byla šipka směřující přímo ven z naší soustavy. Přímka, kterou nebylo možné zfalšovat. Zpráva musela pocházet z míst ležících za orbitami Pluta a Cháronu."

Ředitel se usmál. „Omlouvám se, jestli to bylo příliš technické, ale vzpomněl jsem si přitom na to, co řekl Robert Anton Wilson.* (* Wilson je znám především jako spoluautor mystifikační románové tri-logie Illuminatus (pozn. překladatele).) A sice, že pokud najdeme za Plutem další planety, měli bychom je pojmenovat Mickey a Goofy. Cháron je tak malý, že se ve skutečnosti jedná pouze o měsíc Pluta." Admirál si odkašlal a vložil se do ředitelovy přednášky. „Při manipulaci s údaji však došlo k neočekávanému... zádrhelu. Předchozí vedoucí zdejších operací se rozhodl, že o této zprávě nebude vládu informovat. A ani členové jeho týmu nedokázali zaujmout jednotné stanovisko."

Williams na jeho řeč plynule navázal. „Obávali se, že by vojenskoprůmyslový komplex udělal z této záležitosti věc celonárodní bezpečnosti."

Arlene, stojící hned vedle mě, mi pošeptala do ucha: „To zní skoro stejně zle jako hollywoodský průmyslový komplex."

„Pst," umlčel jsem ji.

Nový vedoucí zdejších operací pokračoval. „Vědci strávili dešifrováním signálu několik měsíců, příliš však nepokročili. Poté byli násilím vyrušeni, a to když nastala invaze."

„Krucí!" šeptla mi Jill do druhého ucha, a tak jsem ji umlčel také.

Williams jejich sarkastické poznámky nezaslechl a velící důstojníci byli podle všeho stíženi dočasnou hluchotou, což mi přišlo právě vhod. Doufal jsem, že zbude čas na pár otázek a odpovědí. Chtěl jsem se zeptat na ty Fredy.

Jenže Williams nebyl hluchý. Připomněl mi jeptišky, které nás vždy přistihly, když jsme si během vyučování šeptali. Zamračil se na nás a ztuhl z vážnosti: „Na samém počátku invaze můj předchůdce spáchal sebevraždu. Obviňoval sám sebe z toho, že informaci nepředložil Washingtonu. Na jeho obranu bychom neměli zapomínat na to, jak nás jistě vládní agentury zradily a začaly s Fredy spolupracovat. Jen si představte, že prodáte svou vlastní rasu věcem, které jste nikdy neviděli a o nichž vůbec nic nevíte." Tak o tohle šlo. Fredové byli vládci cizinců, kteří stáli v pozadí za našimi ďábelskými přáteli. Zajímalo by mě, jak na tohle jméno přišli.

„Na zrádce nikdy nezapomenu," promluvil Albert z hlubin svého vlastního utrpení, které bych nechtěl zažít. Ředitelovi takovéhle vyrušení nevadilo. Usmál se a poděkoval Albertovi za jeho příspěvek.

Další pozvání do diskuze už Arlene nepotřebovala. „Prolomili jsme nakonec jejich kód?" zeptala se.

„K tomu došlo, když vzal věci do rukou ředitel Williams," odpověděl admirál.

„Mnozí členové původního týmu tu stále jsou," dodal profesor rychle. „Nečinili jsme je zodpovědnými za rozhodnutí mého předchůdce."

„Dnes už si nedopřáváme toho luxusu, abychom plýtvali našimi nejlepšími lidmi," přizvukoval Kimmel.

„Prolomili jsme jejich kód," vrátil se ředitel k jádru věci, „ale ve zprávě nebylo to, co jsme očekávali."

Vzkaz od cizinců obsahoval pouze varování."

„Varování?" ozvala se Arlene ozvěnou. „Myslíte jako hrozbu nebo ultimátum?"

„Ne," pokračoval Williams zlehka. „Cizinci, kteří po-slali zprávu, se nás pokoušeli varovat před hroící invazí. Chápete, co tím chci říct, že ano? Tam venku jsou cizinci, kteří nám jsou přátelsky naklonění. Nepřátelé Fredů, kte-ří nás varovali před těmito monstry, která napadla Zemi. A to není všechno." Bylo na něm vidět, že si svou přednášku užívá, ale kri-tizovat jsem ho za to nemohl. Jeho potěšení částečně vy-plývalo z objevu, že se někdo pokoušel pomoci lidstvu v jeho těžké hodině. Ale jestli se rychle nedostane k já-dru věci, jsem připraven změnit na jeho charakter ná-zor. .. a to už velmi brzy. Pokračoval: „Tito přátelští cizinci se nám podle vše-ho snaží říct, že to oni postavili Brány na Phobu, ale ne-jsme si tím jisti. Najisto však víme, že nás zvou, aby-chom těchto Bran použili k přenosu na jejich základnu. Máme přístupové kódy. Máme dokonce telefonní číslo. Tím chci říct, že nám poslali souřadnice přenosu. Tak-že další krok je zřejmý. Myslíme si, že by bylo nejlep-ší, aby jistí zkušení vesmírní mariňáci doručili naši od-pověď-osobně."

Nejdřív jsem se bál, že mě tu nechají. Jsem mariňák, ale ještě nikdy jsem mimo planetu nebyl. Samozřej-mě že by jim něco takového nemělo bránit v tom, aby mě do toho zapojili. Nikdo v celém slunečním systému nemá takové zkušenosti jako Fly a Arlene. A ti budou bě-hem mise potřebovat další dva lidi. Možná že budu jed-ním z nich.

S Arlene jsme se shodli na tom, že se o mé nabíd-ce k sňatku nebudeme před velícími důstojníky zmiňo-vat. Před Flyem a Jill to však v tajnosti držet nehodláme. To by vážně nemělo smysl. Přesto mám pocit, že smysl neměla v první řadě moje nabídka. Jsem poctěn, že nosí můj prsten na krku společně se svými psími známkami, jen doufám, že nakonec neskončí na jejím palci u nohy společně se známkou, která se tam věší, když mariňák zemře... a zbude z něho dost na to, aby ho bylo možné identifikovat. Nikdy jsem neuvažoval o tom, že bych zamířil do ves-míru. Ted' se mluví o tom, že opustíme naši sluneční sou-stavu. Nevím, co si mám myslet. Důstojníci mi svou ob-vyklou citlivou formou sdělili, že na Zemi mě kromě gravitačního zákona nemá co držet.

Hned poté, co ředitel Williams vypustil svou bombu ohledně přátelských cizinců - čemuž uvěřím, teprve až je uvidím na vlastní oči - důstojníci řekli mně a Jill, že s ná-mi musí probrat něco důležitého a osobního. Fly s Arlene ještě nedokázali vstřebat nové informace a plukovník se s nimi chtěl sejít soukromě.

A tak nás ředitel předal ženě jménem Griffin, kterou jsme následovali do malé místnosti, kde nám nejprve položila zvědavou otázku: „Rozumíte seismografickým údajům?" zeptala se.

„Ukazují zemětřesení“ odpověděla opovrživě Jill. „Víte, co je to desetinná čárka?" zeptala se na oplátku svým nejsarkastičtějším tónem.

Ženin obličej jako vytesaný z kamene mi připomí-nal Gorgonu.* (*Gorgona je v řecké mytologii označení pro kteroukoliv ze tří sester Stheno, Euryale a Medúza, které mají místo vlasů hady a svýma oči-ma dokáží proměnit v kámen toho, kdo se jim do nich podívá (pozn. překladatele).) Zapnula monitor a začala vyvolávat různé grafy a čísla. „Číselnými údaji vás nudit nebudu," řekla unaveně.

„Seismografické laboratoře v Nevadě a Novém Mexiku zaznamenaly pět otřesů, které mohlo způsobit je-dině nukleární bombardování. Pravděpodobným epicent-rem bylo Salt Lake City."

Podívali jsme se s Jill jeden na druhého a viděli jsme své vlastní pocity odrážet se ve tváři toho druhého. Jill se tak usilovně snažila nebrečet, že jsem to nemohl vydržet. Rozbrečel jsem se jako první, za nás oba. Vzpomněl jsem si na všechny své kamarády - Jerryho, Natea, dokonce i prezidenta Rady Dvanácti. Přece nemo-hou být všichni pryč! Vzpomněl jsem si i na dvě sestry, které vypadaly, jako by se jich dotkla ruka Boží: Brinke a Linneu. Pomáhal jsem jim ve studiu Knihy Mormono-vy. Ty snad nemohou být mrtvé, že ne?

Nikdy jsem to sám sobě nepřiznal, ale až doted' pra-menila naprostá neotřesitelnost mé víry ze skutečnosti, že Salt Lake City bylo ušetřeno. To se zdálo být nevyvra-titelným důkazem existující ruky Boží. Vždyť jsme přece byli Církví Svatých posledních dní. Ze všeho nejdůleži-tější byla naše víra, že Bůh na nás nezanevřel. Jeho ruka stále opatruje náš svět, protože jak jinak bychom mohli být ušetřeni takové pohromy?

Kniha Mormonova byla pořád jenom kniha, stejně jako Bible, korán nebo talmud. Přžití ve světě skuteč-ných démonů přinášelo pocit nadpřirozena, s nímž se ne-mohlo rovnat žádné slovo v První a

Druhé knize Nefiově, Jákobově, Enosově, Jaromově, Omniově, ve Slovech Mormonových, v Knize Mesiášově, Almově, Helamanově, Třetím a Čtvrtém Nefim, Knize Mormonově, Éte-rově nebo Moroniově. Vědecká vysvětlení pro mě měla pouze omezenou váhu. To, že jsme byli svědky dnešních událostí, znásobilo pro každého moderního člověka význam jakéhokoliv posvátného textu napsaného v historii lidstva.

Nicméně, jestliže byl náš svatostánek zničen atomo-vou bombou, musel jsem vážně popřemýšlet o proroc-tvích.

Cestou do kanceláře plukovníka Hookera vypadala Arlene svěže, upraveně a nádherně smrtelně vážně. Tohle nebyl ten případ, kdy by měla jít dáma první. Měl jsem vyšší hodnotu. Líbilo se mi, že mám vyšší hodnotu než žena, která je svěží, upravená a nádherně smrtelně vážná.

Dveře byly již otevřené a když jsem vstoupil na jejich práh, plukovník seděl za svým stolem. Je to už dávno, co jsem naposledy klepal na dveře. Zastavil jsem se na prahu, zvedl ruku a třikrát silně zaklepal. Plukovník Hooker vzhledl s chmurným výrazem ve tváři. Jen Bůh ví, kolik nás ještě na světě zbylo. Nejlepší na tom být mariňákem je hrdost, která zodpovídá na otázku, proč se vášnivý individualista rozhodne sloužit. Když jste mariňák, tak se rozhodujete. A lidé, které respektujete, se musí rozhodnout pro vás. Respekt je obousměrná ulice vydlážděná ctí. Je mi líto těch ubohých monster, která se nám postaví do cesty.

„Vstupte," pronesl Hooker.

„Děkuji, pane!" odpověděli jsme s Arlene jako jeden muž.

Vešli jsme do jeho kanceláře a on nám každému nabídl po jednom ze svých doutníků úctyhodných rozměrů. Velká škoda, že Arlene ani já nekouříme. Zapálil si tedy sám a rozkázal nám, ať si uděláme pohodlí.

„Chci si být jistý, že oba dva plně chápete důsledky v celém jejich rozsahu," řekl. „Jedná se o misi pro čtyři muže. Ředitel již vyzdvihl vaši jedinečnou kvalifikaci. Nejlepší bude, když si to povíme na rovinu. Tohle není mise, ze které byste se měli vrátit."

Pohlédl jsem na Arlene, aniž bych to dal nějak zvlášť najevo. Místo obličeje měla netečnou masku. Tak vypadá jedine, když kvůli něčemu vynakládá nadlidské úsilí. Nemusel jsem být telepat, abych jí dokázal číst myšlenky: Albert, Albert, Albert.

Plukovník musel mít také telepatické schopnosti, protože další slovo, které vyslovil, bylo „Albert".

Arlenina maska se téměř nezměnila. Pouze se jí ohromitánsky rozšířily oči. „Albert je mojí třetí volbou pro tuhle misi," pokračoval Hooker. „Rozhodl jsem se pro něho vzhledem k jeho záznamu z doby před invazí a také proto, že je veteránem v boji proti těmhle zatraceným monstrům. Upřímně řečeno si nemyslím, že jsou na živu jiné tři lidské bytosti, které by měly zkušenosti srovnatelné s těmi vašimi."

„Pravděpodobně ne, pane," souhlasil jsem.

„Kdybych byl pověřivý," pokračoval, „řekl bych, že vedete kouzelný život. Připravili jsme misi, která tuto hypotézu otestuje. Nebude to snadné, ale dostanete loď a posádku, která ji bude ovládat."

„Řekl jste, že se jedná o misi pro čtyři muže," připomněla Arlene našemu velícímu důstojníkovi. Strašně se mi líbilo, že neřekla „pro čtyři osoby" - na takovéhle slovíčkaření nikdy nebyla.

„Připojí se k vám ještě jeden mariňák, zkušený veterán," sdělil nám Hooker. To jsem chtěl slyšet. „Těhle mise se zúčastní pouze příslušníci námořní pěchoty. Ať už jsme nemohli najít nikoho s minulostí podobnou té vaší. Ale než se s ním seznámíte, mám pro vás dárek."

Sáhl do zásuvky ve stole a vytáhl dvě bílé obálky s našimi jmény. Teď bych měl předvést své telepatické schopnosti pro změnu já. Ten slabý hlásek vzadu v mé hlavě se o takovéhle věci dlouho nestaral. Měli jsme do-cela napilno, protože jsme se snažili zůstat na živu a zachránit vesmír.

Ale jakmile jsem otevřel svou obálku a uviděl tři seržantské prýmky, pocítil jsem něco jako tichou pýchu, na niž jsem už téměř zapomněl. Ty úzké žluté proužky pro mě znamenaly víc, než bych mohl vyličit.

Arlene mi ukázala svoje povýšení, svou válečnou trofej. Už žádný svobodník, teď měla také prýmek - stal se z ní mladší desátník. Obě povýšení doplňoval symbol překřížených mečů, znak vesmírných mariňáků.

Panečku, byl to skvělý pocit.

11.

Až tak skvěle jsem se necítil, když jsem se setkal s čtvrtým členem našeho týmu. Byl to důstojník! Po všech těch řečech o našem jedinečném postavení u ves-mírných mariňáků nám na krk pověsí zatraceného důstoj-níka, jehož zkušenosti se podle jejich vlastního dozná-ní nemohou srovnávat s našimi. Poté, co jsem si v hlavě zopakoval všechny vtipy o zelených mozcích, jsem se uklidnil. Jeden moudrý válečný veterán kdysi řekl, že ne všichni důstojníci jsou pitomci k pohledání. Je to zvláš-tní, ale na jméno toho starého veterána si nemohu vzpo-menout.

Kapitán Esteban Hidalgo byl přesto pro naši misi při-nosem. Byl to dobrý mariňák, který si z války v Novém Mexiku odnesl několik vysokých ocenění. To bylo to po-zitivní. Spousta bojových zkušeností, i když hlavně pro-ti lidem.

Na druhé straně stálo všechno ostatní. Během pěti mi-nut jsem si ho zařadil mezi skutečné pedantské ignoranty. Připouštím, že pět minut by jako vědecký vzorek neob-stálo, ale tím, jak Hidalgo začal, si právě nepomohl.

„Jednu věc o mně musíte oba vědět předem," vyště-kl. „S nikým se nehodlám bratříčkovat. Trvám na vojen-ské disciplíně a upraveném vzhledu. Vyžaduji, aby všich-ni měli čistou uniformu bez jediného kazu."

Nemohl jsem uvěřit tomu, co slyším. Jako by se celý poslední rok právě vypařil. Nezáleží na tom, že lidská rasa čelí možnému vyhlazení. Nejdůležitější bylo chovat se podle pravidel Příkladů takového nesmyslného cho-vání by se v celé historii našlo nepočítané. Jestliže slab-ší armáda začne slavit úspěch, je nezbytně nutné, aby jí vrchní velení přidělilo důstojníka-puntičkáře, který má všem těm zpropadeným válečným veteránům připome-nout, že vítězství je druhořadým cílem. Úcta k velitelské struktuře je to, co je posvátné.

Cítil jsem na sobě Hookerovy oči, pozorující hnutí každého mého svalu. Možná to celé byl jen test. Boj s pe-kelnými barony byl jen odpolední procházkou parkem. Porážka toho nejděsivějšího nepřítele by mohla někomu stoupnout do hlavy a způsobit, že zapomene na to, co je v životě opravdu důležité. Jako třeba mít neustále naleš-těné boty. S námahou jsem si představil neustálé ohrože-ní, které jsme s Arlene jen s vypětím všech sil přežili na Phobu a Deimu, a kapitána Hidalgo dělajícího si starosti o knoflíky na našich uniformách.

„Prostudoval jsem si vaše záznamy," řekl. „Příklad-ná práce. Oba dva. Co se týče vás, seržante Taggarte, na Phobu a Deimu jste téměř dokázal odčinit svou nekázeň z Kefiristánu."

Proč nám to Hooker dělá? Chtěl jsem Hidalgovi strh-nout ten jeho elegantní knírek, kterým mi připomínal Errola Flynnu,* (*Errol Flynn byl jednou z největších hollywoodských hvězd třicátých a čtyřicátých let minulého století. Natočil několik desítek filmů, napří-klad Dobrodružství Robina Hooda nebo Dáma ze Šanghaje (pozn. pře-kladatele).) a nacpat mu ho do krku. Místo toho jsem se zachoval podle Arlenina příkladu a proměnil svou tvář v netečnou masku, kterou by bylo možné srovnávat jedi-ně se sochami v muzeu. Hooker si mě po celou dobu mu-čení pečlivě prohlížel zkoumavým pohledem. A stejně tak si mě prohlížela i Arlene.

Peklo na Havaji nakonec skončilo a my dostali roz-chod. Do závěrečné instruktáže jsme museli zařídit spoustu věcí. Bylo třeba sehnat Alberta a Jill. Ukázalo se, že pokud bude chtít, mohla by se Jill zúčastnit první fáze naší nové mise. Protože ji však stále považovali za civilistku a dítě, nikdo jí nemohl rozkazovat. Byl jsem si také jistý, že se všichni budeme chtít rozloučit s Kenem. A s Mulliganem.

Trval jsem na tom, abychom se k našim přátelům vy-dali oklikou. Možná šlo pouze o zbytkovou paranoii z let strávených ve škole, ale raději bych si o našem uči-teli promluvil venku. Nejsme ve filmu s Jamesem Bondem, napíchnuté palmy tu nebudou.

„Tak co si myslíš o našem povýšení?" zeptala se Arlene.

„Na všem dobrém můžeš najít kaz," odpověděl jsem.

„Všimla jsem si, že tě náš nový velitel nenechává chladným."

„Ani ty ses netváříla zrovna nad věcí, když se mluvi-lo o Albertovi."

„Smíšené pocity, Flyi. Srovnávám to, že bych ho už nikdy neměla vidět, s tím, že se s námi vydává na další sebevražednou misi."

„Pokud do toho bude Hidalgo šťourat-“

„Mluvme na rovinu, Flyi. Znáš tě stejně dobře jako sebe samotnou a myslím si, že to přeháníš. Jen proto, že ten člověk lpí na pravidlech, z něho nemusí být dru-hý nadporučík Weems. Nezapomeň, že Weems ta pravi-dla porušil, když rozkázal svým mužům zahájit palbu na mnichy.“

V tom měla pravdu. Arlene stála na mé straně od sa-mého začátku toho do nekonečna odkládaného polního soudu s desátníkem Flynnem Taggartem.

Byl jsem na radě: „Pokud je to trouba, tak s ním nic nenaděláme.“ Důstojníky jsem nikdy neměl v lásce, ale poslouchal jsem rozkazy. Trochu mě štválo, že s nimi Arlene vychází tak dobře.

„Povím ti přesně, co uděláme,“ řekla a mně bylo jas-né, že o tom dlouze uvažovala. „Děláš si zbytečné sta-rosti s maličkostmi, Flyi. Nevadí mi, jestli po mně Hida-go chce, abych měla uniformu jako ze škatulky, dokud bude možné takovému požadavku vyhovět, aniž bych tím ohrozila naši misi. Zajímá mě jedině to, jestli kapi-tán ví, co dělá.“

„No dobře, ale budeš mě o tom muset přesvědčit.“

Arlene se mírně pousmála. „Víš, Flyi, jsou tací, kteří si o nás myslí, že jsme špatní mariňáci. Někteří lidé to-tiž schvalují jenom takové jedince, kteří se chovají pod-le nařízení.“

„Dobře jsme viděli, jak si takoví jedinci vedli na Phobu.“

„Přesně tak.“

„A teď se tam vracíme. Tak ven s tím. Chtěla jsi říct něco o kapitánu Hídalgoví.“

Zamračila se. „Je to prosté. Zatímco se bude rozhodo-vat, jestli odpovídáme jeho požadavkům, my se budeme rozhodovat, jestli on odpovídá těm našim. Tohle je nej-důležitější válka v historii lidské rasy. V sázce je přežití celého druhu. Na prvním místě u mě stojí přísaha věrnos-ti k Homo sapiens. A až za ní je oddanost námořní pěcho-tě. Nemůžeme si dovolit udělat žádnou chybu. A také ji neuděláme.“

Pochopil jsem, kam tím míří, ale nemohl jsem uvěřit tomu, co slyším. „A co když Hidalgo nebude našim po-žadavkům odpovídat?“

Pomalů jsme se procházeli kolem budov. Zastavila se a zostra na mě pohlédla. „Nejdřív se musíme dostat k Bránám na Phobu. To, že jsme spadli s tou rakví z Deimu na Zemi, z nás nedělá vesmírné piloty. Možná jsi nej-lepší žijící pilot tryskového letadla, ale jaké to je být ves-mírným kadetem, se musíme teprve naučit. Dokud se nevrátíme na domácí hřiště, jsme jen přítěž. Až potom se skutečně seznámíme s kapitánem Hídalgem.“

„Bože, kdo by si býval pomyslel, že přijde chvíle, kdy budeme ten pekelný měsíc považovat za naše do-mácí hřiště!“

Arlene pozvedla obočí, jak to umí jenom ona. „Flyi, jsme jediní veteráni Phobsko-Deimské války. A jediní na slovo vzatí odborníci.“

Něco mi ještě pořád neřekla. Nehodlal jsem tenhle rozhovor ukončit, dokud se nevymáčkne.

„Souhlasím. Tak co uděláme s Hídalgem, když neobstojí?“

„Co asi,“ pokrčila rameny. „Vyhodíme ho vzducho-vým uzávěrem.“

„Nemusíš letět na Phobos, Jill.“

Vážila jsem si toho, že mi to Ken říká. „Ale já chci le-tět. Arlene s Flyem by beze mě nevěděli, co mají dělat. Kromě toho, beze mě by tě nedokázali zachránit.“

„To je pravda,“ souhlasil Fly.

Ken seděl na posteli. Chtěl nás vyprovodit v kolečko-vém křesle, ale to by pro něho bylo příliš náročné a zby-tečně by se unavoval. Jeho tvář získala zpět zdravou kávovou barvu. Když jsme ho poprvé rozbalili, jeho po-kožka byla bledá a neduživá. Tady ho rozmotávali po-stupně, takže než se mu vrátila barva, připomínal mi ně-jakou dobu zebru. Teď vypadal znovu, jak se sluší a patří. Až na knoflíky a různé dráty, které mu ještě nestačili vyn-dat z hlavy.

„Jsem vděčný vám všem,“ řekl „A hlavně tobě, Jill,“ dodal a vzal mě za ruku. „Ale jsi tak mladá a už jsi prožila tolik nebezpečí. Proč nezůstat tam, kde je to bezpečné?“

„Bezpečné?“ zopakoval Albert.

„Měl bych říct bezpečnější,“ opravil se Ken.

Arlene nakousla téma, kterému jsme se s Albertem vyhýbali: „I v Salt Lake City byli lidé, kteří si mysleli,

že by bylo lepší, kdyby tam Jill zůstala."

Ken se rozkašlal. Neznělo to vůbec dobře. Přines-la jsem mu sklenici vody. „Cítím se být tak bezmocný," řekl. „Jillinu pomoc potřebujete pouze během první eta-py mise. Kéž bych vám mohl nějakým způsobem pomá-hat na dálku."

„Uhodil jsi hřebík na hlavičku," řekl mu Fly. „Nemů-žeme předvídat, co všechno budeme potřebovat. Škoda, že se právě Jill nejlépe hodí k odstraňování problémů, které nás mohou potkat."

„Přesně jako předtím," připomněla jsem všem. „Měli byste mě vzít s sebou i do vesmíru."

„Na tom jsme se nedohodli," řekla Arlene, připomíná-jící panovačnou matku.

„Měli bychom být vděční za tuhle společnou chví-li," poznamenal Albert. Měl pravdu. Jedinými Kenovými přáteli byli Fly, Arlene, Albert a já, a mise začne už zítra ráno.

„Kdybyste alespoň mohli startovat ze zdejších ostro-vů," stěžoval si Ken. „Měli se lépe připravit."

„Máme štěstí, že se připravili alespoň takhle," nesou-hlasila s ním Arlene. „Je tu všechno s výjimkou kuchyň-ského dřezu."

„Kuchyňský dřez je přesně to, co potřebujeme, a ten se nachází v Point Mugu," řekl Fly. „Díky Kenovi máme ke startu otevřené to nejlepší okno."

„V životě by mě nenapadlo, že budu otevírat okna“ zaskřípěl Ken mezi návaly kašle. „Já jen tvrdím, že když odstartujete k nějakému vesmírnému tělesu, bylo by záhodno, aby tam také bylo, až dorazíte! Stejně tak je milé mít posádku, která bude loď řídit. Původní záměr, jak vrátit Flye s Arlene na Phobos, nese veškeré rysy pro-myšleného plánu Rubea Goldberga."* (* Americký autor kreslených příběhů, který proslul navrhováním směš-ně komplikovaných strojů sloužících k provádění jednoduchých úkonů (pozn. překladatele).)

„Mně se snad ani nebude stýskat," řekla Arlene. Všichni se rozesmáli.

Ken nám už víc než oplatil to, že jsme ho zachráni-li před pavoučím mozkiem. V mnoha věcech byl chytřej-ší než já. Také jsem věděla, že si o mně dělá starosti. Ale nemyslím si, že si uvědomoval jak moc jsem chtěla le-tět s ostatními.

„Máme nějaký záložní plán?" zeptal se Albert.

Ken se usmál. „Čím méně o něm budete vědět, tím lépe pro vás, alespoň podle mě. Ještě než odejdete, rád bych si promluvil s Jill. Mám několik nápadů na její zpá-teční cestu."

„Chci letět na Phobos," trvala jsem na svém.

Stejně jako pokaždé předtím Arlene zopakovala jedi-né slovo: „Ne."

Fly se tvářil jako starostlivý otec, když prohlásil: „Věř mi, že kdyby existovala jiná možnost, ani by mě nena-padlo vystavit Jill dalšímu nebezpečí. No, nebo alespoň většímu nebezpečí. Ale budeme ji potřebovat."

„Všichni jsme potřební," řekl Ken smutně. „Všich-ni budeme potřební až do konce našeho života, jakkoliv krátký může být." Znovu se na mě podíval. „Ale souhla-sím s tebou v jedné věci."

„Vjaké?"

„Je důležité bojovat až do konce. Občas na to zapo-mínám."

„Vzhledem k tomu, čím jsi prošel-" začala Arlene, ale nenechal ji dokončit větu.

„Žádné výmluvy," namítl rezolutně. „Byl jsem až při-liš ochoten se vzdát. Ale pak si vždy vzpomenu na všech-ny hrozné věci, které nám tahle monstra provedla, a to mě rozzuří. Budeme bojovat. Dokud tu budou takoví lidé jako Jill, lidská rasa má naději."

V jeho oku se objevila slza. Chtěla jsem něco říct, ale najednou jsem si nemohla vzpomenout co. Místo toho jsem se přitiskla ke Kenovi a objala ho. Pevně mě sevřel a políbil na čelo.

„Víte, dokud jsme všichni ještě spolu, je tu jedna věc, na kterou jsem se vás chtěl zeptat," ozval se Fly.

„Jen se do nás pusť," vybídl ho Albert.

„To nejsou moudrá slova, když mluvíš s mariňákem," varoval ho Ken.

„Civilisti," usmála se Arlene. Znělo to jako nadávka.

Fly se vytasil se svou otázkou: „Chtěl jsem se zeptat někoho z odborníků, proč se tu vůdcům těchto monster říká Fredové."

„Já vím, já vím," vykřikla jsem. „Slyšela jsem o tom mluvit toho seržanta, co mu říkáte dělo nebo tak."

„Kanón, zlato," opravila ji Arlene. Když nemluvila jako matka, dokázala zdařile napodobovat učitelku.

Pokračovala jsem: „Zkrátka a dobře povídal, že jim jeden mariňák jménem Armogida začal říkat Fredové po-tom, co vzal svou holku do kina na nějaký horor.“

„Co to asi bylo za film?“ uvažovala nahlas Arlene.

„No, možná bychom měli našim mladým hrdinům začít říkat Jill,“ stočil Ken téma hovoru zpět ke mně.

„Protože nejsem schopen změnit názor nikoho z vás, tak mi dovozte říct, že doufám, že vaše mise půjde podle plánu.“

Jak už jsem řekla, vážila jsem si toho, že si o mě Ken dělá starosti. Jen prostě nechápal, jak důležité pro mě bylo, abych s nimi šla. Fly mi totiž slíbil, že si budu moct zajezdit na prkně.

12.

Poslední, co jsem potřebovala, bylo zbrusu nové mon-strum, které teprve nedávno sjelo z montážní linky. Kvůli tomu jsme s Flyem, Albertem, Jill a kapitánem Hidaigem cestovali takovou dálku až na pevninu? Kvůli tomu jsme podnikli plavbu v stíněné ponorce určené pro po-sádku poloviční velikosti? I když v porovnání s raketou, kterou jsme si postavili na Deimu, vypadala ponorka po-chopitelně jako prvotřídní hotel. Tím chci říct, že jsem čekala, že až se vrátíme do obrovského temného vesmí-ru, setkám se tam s novými hrůzami. Arlene - kosmic-ká navigátorka a zabíječka monster, která je vždy ochot-ná pracovat za přiměřenou mzdu! Ale nikdo z nás nebyl připraven na to, co nás v mělčinách staré dobré Kalifor-nie skutečně čekalo.

Vojenské letiště v Point Mugu se nachází zhruba osm kilometrů jižně od Oxnardu. Jakmile jsme propluli ko-lem ostrovů Santa Barbara, kapitán Ellison nás informo-val, že nás vysadí na volném moři - tak blízko pevniny jak jen se odváží s ponorkou přiblížit - zhruba za třicet minut. Samozřejmě že přitom použil námořní čas. Po lé-tech strávených v uniformě jsem překvapena, že stále ra-ději uvažuji v civilních jednotkách, co se času, vzdále-nosti a volna týče.

Cesta proběhla bez významných událostí, pominu-li Jill, která mě neustále otravovala s tím, jak neuvěřitel-ným přínosem pro naši misi by byla, kdybychom ji s se-bou vzali na Phobos. Nakonec mě to začalo zmáhat a tak jsem jí navrhla, aby se zeptala kapitána Hidaiga. Konec konců, misi velí on. Jill jsem měla už plné zuby a mys-lela si, že by se náš mariňácký důstojník mohl chtít ně-čím zabavit.

Hidalgo si s Jill s přehledem poradil. Jednoduše jí řekl, že její účast na misi končí na základně. Také jí při-pomněl, kolik práce si Ken dal s tím, aby vymyslel plán pro její zpáteční cestu, a ona ho přece nechce zklamat, že ne? A dál už se s ní nebavil. V některých ohledech byl Hidalgo pro roli otce kvalifikovanější než Fly. Ale to ne-dokazuje, že má vlastnosti, které jsou nezbytné k tomu, aby zachránil vesmír před galaktickými padouchy. K to-mu je zapotřebí jiného druhu zvláštních schopností.

Nikdy předtím jsem v ponorce nebyla a zápach šíří-cí se po palubě se mi vůbec nelíbil. Zatímco jsem se ze všech sil snažila zbavit vůně pánské šatny, přišel za námi kapitán s nápadem, který byl ještě mnohem horší a téměř nepředstavitelný - alespoň pro mě.

Byl to dobrý důstojník a tvrdý chlap s více než odpo-vídající kvalifikací pro práci, kterou vykonával.

Tvářil se skoro omluvně, když nám vysvětloval, jak bychom se měli dostat ke břehu.

„To si snad děláte srandu,“ nechtěl věřit svým uším Albert.

„Na surfovacích prknech,“ zopakoval kapitán Ellison. „Máme čtyři dlouhá prkna pro dospělé a menší prkno pro...“ Všiml si Jillina upřeného pohledu a spolkl slovo, které se chystal vyslovit. „A menší prkno pro Jill. Bylo speciálně navrženo pro její velikost.“

„Skvělé,“ pochvalovala si nápad uchlácholená Jill. „Přes-ně, jak Fly slíbil.“

„Proč musíme použít surfovací prkna?“ slyšela jsem sama sebe pokládat tuhle otázku.

Fly pokrčil rameny. Dozvěděl se o tom sice dřív než Jill nebo já, ale to neznamenal, že s tím souhlasil Hidalgo měl připravenou odpověď. „Aby nepřítel ne-mohl najít člun ani jiný důkaz o našem přepadovém ko-mandu.“

Měla jsem být zticha. Vždyť jsem to byla já, kdo Flyovi neustále připomínal, aby se vyhýbal unáhleným rozhodnu-tím. Zdálo se však, že některá slova prostě nejsem schop-ná nevyslovit: „Myslíte si, že to jsou tihle démoni schopní poznat, stejně jako lidský nepřítel v normální válce?“

Kapitán Hidalgo věřil, že s nekázní je nutné vypořádat se ihned. „Za prvé, jedná se o rozhodnutí shora, mladší desátníku. Splníme rozkaz. Za druhé, jsou mezi nimi lid-ští zrádci, pro případ že byste zapomněla. Oni by to po-znat mohli. Za třetí, nebudeme nic zbytečně riskovat. Za čtvrté, odkazují vás k bodu jedna.

Rozumíme si?"

„Ano, pane." Myslela jsem to upřímně. V jedné nebo dvou věcech měl pravdu.

Když jsme zůstaly s Jill o samotě - což na ponorce není nic snadného - vykřikla: „Hurá. Budeme surfovat!"

„Už jsi někdy jela na prkně?" zeptala jsem se.

„No, to ne," přiznávala, „ale často jsem chodila na pláž a viděla, jak se to dělá."

Báječné, pomyslela jsem si.

„A ty?" zeptala se.

„Vlastně ano. Právě jsme totiž byli na ideálním místě, kde se to člověk může naučit. Na Havaji mají skvělé pod-mínky. Můžeš tam chytit dostatečně velkou vlnu, abys to mohla stříhnout tunelem."

„Cože?"

Vypadalo to čím dál méně slibně. Vysvětlila jsem jí to: „Ty opravdu velké vlny vytvářejí takový tunel, kterým můžeš projet. Určitě jsi to viděla ve filmech."

„Aha, už vím. Ale u L.A. tak velké vlny nebudou, že ne?"

Chytrá holka. „Ne, neměly by být. Vysadí nás poblíž jedné pláže severně od L.A. V tomhle ročním období a bez bouřek by vlny měly být jen mírné."

Jill se mnou ještě neskončila. „Jak těžké může být zavě-sit se na prkno a počkat, než nás vlny donesou ke břehu?"

V tom měla naprostou pravdu. Nešlo o to, že bychom si měli dokazovat Špičkovou formu a soupeřit o hlavní cenu. Stačilo se jenom dostat na pláž. Vybavení a zásoby jsou ve vodotěsných schránkách, které budou plavat lépe než my. Každý z nás bude zodpovídat za určité předměty, které budeme mít připevněné k tělu. Celkem vzato, do-stat se k pobřeží by mělo být relativně jednoduché.

Jediný problém spočíval v tom, že nikdo z nás neče-kal, že se objeví to zbrusu nové monstrum.

I když je pravdou, že poslední den, který jsme s Flyem strávili na pláži v Oahu, bylo možné postřehnout něko-lik náznaků varujících nás před novým stvořením. Když si admirál povšiml osamocенého mraku mířícího k nám, neměli jsme důvod pochybovat, že se díváme na mrak. Později, když jsme si s Flyem všimli černého trojúhel-níku krájejícího vodu, přirozeně jsme předpokládali, že se jedná o žraloka.

Obloze jsme nevěnovali nejmenší po-zornost. Kdyby ano, všimli bychom si, že mrak zmizel. Možná by nám to připadalo zvláštní.

Když se ponorka přiblížila k pobřeží natolik, kolik byl jen Ellison ochoten riskovat, Velká čtyřka vyrazila na své poslední společné dobrodružství. Byl to divný pocit, že s námi Jill nezůstane až do konce. Až se dostaneme k ra-ketoplánu, nahradí ji Hidalgo.

Nechtěla jsem, aby nás Jill doprovázela na cestě, z níž se snadno může stát sebevražedná mise. Na druhou stranu se mi stejně tak nelíbila představa, že ji nechávám sa-motnou v zničené Kalifornii. Hidalgo ujistil ustaraného Flye i mě, že plán pro Jillin návrat na Havaj je naprosto spolehlivý. Něco takového by Ken nikdy neřekl, ačkoliv to byl jeho plán. Podobné záruky dávají jenom hlupáci.

Plán však nebral v úvahu načechraný bílý mrak klesa-jící směrem k vodní hladině, na níž jsme s našimi sklolaminátovými prkny pádlovali na místě. Byli jsme navlék-nutí do neoprénových obleků, plácali se ve stojaté vodě a čekali na vhodnou vlnu. Fly si jako první všiml mra-ku směřujícího kolmo dolů a poté jakoby se vsakujícího do vody. Ne mizejícího. Ne vypařujícího se. „Vsakují-cího" byla jediná možnost, jak popsat mrak, jehož bar-va se změnila v neurčitě zelenou, a jenž následně sply-nul s vodou.

„Co to sakra bylo?" zeptal se Fly.

„Je to přímo před námi," poznamenal Hidalgo.

„To je divné," ozval se kapitán Ellison z velitelské věže. Byl příliš čestný na to, aby se ponořil dřív, než si bude jistý, že jsme v pořádku.

„Možná to souvisí s počasím," navrhl Jill.

To znělo rozumně. Matičku Zemi stihlo poslední do-bou tolik radiace a dalšího svinstva, že si pro nás mohla připravit nějaké to překvapení. Ale poté, co jsem se v boji utkala se zplozenci samotného pekla, jsem začala být ke všemu neobvyklému podezřívavá. A když jsem si všimla žraločí ploutve v místě, kde mrak splynul s oceánem, mé podezření se ještě zvětšilo.

V tom okamžiku chytili Hidalgo s Albertem první vlnu. Leželi na břiše na svých prknech a pádlovali

ruka-ma. Všem jsem řekla, ať celou cestu k pobřeží zůstanou ležet a nevstávají. Na prknech by se nad vodou udržela i zapřísáhlá suchozemská krysa.

Zbytek naší skupiny se chytil hned následujícího vzduší, které nám slibovalo výlet na pláž. Přesně ve stejné chvíli jsem si všimla tří ploutví kroužících na místě, kde se mrak vsákl do vody.

Pochopitelně jsem dospěla k názoru, že se jedná o žraloky. To více než stačilo k tomu, abychom si dělali starosti. Ploutev surfovacího prkna a jeho bílé břicho vypadá jako ryba. Pádající ruce a kopající nohy přitahují rovněž pozornost. Nelze říct, že by náš tým sestával z lidí, kteří by dokázali na prkně uniknout do bezpečí. A o tom, že by nám vlny chtěly pomoci, nemohu mluvit už vůbec.

„Žralok!“ vykřikla jsem. Ostatní mé volání opakovali. Mohli jsme plout dál a myslet si, že ploutve patří různým stvořením, jenže to by se nesměly začít zvedat z vody. Něco, co připomínalo kroučící se dlouhá černá lana, začalo vystupovat z moře. Hidalgo s Albertem zuřivě pádlovali ve snaze změnit kurz, ale proud je dál přitahoval směrem k té věci.

Jak to obrovské stvoření stále rostlo, čekala jsem, že rozeznám více detailů. Ale zdálo se, že ho obklopuje nějaká mlha. Vrstva zahalující tu věc měla stejně bílou barvu jako mrak.

V mlze jsem zahlédla pár rozpoznatelných fragmentů. Směrem k pobřeží vál slabý vánek, ale mlžný závoj nerozptýlil. Visel na té věci jako lepkavá cukrová vata. Přesto se objevilo několik otvorů, skrz které jsem mohla vidět víc.

Dráp. Oko. Velký lesknoucí se červený otvor na větším tmném povrchu, který jako by se otevíral a zavíral. Mohla by to být ústa? Nikdo z nás ve skutečnosti na odpovědi nijak zvlášť netrval. Bytost se nepřestávala pohybovat. Z toho, jak jsem se na ni snažila soustředit, mě začala bolet hlava. V jednu chvíli se mi zdálo, že se černý povrch leskne jako kov. Hned vzápětí se ten samý povrch zavlhl, jak to dokáže jen živá bytost. Po celou dobu mého snažení zjistit proti čemu bojujeme, mi situace komplikovala mlha, jež neustále měnila svou hustotu, ale nikdy zcela nezmizela.

Většina naší výzbroje byla bezpečně uložena ve vodo-těsných kontejnerech, ale Fly si pro případ zabalil jednu zbraň do plastického sáčku a ukryl ji do svého neoprenového obleku. Teď se mu ji podařilo vytáhnout s obdivuhodnou rychlostí a okamžitě začal ostřelovat tu věc, ať už se z ní vyklube cokoliv. Pro tuhle část mise si vybral rozkošnou malou pistoli Ruger ve speciální úpravě. Když jste ho v patřičně vybavené zbrojnici pustili na chvíli z očí, začal se chovat jako malé dítě v cukrářství. A na Havaji toho měli v současné době podstatně víc než jen umělecky zdobené válečné kyje.

Poté, co několikrát vystřelil, se hned cítil lépe. A stejně tak i já. Mohla bych přísahat, že ta příšerná nevysvětlitelná věc, která sestoupila z nebe, necítila vůbec nic. Fly opět v plné míře demonstroval své schopnosti. I když se nacházel až za Albertem a Hidingem, žádná z vypálených střel se k nim ani nepřiblížila. Každá z nich mířila přímo do středu vířící hmoty - a pravděpodobně druhou stranou ven, jestliže monstrum mělo schopnost rozplynout se, čemuž jsem byla ochotná uvěřit. Fly vystřílel všechny náboje, zatímco ležel na břiše a druhou rukou se držel svého prkna. V tom co dělá, je vážně velmi dobrý. Znenadání kdosi vypálil ránu, s níž jsme se nemohli poměřovat. Zpoza nás se ozvalo zahřmění, nad našimi hlavami prolétlo zahvízdnutí a zaječení, následované explozí, která nás všechny srazila z prken do vody.

Největší zbraň měl Ellison a nebál se ji použít. Střela zasáhla stvoření přímo doprostřed těla. Nebyla jsem si jistá, jestli je možné tohle nové monstrum zabít, ale kapi-tánovo rychlé uvažování akutní nebezpečí zahnilo.

Jill si radostí doslova zavýskla. Zamávala směrem k ponorce, ale pochybuji, že ji viděli. I já ji stěží viděla. Obklopovala nás mlha, která se po výbuchu vytvořila. Tolik vody se změnilo v páru, že jsem uvažovala, jestli střela nezasáhla v monstře něco hořlavého. Možná se jednalo o pozůstatek té lepkavé mlhavé hmoty. Jedna věc byla jistá: žádná vědecká analýza se konat nebude.

Hidalgo se chopil svých povinností: „Všichni se ozvěte! Ať vás slyším.“

„Sandersová!“ křikla jsem na něho.

„Taggart!“

„Gallatin!“

„Jsem tu,“ doplnila soupis Jill.

„Jméno!“ trval na svém Hidalgo a chvíli vykašlával vodu z plic.

„Jsem Jill, proboha.“

„Příjmení!“ neslevil jí Hidalgo.

„Lovelaceová,“ vzdala to nakonec.

Mezitím slunce zahájilo svou pouť po ranní obloze a já se začala v neoprénovém obleku potit. Ponorka už byla tak daleko, že jsme ji mohli považovat za minu-lost. Před námi ležela budoucnost, v níž surfovací prkno rozráží vodu a bílá sprška dopadá na trus racků houpající se na hladině. Ještě nikdy jsem tak ráda neviděla tyhle mrchožravé ptáky. Aspoň některé věci na naší domovské planetě zůstaly při starém.

„Co tím chceš říct, že nesnášíš nulovou gravitaci?“ ze-ptala se Arlene s nepředstíraným údivem.

„Prostě to,“ opáčil jsem.

„Nikdy jsi mi to neřekl.“

„Nikdy ses taky neptala.“

Arlene nepatřila k těm, které by bylo snadné překva-pit. Nebyl jsem si jistý, proč jsme o téhle záležitosti ni-kdy předtím nemluvili. Nechtěl jsem jí to záměrně zaml-čovat. Jill nás pozorně poslouchala a smála se.

„Nikdy mě nepřestaneš překvapovat, Flyi Taggarte,“ pokračovala Arlene. „Vždyť jsme spolu procestovali půl-ku sluneční soustavy.“

„Teď trochu přeháníš,“ namítl jsem, protože jsem nechtěl, aby-

„To byla hyperbola,“ vysvětlila mi pro jistotu, abych nezapomněl, že kdysi dávno studovala angličtinu.

„No dobře,“ vzdal jsem to. „Vždyť jsme jenom pře-skočili ze Země na Mars a pak zase zpět.“

„Ale že to byl pořádný skok,“ vložil se mezi nás dobrosrdečně Albert.

„Prosím, Alberte,“ udeřila Arlene pěstí do panelu. „Tohle je soukromý rozhovor.“

„Soukromý?“ zopakovala Jill. „Tady uvnitř?“ To „tady“ představovalo kokpit lodi DCX-2004 zva-né Bova. Zvenčí vypadala jako špice karoserie, kterou někdo protáhl a na spodku k ní připnul ploutve. Ale když jste k ní přišli blíž a spatřili, jak se rýsuje proti noční obloze, uvědomili jste si, že je to vážně ohromitánská loď. I tak jsme se v ní my čtyři v prostoru určeném pro pi-lota a druhého pilota nemohli srovnat. Hidalgo byl ven-ku před lodí a držel první hlídku. Bude nás varovat, kdy-by se probudil nějaký velký pekelný baron. Stejně tak nám dá vědět, až se objeví někdo, kdo umí s touhle hol-kou létat. Plán A prozatím fungoval skvěle. Všichni jsme byli na živu a na správném místě. Co na tom, že ostatní - lidé, které jsme nikdy neviděli - měli zpoždění? Co na tom, že tu měli být před námi? Plán A byl pořád mnohem lep-ší než plán B.

Řekli jsme si, že nemůžeme Jill neukázat vnitřek prv-ní vesmírné lodi, kterou vidí na vlastní oči. Ani na chví-li nepřestávala dělat narážky na to, že s námi chce letět. Nechtěli jsme jí lhát a tvrdit, že hmotnost posádky byla spočítána do posledního kilogramu. Do hmotnostního faktoru lodi by se Jill vešla. Dokonce tu pro ni byl i do-statek místa, kdyby nám nevadilo, že uvnitř, kde mělo být podle předpokladů skutečně plno, bude silně přeplně-no. To, že bychom se mohli během letu otočit a přešlápnout, jsme vyloučili už dávno.

Samozřejmě, pokud se nedostaví posádka, všechny podobné úvahy zůstanou čistě akademické. S touhle ko-cábkou nikdo z nás vzlétnout neumí. Jestli se posádka objeví nebo ne, nemění nic na jedné skutečnosti: Jill ne-dostala k výletu pozvánku. A o to jediné šlo.

To, že jsme jí ukázali vnitřek lodi, mělo jednu výho-du. Na vlastní oči se mohla přesvědčit, že se tu černý pa-sažér nemá absolutně kam schovat. V takových chvílích jsem byl vděčný za to, že se nepřátelé nenaučili vyrábět malé demony. Dýně prostě už nemohly být menší. Takže pokud se člověk nacházel v těsném prostoru, nemusel se bát, že se na něho vyřítí víla Zvoněnka* (*Drobná neposedná víla z příběhů o Petru Panovi (pozn. překladatele).) vyzbrojená mi-niaturními raketami. Život byl skvělý.

Bova byla mnohem větší než ponorka. To ovšem ne-znamenalo, že jsme uvnitř mohli plýtvat místem.

Připa-dalo mi, že hlavní funkcí lodi je převážet nádrže s pali-vem. Lidské bytosti se mohly svézt jedině s příslibem, že nebudou překážet.

Každopádně, Albert měl připravenou odpověď na Jillin dotaz ohledně soukromí: „Když je velící důstojník pryč,“ vysvětloval jí, „jeho lidi si můžou otevřít hubu.“ Nikdy by mě nenapadlo, že uslyším Alberta takhle mlu-vit. Ale pak jsem si uvědomil, že udělal vážně chytrou věc.

Tohle mohlo být naposledy, co vidíme Jill. Albert se k ní choval jako ke komukoliv z nás. Dobře věděla,

jak nábožensky založený je. Na tom, že před ní použil tako-vý výraz, bylo něco výjimečného. Jill se na něho usmála a on jí úsměv oplatil. Rozuměli si.

„Viš, Arlene," snažil jsem se uzavřít naši nesmyslnou konverzaci. „Když budou dávat reklamu na novomanžel-ské apartmá ve volném pádu, nebudu patřit k cílovému publiku. V něčem takovém bych se nechtěl milovat ani zadarmo. Kdykoliv jsem na Phobu opustil zónu s umě-lou gravitací, nesl jsem to hůř než cokoliv, co mi proved-li impové. Kdyby ti, které jsem potkal v nulové gravita-ci, věděli o mé slabíně, stala by se z ní jejich další zbraň. Podívej se na to takhle - stejně tak se mi nelíbí, že bych měl vykrváčet k smrti. Ale to mi nezabrání, abych proti těm parchantům bojoval."

„Ne, Flyi, to nezabrání," chlácholila mě Arlene a po-ložila mi ruku na rameno. Všiml jsem si, že to Albertovi neušlo, ale nedával to nijak zvlášť najevo. Nemyslím si, že by žárlil, kdykoliv se Arlene dotkla někoho jiného. Albertova náklonnost k ní byla tak hluboká, že prostě ne-mohl překonat svou touhu chránit ji.

„Nikdy předtím jsem se o téhle záležitosti s beztíží ne-zmínil," pokračoval jsem víc zkroušeně, než jsem si uvě-domoval, „protože jsem ti nechtěl zavdávat příčinu ke starostem."

Tón, kterým škádlívala své okolí, se změnil v pevný, vážný hlas vhodný k uklidnění kamaráda. „Kdybys mi to neřekl, tak bych na to nepřišla," chlácholila mě. „Jsi sku-tečný bojovník, Flyi. Do tvých potíží mi nic není, dokud se nerozhodneš jinak."

Seděli jsme namačkáni v těsném prostoru a přemýšle-li jeden o druhém, jako už tolikrát předtím. Je to správná holka, ta Arlene Sandersová.

„Jaké to je?" chtěla vědět Jill.

„Co?" zeptal jsem se nechápavě.

„Stav beztíže," pípala Jill. Myslela si, že ještě pořád mluvíme o mém problému. Nemohu ji dávat za vinu, že si neuvědomila, že jsme mezitím pokročili k záležitos-tem dospělých.

Arlene se přepnula zpět do učitelského módu. „No, je to jako v zábavním parku na horské dráze, když se přehoupneš přes vrchol a ucítíš, jak se ti nadnáší ža-ludek."

„Jako když skáčeš s padákem," promluvila z Jill vlast-ní zkušenost. „Nebo když padáš. Proto se to také tak jme-nuje, že ano? Jak tomu Fly říkal?"

„Volný pád," zopakoval jsem.

„Na chvíli mi to nevadí," připouštěla Jill. „Ale jak to dokážete vydržet-"

„Celé týdny?" dokončila za ni větu Arlene.

Jill se kousla do spodního rtu. Něco takového dělala, jen když o něčem usilovně přemýšlela. Otázku, která jí právě teď zaměstnávala, jste jí mohli vyčíst z tváře: Chci vážně letět do vesmíru?

„Na to si zvykneš," informovala ji Arlene.

„Jo," řekla Jill, ale celou svou pozornost nám nevěno-vala. Jako většina neobyčejně nadaných lidí občas pře-mýšlela nahlas. Se zaujetím pozorovala přepážku a prav-děpodobně si představovala sebe samotnou, jak proniká do hlubin vesmíru. „Zvyknu si na cokoliv."

Poté si nás všechny postupně prohlédla. Nejdřív Arle-ne, pak Alberta a nakonec mě. Konečně jí došel skutečný stav věcí. Rozejdeme se a možná navždy.

„Nemůžete mě tu nechat," zašeptala, přesto jsme ji všichni slyšeli.

„Nemáme na výběr," odpověděl Albert téměř stej-ně tiše.

„Ale ty jsi mi říkal, že lidé mají vždycky na výběr," obrátila se Jill pláčtivě na muže, kterého znala déle než jakéhokoliv jiného dospělého. „Pořád vyprávíš o svo-bodné vůli a podobných věcech."

„Také nechci, abychom se rozdělili," řekl Albert. „Dě-lám si o tebe starosti, ale přesto vím, že se o sebe doká-žeš postarat."

„Ale já se o sebe nechci starat," zaječela málem. Loď byla zvukotěsná, takže mohla křičet podle libosti a bez obav, že probudí monstra. Ale když jsem viděl, jak jí ob-ličeť rudne bolestí, přál jsem si, abychom se s Arlene ještě pořád hádali o nulové gravitaci. Cokoliv, jenom ne tohle.

„Vím, o co vám jde," promluvila k nám všem. Kdyby pohled mohl zabíjet, roztékali bychom se po sedadlech jako včerejší dýně.

A pak to na nás vypálila z obou hlavních: „Nemáte mě rádi!"

Není to fér. Po všem, co jsme spolu dokázali, se mě chtějí zbavit. Jsem pro ně přítěž, i když to nepřiznají. Řeknou, že mě chtějí jenom chránit. Vsadím všechno na světě, že přesně tohle teď řeknou. Je to pro moje vlastní dobro a oni mě nechtějí znovu vystavovat nebezpečí. Bla, bla, bla, bla, bla.

Můžeme snad ve vesmíru narazit na něco strašidelně-šího, než byla ta mořská obluda, která nás skoro dostala, když jsme surfovali k pobřeží? Co by mohlo být nebezpečnější, než jak mě to málem rozmáčklo, když jsem ve vlaku pomáhala zachránit Keňa před pavoučím mozkiem a parním démonem? Nebo když jsem řídila nákladák a ty dvě rakety vystřelené kostrou mě téměř trefily? Chudák doktor Ackerman těm věcem říkal revenanti. Páni, on vážně vymyslel spoustu divných jmen, Říkal, že všech-na stvoření vypadají jako monstra od id. Zajímalo by mě, co tím myslel.

Tady nejde jen o nebezpečí. V dnešní době je to ne-bezpečné všude. Kdo říká, že se dostanu zpátky na Havaj živá a zdravá? I když půjde všechno podle plánu, zpáteční cesta potrvá několik týdnů. Byla bych ve větším bezpečí, kdybych s nimi letěla do vesmíru. Ale dospělí nechtějí, aby se kolem nich motalo nějaké dítě, a hlavně ne pubertářka. Proto jen lžou, lžou a lžou.

Ani si nepřiznají, jak moc mě potřebují. Poté, co jsme se dostali na pobřeží, jsme jen tak nenakráčeli k raketě. Hodně jsem jim pomohla. Když už to vypadalo, že se možná nedostaneme dovnitř, Arlene všem připomněla plán B. Ken měl pravdu. Plán B připomínal spíš špatný vtíp.

Vyžadoval po nich, aby se propašovali jako černí pasažéři na jednu z raket cizinců. Když jsem to slyšela, roz-zuřila jsem se. Mysleli si, že jsem našťvaná, protože mě nechtějí vzít s sebou. A to si myslí, že jsem jenom hloupé dítě! Upozornila jsem je, že v něčem tak malém, jako je raketa, se celou cestu až na Mars schovat nemohou.

Phobos a Deimos jsou velmi malé měsíce, ale jsou mnohem větší než raketa cizinců. Flyovi a Arlene se ne-podařilo schovat dokonce ani na marsovských měsících. Vyprávěli nám o svých dobrodružstvích tolikrát, že bych je mohla předříkávat z paměti i pozpátku. Jestliže se ne-dokázali vyhnout démonům na Deimu a bývalým lidem na Phobu, nemohou se schovat ani na vesmírné lodi le-tící na Mars. A Arlene má ještě tu drzost říct mi, aby mě ani nenapadlo schovat se na téhle lodi? Musí si myslet, že jsem úplně pitomá.

Zajímalo by mě, jestli je štvě to, že se mnou kapi-tán Hidalgo souhlasil, když jsem tvrdila, že schovat se na lodi cizinců je hloupost. Raději by to risknul v jedné z našich vlastních lodí, i kdybychom s ní měli letět sami. Aby mohl - jak sám říká - „zalézt s ďáblem do jedné postele“. Jenže pak Fly nadhodil, že bez lidí od námoř-nictva se s touhle lodí nemůžeme pokusit ani vzlétnout. Udělal už tolik nemožných věcí, že podle mě dobře ví, jak skutečně nemožná věc vypadá.

Možná mi bude lépe bez nich. Pokud mě nechtějí, ne-budu je obtěžovat už ani minutu. Dostat se sem nebylo snadné. Vniknout dovnitř bylo ještě těžší. Kdo zabloko-val počítačové systémy a elektronická zařízení? Osoba, kterou jsem zahlédla v okně, mi byla rozhodně dost po-dobná! Dokud jsme nevstoupili na základnu, nenarazili jsme skoro na žádná monstra. Možná mají všechna dovo-lenou. Ta, která jsme našli uvnitř, podle všeho spí. Nikdy předtím jsem je spát neviděla. Vlastně jsem ani nevěděla, že chodí spát. Chudáci Fly a Arlene byli celí žhaví, aby je mohli postřílet, ale nenašli žádný pohyblivý cíl.

Chudák Fly.

Chudák Arlene.

Alberta si kvůli tomu dobírat nebudu. Není to takový mariňák každým coulem jako oni. Ale nikdy bych si ne-pomyslela, že mě Albert opustí. Až doteď jsem si byla jistá, že přijde na nějaký způsob, jak mě vzít s sebou. Jak mě jenom může opustit? Jsme spolu už od Salt Lake City. Myslím, že nikdo z nás nečekal, že zůstaneme na živu takhle dlouho.

Teď se musím vrátit zpátky na Havaj. Alespoň si snad konečně prohlédnu Maui.* (*Druhý největší havajský ostrov (pozn. překladatele).)

Kdyby mi aspoň řekli, že už mě nemají rádi, nebo že mě jaktěživa rádi neměli. Nikdy jsem nechtěla mít rodi-nu. Nevadilo mi, že jsem sirotek. Ale teď vím, jaké to je být její součástí. Mezi námi něco takového vzniklo. A ne-chci, aby to skončilo.

Jsem tak našťvaná, že ani nevím, co vlastně chci.

Ale brečet mě neuvidí.

Takovou radost jim neudělám.

Věděla jsem, že to takhle dopadne. Zůstane to na mně, protože jsem žena - dospělá žena. Fly se stal Jill skutečným otcem natolik, že nebyl schopen bouchnout pěstí do stolu. On ji dokázal jedinečně rozmazlovat - svou milovanou malou dcerku, svého andílka.

Takže mně se dostalo toho potěšení zhostit se role matky. Jill byla tvrdohlavá. Nebylo v její povaze, aby nám tuhle situaci ulehčila.

„Necháváme tě tu,“ řekla jsem jí, „právě proto, že tě máme rádi. Je nejvyšší čas, aby ses na sebe podívala. Už nejsi dítě. Nejsi malá holka. Všem jsi nám to dokázala. My to víme. Ty to víš. A teď není vhodná chvíle, aby ses začala jako malá chovat.“

„Tak proč-“

„Bud' zticha!“ zarazila jsem ji. Teď nebyla vhodná chvíle ani na diplomatické jednání. „Nic neříkej, dokud neskončím. Měla jsi pravdu, že bychom se neměli snažit propašovat na loď cizinců, když máme i jiné možnosti. Ale nedovolili bychom ti, aby ses s námi vplížila na nepřátelské plavidlo, stejně jako tě nevezmeme s se-bou na téhle lodi, protože se dřív nebo později dostane-me do boje.“

Zírala na mě s upřeným pohledem, který znamenal je-dinou věc. Snažila se zadržet slzy.

„Můžeš si dělat, co chceš, Jill,“ snažila jsem se k ní promlouvat jako její přítelkyně, a ne jako její matka.

„Jsi žena. Můžeš se vdát, vychovávat děti, chopit se zbraně, připojit se ke zbytku mariňáků - těch na naší straně -a bojovat proti zrádcům. Společnost byla zničena, Jill. Zůstáváš na Zemi. My ostatní domov už možná neuvidíme. Pro budoucnost lidstva jsi pravděpodobně důležitější než my. Ale jedno ti říkám na rovinu: s námi letět ne-můžeš! Jasně?“

Několik vteřin se mi dívala do očí. Napadlo mě, jestli mě nechce zabít. Pak velmi pomalu řekla: „Jasně.“ Věřila jsem jí.

14.

V měsíčním svitu vidím jasně a přeju si, aby byla tma. Jestliže vidím já je, mohou vidět i oni mě. Zatímco se upřeně dívám do tváře minotaura, vzpomínám na to, jak zemřela moje žena: zabila ji jedna z těchhle věcí. Všichni příbuzní k sobě tenkrát byli velmi solidární. Uspořáda-li jsme velký smuteční obřad. Čtvrt', v níž jsme žili, v té době ještě nebyla válečnou zónou. Dostal ji venku v ze-mi nikoho. Pro ni to byla země, do které měl zůstat paní Hídalgové vstup zakázán.

Nikomu z našich blízkých jsme se nesvěřili s tím, že se rozvádíme. Oba dva jsme pocházeli ze silně katolických rodin. Proto jsme jim to neřekli. A potom jeden z demo-nů splnil náš svatební slib - tu část dokud nás smrt neroz-dělí. Ke konci mě nesnášela tak, jak silná může být jedi-ně nenávist pramenící z neopětované lásky. Bylo to tak hrozné, že jsem se na ni nemohl už ani podívat.

Stál jsem před DCX-2004 a čekal na posádku námoř-nictva. Připadalo mi to jako vhodná chvíle k tomu, abych byl k sobě upřímný. Plukovník Hooker nevěděl, co se stalo mezi mojí ženou a mnou. Nikdy jsem mu neřekl, že jsem nějakou dobu uvažoval o sebevraždě. Nebylo to nic, na co bych byl pyšný. S myšlenkou na to, že si vez-mu život, jsem si pohrával předtím, než ji minotaur za-bil. Poté už ne.

Všichni na pohřbu předpokládali, že mě spaluje žal, který jsem necítil. Všichni si byli jistí tím, že se po zby-tek svého života budu mstít za smrt ženy, kterou jsem miloval. U mariňáka se očekává, že je ve světě bolesti jako doma. Neexistuje žádný osobní problém, který by nemohl vyřešit tím, že vezme svou automatickou puš-ku a odvede svou práci pro strýčka Sama. Není-liž prav-da? Si.

Jenže mou operační specializací v armádě bylo zabíjet nepřítel, který se mohl bránit. Nebyl jsem připraven na zjištění, že má žena potratila naše dítě. Až do toho oka-mžiku jsem neměl ani ponětí, jak moc se jí hnusilo, že se provdala za mariňáka. Řekla mi, že moje oddanost ná-mořní pěchotě má přednost před láskou k ní, a že bych se k našemu synovi choval stejně jako ke své ženě.

Že jsem měl syna, jsem se dozvěděl až po potratu. Když se mi svěřila, podíval jsem se na ni s nenávistí, kterou jsem nikdy předtím k žádnému lidskému nepříteli nepocítil, s nenávistí, jakou si zaslouží snad jen tihle ďáblové z vesmíru. V té chvíli jsem se v duchu tiše omluvil všem protivníkům, jež jsem ve svém životě odpravil.

Uvažoval jsem o tom, že ji zabiju. Dokonce jsem si začal připravovat plán. Pak přišla monstra a naše osobní problémy na okamžik ustoupily do pozadí. Odešel jsem do té nejstrašnější války a ona zůstala v bezpečí domo-va, kde čekala na toho velkého rudého minotaura, který ji proměnil v taco* s pikantní

omáčkou. (*Plněná mexická kukuřičná placka (pozn. překladatele).)

Načasování všech událostí bylo zajímavé. Kdyby po-tratila až po invazi a řekla mi, že by nedokázala vycho-vávat dítě v pekle na Zemi, naštal bych se, ale možná bych jí dokázal odpustit. Ale to ne, načasovala si to mi-zerně. Povolali mě okamžitě poté, co invaze vypukla, takže jsem jí nebyl nablízku, aby si mohla uvědomit, jak moc si mě proti sobě poštvala.

První nutkání k sebevraždě jsem pocítil během mise proti arachnotronům. To armáda jim vymyslela takové-hle jméno. My jim říkali malí pavoučci. Byl jsem členem zvláštní jednotky Orkin* (*Narážka na americkou společnost Orkin Extermination Company, která je jedním z největších hubitelů škůdců a jiného otravného hmy-zu (pozn. překladatele).) a při jejich vyhlazení jsme ten-krát odvedli skvělou práci. Když jsem se vrátil domů a konečně si to mohl se svou ženou vyříkat, naše manželské bojiště mi připadalo jako poklidný piknik. Vmetla mi do tváře spoustu feministic-kých žvástů. Já jí zase řekl, že je rozmazlený fracek, kte-rého očividně za mlada málo trestali. Zuřil jsem k nepřičetnosti. Jí se můj postoj nelíbil.

Pak jsem spatřil stránku její osobnosti, která mě na-prosto překvapila. Po tolika letech společného manžel-ství máte za to, že znáte všechny významné povahové rysy svého protějšku. Ani by mě nenapadlo, že si něco takového myslí, dokud mě nenařkla z toho, že se celý ži-vot plazím před Angloameričany! Trvala na tom, že jsem falešný Latinoameričan. Předpokládám, že z jejího úhlu pohledu ona samotná byla dokonalá.

Nikdy jsem o své etnické příslušnosti moc nepře-mýšlel, ani když jsem vyrůstal. Snažil jsem se tomu nevěnovat pozornost. Občas mi přišlo zábavné, jak americká média neustále prezentovala problémy měst jako souboj černých proti bílým. Jako by na ostatních barvách mezi nimi nezáleželo. Ted' nás musí znepoko-jovat něco jiného - lesknoucí se drsná pokožka cizin-ců. Dáblů.

Samozřejmě že jsem se setkal s celou řadou před-sudků. Do Ameriky jsem přišel jako ilegální přistěhovalec. Nebyl jsem tu kvůli blahobytu, ale také jsem nehodlal čekat ve frontě do nekonečna. Přišel jsem kvůli americkému snu. Chtěl jsem pracovat a jít studovat na univerzitu.

Poznal jsem mladou právničku, která měla pocho-pení pro to, čeho jsem se snažil dosáhnout.

Jmenova-la se Pat Hoinová, moje první bílá kamarádka. Navrhla mi, abych využil některé z pravidelných amnestií, díky nimž se z ilegálních občanů stávali legální. Udělal jsem to přesně tak.

Myslela si, že jsem možná až příliš domýšlivý. A mě-la pravdu. Ačkoliv jsem vyrůstal v Mexiku, pocházím z velmi hrdé španělské rodiny. Můj otec se tolik soustře-dil na to, abych si vzal „někoho mého postavení“, až se mu podařilo vyhnat mě z domova. Je to ironie, jak si se mnou život zahrál. Otec mou ženu nakonec přijal a z ní se později vyklubal zrádce.

Když jsem viděl Ritu naposled, hádali jsme se o všem a o ničem. Nic nebylo dost banální. Poté, co vyčerpala téma mých emocionálních selhání, zůstal nám neřešitel-ný problém týkající se mého chrápání. Téměř se jí poda-řilo přesvědčit mě, že mé chrápání je srovnatelné jedině s armádou zombií šourajících se naším starým hřbito-vem.

Přesto jsem v sobě vykřesal poslední jiskru náklon-nosti. Když jsem se jí však pokusil dotknout, začala kři-čet, abych na ni už nikdy bez jejího svolení nesahal.

Utekl jsem odtamtud a další krok nechal na ní. Svět čelil konečné zkáze a my se nedokázali oprostít od naší hloupé mýdlové opery. Takže když jsem spatřil její tvář v otevřené rakvi - podařilo se jim najít pouze horní tře-tinu jejího těla, což ovšem byla pro každého správného majitele pohřebního ústavu ta nejdůležitější část - podí-val jsem se na ni s tak ponurým výrazem ve tváři, že její sestra, špatné si vysvětlující mé rozpoložení, mí položila ruku na rameno a zašeptala: „To přebolí. Najdeš si něja-kou jinou, která bude jako ona.“

Jedině mariňácký výcvik mi zabránil v tom, abych se nerozesmál na celé kolo. Jak bylo v našich rodinách zvykem, všichni jsme ji postupně políbili na její stude-né rty. To bylo poprvé za dlouhou dobu, co jsem si polí-bek s ní užil.

Ted' se mám vrátit zpět do práce a zachránit lidskou rasu. No, proč ne? Nemyslím si, že jsme o něco horší než tenhle velký, vypasený minotaur, chrápající tu pře-de mnou. Taggart se Sandersovou mu říkájí pekelný ba-ron, pro mě za mě.

Když potkám minotaura, tak ho poznám. Okamžik. Pokud se nemýlím, tak mu i ostatní říkali minotaur.

Roz-hodně Jill. To je mi holka. Trochu tvrdohlavá a domýšlivá, ale to se dá čekat, když vám je čtrnáct. Mám ji doce-la rád. Je podivně upřímná. Mohla by z ní vyrůst upřímná žena. Všechno je možné. Ted' mají možnost se spolu rozloučit. Jestliže se ná-mořnictvo neukáže, pravděpodobně se odsud živí nedo-staneme. Pokusíme se propašovat na jednu z nepřátel-ských lodí, ačkoliv naše šance na přežití bude mizivá. Lepší vyhlídky nebudeme mít, ani když se k nám po-sádka námořnictva přidá, ale alespoň si na sebe bude-me moci vsadit.

Jestliže se dostaneme na Phobos, Taggart, Sandersová a Gallatin budou tvrdý oříšek. Kéž bych měl v týmu někoho jiného. Jejich záznamy jsou v pořádku. To mě netrápí. Starosti mi přidělává fakt, že s sebou na misi беру milostný trojúhelník. Sandersová s Gallatinem si chtějí navzájem vyšoustat mozek z těla. Musel bych být slepý, abych si toho nevšiml. Záhadou zůstává, jak do toho zapadá Taggart. Jsem si jistý, že nějakým způso-bem ano.

Nic takového nechci během mise vidět. Proto musím být jak osina v zadku. Budu jim dávat tak do těla, že ne-budou mít čas na laškování. S tím, co se stalo mně a mé báječné, milované a věrné manželce, to nemá nic společ-ného. V žádném případě.

Mise je to jediné, co mě zajímá... co nás zajímat. Musí. Je zatraceně důležité, aby to žádný roztoužený mariňák nepodělal. Jakkoliv nízká je naše šance na úspěch, musím zajistit jejich maximální oddanost. Zvláštní. Jen co jsem takhle začal přemýšlet, naši misi svitlo na lepší časy. Moje babička věřila v osudová zna-mení. Přímou před sebou jsem v záplavě slunečního svi-tu viděl námořní kavalerii, opatrně našlapující kolem spí-cích monster.

Flyovi to nikdy nepřiznám, ale v poslední chvíli jsem se skoro rozbřečela. Jill se konečně přestala hádat. Při-šla ke mně a objala mě. Poté, bez jediného slova, objala Flye i Alberta. Byla jsem jako omráčená. Stála v otevře-ném průlezu, zády k nám, jako by si nemohla vzpome-nout, jestli nechtěla ještě něco udělat.

Otočila se a řekla: „Nikdy na nikoho z vás nezapome-nu." A potom udělala tu nejúžasnější věc ze všech: zasa-lutovala nám.

Samozřejmě že nikdo z nás její zasalutování neopě-toval. Všichni jsme byli vycvičeni v mariňácké roboty. Naše drahocenná pravidla nesmíme nikdy porušit. V nich je přesně stanoveno, kdo, kdy, kvůli čemu a kde může vystříhnout prvotřídní pozdrav. Pokud Jill vezme váž-ně mou nerozumnou poznámku o narukování k námoř-ní pěchotě, možná si vyslouží právo oblékat se jako my a provádět naše rituály. Možná, že bude nosit i krátký sestřih - pokud dokáže, že je na to dost chlap, jako já. Stej-ně jako já. Nezasalutovala jsem jí, ale alespoň jsem se přinutila říct: „Děkujeme, Jill. Jsi skutečný hrdina."

A pak ta malá, čiperná holka odešla z mého života. Jakmile nám zmizela z očí, objevila se skupina nových postav. Hidalgo vyběhl po schodech jako dítě, které do-stalo k Vánocům všechno, o co si napsalo. Chvíli jsem ho ani nemohla poznat. Bylo to poprvé, co jsem ho vidě-la se smát. Vypadal jako člověk, který věří v úspěch své mise. Naprosto.

Přivedl s sebou zkušenou posádku, jejímž úkolem bylo naši kocábku pilotovat. Jen Bůh ví, jak se sem do-stali. Nikoho z nich jsem na Havaji neviděla. Když jsem se zeptala, kde tak dlouho byli, odpálkovali mě mým nej-neoblíbenějším slovem: „Tajné".

Nestiskla jsem je pod krkem, abych z nich vymáčk-la odpověď na svou otázku. Udělala bych cokoli, aby se v naší situaci cítili pohodlně, klidně bych se přitiskla k těm jejich uniformám. Měli na sobě zbrusu nové kom-binézy, vojenské boty, nafukovací vesty, helmy, rukavi-ce... Vypadali mnohem lépe než my. Strašně ráda bych věděla, jak to dokázali.

Flyův široký úsměv mi připomněl naše hádky o štěs-těně. Jak mohl přežít to, co přežil, a přitom nevěřit ve štěstí, mi zůstávalo záhadou. Ve chvíli, kdy jsme na-šli všechny d'ábelské strážce spící, začala jsem ve štěstí znovu věřit. Kdykoliv se objeví dobré znamení, okamži-tě se ho chytím. Možná že démoni zkázy zlehkovážněli. Jak jinak bychom mohli vniknout do základny tak snad-no. To znamená, že bychom tuhle válku mohli přece je-nom vyhrát.

Žena řídící celou operaci ve mně vyvolávala pocit dů-věry: komandér Dianne Taylorová. Měřila metr sedm-desát, vážila zhruba šedesát kilogramů a měla nádherné oříškově hnědé oči. Měla jsem pocit, jako bychom vymě-nili mladou geniální počítačovou čarodějkou za starší ves-mírnou pilotku. Na palubě byla

ještě jedna žena, drobná druhá poddůstojnice. Už dávno jsem nebyla jedinou že-nou mezi spoustou chlapů. Líbilo se mi, že muži s výcvikem SEAL musí poslouchat ženu.

„Zajímám se podrobně o historii vesmírných letů," svěřovala se komandér Taylorová nejnovějšímu členovi Velké čtyřky. „Tahle loď je poslední variantou staré ra-kety DC-XL* Základní principy zůstaly po celou dobu stejné." (*DC-X (Delta Clipper Experimental) byl demonstrátor jednostupňového nosiče s kolmým motorickým přistáním. DC-X v mnoha ohledech inspirovala společnost Armadillo Aerospace, která se zúčastnila soutě-že X Prize o to, kdo jako první dokáže vyvinout plavidlo sponzorované ze soukromých zdrojů schopné opakovaně dopravit tři osoby na suborbitální dráhu. Tuto společnost vede a ve velké míře financuje John Carmack, nejvýznamnější představitel společnosti id Software (pozn. pře-kladatele).)

„Právě proto jim věříme," přidal svůj postřeh Albert.

„Přesně tak," souhlasil s potěšením náš kapitán. Vzdě-lávání ostatních měla v krvi. Tím bychom se mohli bě-hem cesty vyvarovat nudných chvil. „Palivo pro 2004 je stejné jako pro první model téhle série - starý dobrý peroxid vodíku."

Zasmála jsem se. Taylorová povytáhla obočí a obráti-la se na mě. Musela jsem zodpovědět nevyřčenou otáz-ku. „Napadlo mě, že bych si v něm mohla odbarvit vla-sy..." Přišlo jí to vtipné, i když ne tolik jako mně, a tak si dovolila alespoň krátký úsměv.

„Nebo bychom mohli natankovat hyper-vodku a z toho co zbude si udělat martini" navrhla. „No, hlavně když všichni víme, v čem spočívá největší riziko startu."

„Což je?" zeptal se Hidalgo, jako by mu něco mělo ujít.

Taylorová ukázala na monitory, na nichž jsme předtím sledovali Jill, jak se snaží proklouznout do bezpečí. Teď jsme na nich viděli jen obrysy spících pekelných baronů a parních démonů.

„Až zahájíme startovní sekvenci," řekla, „probudí se. A naším hlavním smyslem života se stane zabránit jim v tom, aby nás vyhodili do vzduchu."

15.

„Provedeme studený start," informovala nás Taylorová. Zdálo se, že rozumí své práci, ale nelíbilo se mi, jaký důraz klade na slovo „studený". Když jsem byl ještě dítě, prvním silným zážitkem, který ve mně zanechala tele-vize, byl výbuch raketoplánu Challenger. Moji rodiče si půjčili dokument o historii letů do vesmíru. Vybavuji si porcelánově bílou siluetu raketoplánu v brzkém ranním slunci. Mrazivé ráno, jak ho popsal komentátor. Nikdy předtím nevypouštěli raketoplán v tak chladném počasí. Některým inženýrům, jak se později ukázalo, dělala sta-rosti ledová námraza. Obávali se o některé části vedení.

Rozsvítilo se zelené světlo. Raketoplán odstartoval... a zmizel na věčnost.

Zajímalo mě, co přesně má komandér na mysli. Vy-světlila nám to: „Normálně bychom věnovali Bově půl-hodinovou přede-hru. Studený start znamená, že nastar-tujeme všechno najednou a zatopíme motory kapalným kyslíkem. Riziko spočívá v tom, že by se kyslík mohl prohnat hadicemi tak rychle, až prasknou. Výhodou je, že loď bude připravena ke startu za deset minut. Právě teď máme otevřené příhodné okno ke startu, počasí je na naší straně a nepřátelé ještě pořád spí."

„Jak už jste řekla, jakmile loď nastartujeme, tak je probudíme," nezapomněl jsem.

„Přesně tak, Taggarte, a proto budeme připraveni už za deset minut, místo třiceti. Ti parchanti tam dole začnou pro-hledávat okolí. Doufám, že jsou tak hloupí, jak vypadají."

„Výborně, komandéře Taylorová," žasla Arlene, která pochopila její plán. „Možná si budou myslet, že v Bově jsou jejich vlastní monstra."

„Přesně tak," připojil se k našemu rozhovoru ve stro-jovně Steve Riley, který v komandérově týmu sloužil jako radarový důstojník. Samozřejmě, že nejprve musel prodiskutovat veškeré nezbytné záležitosti se svým velí-cím důstojníkem, a až potom se nám mohl cele věnovat. A to se o nás říká, že jsme puntičkáři.

Riley měl úhledný malý knírek, stejný jako si udržo-val Hidalgo. Když se rozpovídal, mírně se mu pohybo-val. „Než si uvědomí, že se nejedná o pravidelnou linku ďábelských aerolinií, udělají z nich naše rakety křupavé tousty."

„Dokonce i figurína ve výloze by si to stihla za třicet minut uvědomit."

„A proto jim je nesmíme dát," shrnula naši strategii Taylorová.

„Mohli bychom do palubního průlezu posadit ostřelovače. Pro případ, že by si to uvědomili.“
„Příliš nebezpečné," oponoval kapitán. „Mohli by opě-tovat palbu.“
„Sedíme na římské svíci,"* (Druh oblíbené světlice druhé třídy nebezpečnosti (pozn. překladatele).) dodal jsem. Najednou jsem byl strašně rád, že jsme poslali Jill pryč.
„Máme ještě jeden problém," podělila se s námi Tay-lorová velkoryse o svou další obavu - vlastnost, která bývá znamením schopného vůdce. „Kromě toho, že se vzdáme luxusu v podobě třicetiminutového zahřátí mo-torů, rozhodla jsem se nepoužít startovačku.“
„To je co?" zeptal se Albert.
„Pravděpodobně jste si jí všimli, když jste se sem plí-žili. Je v ní velká zásuvka, s jejíž pomocí můžete lodi při startu udělit dodatečný impuls. Také jste si možná všimli, že ji jeden z kyberdemonů používá téměř jako polštář.“
„My jim říkáme parní démoni," prozradila jí Arlene nezištně. Kdo ví, jestli šije Arlene vědoma toho, že znám slovo „nezištně".
„To se mi líbí," pokývla hlavou Taylorová. „Ale ať už tomu budeme říkat jakkoliv, dala bych přednost tomu, aby to zůstalo spát.“
„Jak tedy dokážeme odstartovat?" zeptala se Arlene a vyměnila si se mnou pohled. Oba dva jsme konec kon-ců na slovo vzatí odborníci na improvizované starty ves-mírných plavidel.
Riley s Taylorovou si taktéž vyměnili významný po-hled - pohled pilota s druhým pilotem, pohled z katego-rie jak-to-tentokrát-krucinál-zprovozníme.
„Můžeme odstartovat pomocí naší vlastní baterie," navrhl poručík Riley.
„Nejsem sice žádný raketový vědec," ozval se Albert a mně až za chvíli došlo, že se náš zasmušilý Mormon pokouší o vtip. „Ale nestáhne nám to baterii?"
„Ano, to stáhne," připouštěla Taylorová, „ale ne nato-lik, aby nás to odsoudilo ke zkáze." Je zvláštní, že se slo-vo „zkáza" objevovalo skoro v každém rozhovoru.
„Zkuste si představit, že to bude jako v ponorce," řekl Riley. To pro nás nebude tak těžké.
„Tíse a skrytě!" pochopila Arlene, odkud vítr vane.
„Ano," přikývla Taylorová. „Budeme používat mini-mum elektronických zařízení. Žádné vysílání, žádný ra-dar, žádná mikrovlnka. Svoje pohotovostní přiděly bude-te jíst studené.“
„A co světlo?" zeptal se Albert.
„Máme slušnou zásobu bateriových svítilen," proho-dila Taylorová o poznání veselejším tónem.

Celkově vzato to neznělo tak špatné. Pamatuji si na první let ze Země na Mars, kterým jsem se vyhnul polní-mu soudu. Cesta netrvala ani týden. Co na tom, že ji tentokrát budeme muset z větší části strávit sezením ve tmě? Mohli bychom ji považovat za prodloužení naší dovo-le-né na Havaji. Nebylo nic špatného na tom odpočinout si trochu předtím, než projdeme Bránou na Phobu. Jen Bůh ví, na co tentokrát narazíme.

Jen Bůh ví, jestli vůbec přežijeme start.

Posádku tvořilo naprosté minimum osob, ale našim potřebám to přesto bude stačit. Také to znamenalo, že se při startu dostane na každého, co se křeslel týče. V Bově bylo samo o sobě dost těsno. Kromě kapitána a její-ho druhého pilota tu s námi byl vrchní lodní mistr Robert Edward Lee Curtis a druhá lodní poddůstojnice Jennifer Stevenová. I přes propast dělicí naše rozdílné administra-tivy jsme se cítili jako kolegové. Měli jsme všichni po-dobnou hodnost. Na palubě s námi byli pouze tři řadoví členové posádky.

S Arlene jsme se vraceli zpět do vesmíru, ačkoliv bych si nikdy nepomyslel, že se jednou budeme chtít dobro-volně vrátit na Phobos. Uvažoval jsem, jakou máme šan-ci, že cestou na Mars proletíme kolem Deimu, teď když se z něho stal nový satelit Země. Ne naší vinou! My ho nevyvlekli z orbity Marsu. My si ho jenom stopli.

Když se přiblížilo odpočítávání -jak se asi říká odpo-čítávání k zahájení odpočítávání - začal jsem si dělat sta-rosti. Z úzkosti jsem obviňoval svůj žaludek. Mnoho čas-tí mého těla se dokázalo s nulovou gravitací smířit, ale můj žaludek proti ní bude vždy tvrdohlavě protestovat. ' Když jsem se konečně Arlene přiznal, mluvil jsem prá-vě o něm.

Jeden z členů posádky, Christopher Olen Ray, letěl do vesmíru poprvé a ostatní kvůli tomu dávali „starému dobrému Chrisovi“ pořádně zabrat. Nemohlo mu být víc než něco těsně přes dvacet a znepokojovala ho gravitační síla při startu. Poprvé to je skutečně něco, o čem může-te napsat domů. Ale z mého úhlu pohledu šlo o část, kte-rá bude rychle za námi. Stav beztlíže trvá a trvá - za před-pokladu, že nějaký boháč neutratil své peníze za to, aby se vaše plavidlo otáčelo neustále dokola, a vy si tak moh-li vychutnat odstředivou sílu.

Jestli to takhle bude pokračovat, začnu možná v dob-rém přemýšlet o Union Aerospace Corporation. Ti jsou alespoň ochotni utratit část svých špinavých zisků za po-řádné pohodlí.

Bez dalšího rozmýšlení vydala komandér Taylorová rozkaz začít odpočítávat deset minut, které nám budou připadat jako celá věčnost. Naše stará kocábka dokázala nadělat spoustu hluku. Ze své nepohodlné pozice v akceleračním křesle jsem měl dobrý výhled na monitor. Viděl jsem, jak se probudil vysoký, odporný parchant, ležící hned vedle lodi. K čertu, rakety byly tak hlučné, že by dokázaly probudit i mě. Pekelní baroni byli tak zatraceně velcí, že mě až fascinoval pohled na jeho souboj s gravi-tací, na kterou jsme my malí lidé tolik zvyklí. Těžkopád-ný minotaur při pokusu vstát zakopl, jako by měl kocovi-nu. Rozesmál jsem se. Démoni zkázy ve mně probouzeli mé stinné vlastnosti.

Komandér Taylorová se přesvědčila, že všechny „její děti“ jsou bezpečně připoutané ve svých sedačkách. Moje maličkost se bezpečnostním pásem cítila poně-kud omezena. Pak se celá loď začala otřásat, probudila se k životu a jejími žilami se rozproudilo palivo. Vibrace se mnou otřásaly až do morku kostí.

Najednou jsem nebyl schopen určit, jestli řev pochází z lodi nebo z interkomu, jenž přenášel zvuky našich přá-tel z venku. Byli snad naštvaní? Možná nám jenom přá-li dobré ráno - bylo totiž už po půlnoci. Po takové době jsem ještě pořád nedokázal rozeznat, jestli jsou tahle stvoření št'astná nebo smutná. Řev je pořád jenom řev.

Sice jsme měli sedadla v první řadě, ale i tak bychom nemohli udělat vůbec nic, pokud by se ta obrovská tlu-pa monster rozhodla začít vyvádět. Námořnictvo své ob-líbené mariňáky pečlivě přivázalo. Nelíbilo se mi, že z nás udělali snadný terč, ale chápal jsem, že máme je-dinou možnost - zůstat tiše sedět na vršku naší obrov-ské bomby.

Na obrazovce jsem viděl, jak k pekelnému baronovi přispěchal velký pavouci mozek. To se mi vůbec nelíbi-lo. I když se Ackermanova teorie o přenášené intelligen-ci ukáže jako správná, nic to nezmění na skutečnosti, že pavouci jsou ti „chytří“. A právě teď se nám hodilo tolik hloupých nepřátel, kolik jich jen na naší planetě bylo.

Čas byl na naší straně. Už jsme nemuseli čekat moc dlouho. Slyšel jsem, jak Taylorová s Rileyem procházejí seznamem kontrol. Mluvili s přesností, která mě ujišť-o-vala, že jsme v schopných rukou. Strašně nerad bych ze-mřel kvůli něčí nedbalosti. Ten slabý hlásek vzadu v mé hlavě mi pošeptal, že mi v žilách koluje vikingská krev, protože bych raději zemřel s válečnou sekerou zaseknu-tou v břiše, než abych se dočkal toho, že to zbabrá něja-ký trouba, který to možná myslel dobře, ale zmáčkl špat-ný knoflík.

Když jsem zaslechl druhého pilota, jak oznamuje „Mí-nus tři minuty,“ byl jsem s naší situací spokojený. Tihle lidé moc dobře věděli, co dělají. Až vyrazíme, nasadí si kyslíkové masky a už je neuslyším. V prostoru, kde jsme seděli připoutaní v sedačkách, nemuseli cestující masky používat. Měli jsme k dispozici pouze několik kyslíko-vých nádrží pro případ, že by loď ztratila tlak.

Nemohl jsem odtrhnout oči od monitoru, na kterém všechny velké potvory pobíhaly kolem dokola a snažily se najít nějakou stopu po našem oprávnění ke startu. Pro-to jsem tak rád zaslechl Rileyho „Mínus dvě minuty“.

„Jak to jde?“ zeptal se vrchní lodní mistr Curtis.

„Jde to,“ odpověděl jsem. Moc jsem toho neviděl. Kdybych natáhl hlavu ve vážně nepohodlném úhlu, mohl bych zahlédnout Arleniny nohy.

„Jsme připraveni zvednout kotvy,“ informoval mě.

„Mínus jedna minuta,“ přidal se k němu druhý pilot. Začínal jsem věřit, že se minimálně odlepíme od země. Na monitoru se kolem minotaura protáhl vracející se pavoučí mozek. V samém závěsu za ním spěchal parní dé-mon.

V interkomu praskaly hrůzostrašné ječivé zvuky, prav-děpodobně jakýsi kód cizinců, ze kterých mě rozbole-la hlava. Ani jsem kvůli tomu nemusel čekat, až se Bova zvedne, aby pozdravila hvězdy. Nejpozbudivější částí zá-žehu bylo sledovat pavouci mozek zasažený jasně oranžo-vým plamenem raketového paliva.

V okamžiku kdy komandér Taylorová stiskla tlačítko, přestali pro nás démoničtí strážní představovat hrozbu. Největší překážkou se nám stala zrůdná gravitace a při-šerný tlak. Cítil jsem, jak se mi usadil na hrudi. Snadné starty z Marsu mě rozmazlily. Překonání téměř neexis-tujícího gravitačního pole Phobu a Deimu se nepočítalo už vůbec. Úplně jsem zapomněl, o kolik drsnější je unik-nout z gravitační studny naší staré koule bláta.

Bolelo to. Musel jsem se znovu naučit polykat. Z to-ho tlaku mě neskutečně rozbolela hlava. Když jsem se pokusil na něco soustředit, rozostřil se mi zrak. Vibrace na mě dorážely zvenčí i zevnitř mé hlavy. Zavřel jsem oči a v duchu děkoval sestrám ze svého mládí stráveného v katolické škole za to, že nám seslaly Taylorovou a Rileyho.

Své stoupání jsme mohli sledovat na televizních mo-nitorech, i když já bych dal přednost okénkům v trupu lodí. Rozlišení obrazovek našťěstí dělalo čest popisu, kte-rým se nepochybně pyšnily na dodacím listě. Bylo „křiš-tálově čisté“.

Odstartovat časně po půlnoci bylo jako vstát do neko-nečné noci. Ze svého křesla jsem dokázal určit, že Bova opouští atmosféru, jen podle toho, že hvězdy přestaly bli-kat. Proměnily se v klidné, bílé oči rozese-té po černém sametu vesmíru.

Arlene neměla tušení, že se ve mně skrývá poetic-ká duše, protože jsem s ní takhle nikdy nemluvil. Kdysi dávno angličtinu studovala, ale už jsem jí to odpustil. Co jiného jsem mohl dělat? Co se téhle oblasti týče, považo-vala se za velkého šéfa. Nejlepším způsobem, jak nevy-volávat tahanice, bylo nechat si básnění sám pro sebe.

Bylo uvolňující přemýšlet o něčem jiném, než je fy-zická námaha doprovázející start. Přídavné rakety nás postrčily kupředu. Zatřáslí jsme se, zachřestili a pře-va-lili se. Uvažoval jsem o tom, kolik práce musí komandér s radarovým důstojníkem odvádět bez pomoci pozemní-ho střediska. Nebyl nikdo, komu by mohli zavolat a ze-ptat se ho na směr a letový plán. Byli jsme na to sami.

Ten slabý hlásek vzadu v mé hlavě mi právě v téhle chvíli musel položit znepokojivou otázku. Co když nás nepřátelé budou chtít sestřelit? Ani jednou během našich rozhovorů o téhle možnosti nikdo neuvažoval. Nebo ale-spoň ne nahlas. No dobře, pokud jde o mě, mohu začít přemýšlet o tom, jestli venku nezačne pršet.

Někde v ústech mě rozbolela stará plomba. Skvělé, snad se mi podaří sehnat v pekle zubaře! Otřesy mě za-čínaly znervózňovat. Rozum si uvědomoval, že loď drží pohromadě. K tomu, abychom vylezli z gravitační stud-ny Země, jsme prostě potřebovali spoustu energie. Cít mi říkal, že se všichni každou chvíli zřítíme z oblohy, roz-tříštění na milión maličkých kousků.

Raději jsem se vrátil k vzletným úvahám.

A najednou bylo po všem. Skončila ta lepší část. Vi-brace ustaly. Všiml jsem si, že se potím jako růžovka po padesáti klicích. A všechna váha, na jejímž získání jsem tak usilovně pracoval, jednoduše zmizela. Volný pád. Nulová gravitace. Nulová tolerance pro nulovou gravita-ci. Můj žaludek se začal pomalu obracet, zatímco já se-děl nehnutě dál.

Může mě zachránit jedině mariňácký výcvik! To, a ta-ké fakt, že nějakou dobu předtím, než jsem si začal hrát na vesmírného kadeta, jsem záměrně nic nejedl. S pomo-cí silné vůle bych se ten necelý týden, co potrvá cesta na Mars, mohl s nepřízní vesmíru poprat.

Pak hlas komandéra Taylorové rozhodl o našem osu-du. Slyšel jsem ji zřetelně a nahlas, i když nepoužívala lodní interkom. To byla jedna z přepychových věcí, kte-rých jsme se po čas tohoto výletu rozhodli vzdát. Měla však silný hlas a všechno bylo otevřené dokořán, aby se žádná ze sardinek v plechovce nemohla cítit osamo-ceně. Její slova zněla po celé délce lodí: „Zvládli jsme to, chlapci. A teď pozor. Na Mars by nám to nemělo trvat déle než měsíc a půl.“

16.

Zajímalo by mě, která hvězda na obloze je jejich loď. Možná ji tady odsud ani nemohu vidět, ze své skrýše za starým odpadkovým kontejnerem, odkud sleduji rej monster. A je to ta nejhorší věc, kterou

jsem kdy viděla.

Hlavně Fly by zuřil, kdyby věděl, že jsem nabourala Kenův plán připravený k mému návratu. Pustil by se do mě asi nějak takhle: „Jill, jak můžeš být tak hloupá? Když se řídíš podle časového rozvrhu, počítá se každá minuta. Proto se tomu také říká časový rozvrh, ty pito-má děvko."

Ne, děvko by mi neřekl. Ale ráda si myslím, že ano. Ráda přemýšlím o tom, že bych ho naštvála tolik, až by mi začal nadávat. Pitomá děvko říkám sama sobě, pro-tože jsem chtěla vidět loď odstartovat. Čekala jsem, do-kud mi nezmizí z dohledu. A potom jsem vyrazila špat-ným směrem.

Mám ale dobrou výmluvu, proč jsem zamířila na špat-nou stranu. Když si monstra uvědomila, že Bova nemě-la odstartovat, dočista zešilela. Pavouk, kterého usmažily trysky lodi, musel být hodně důležitý, protože se okamži-tě objevilo několik dalších pavouků a postříleli všechny minotaury, kteří jim přišli na oči. Pokusili se zabít i par-ního démona, ale ta věc na ně byla moc rychlá. Nikdy by mě nenapadlo, že něco tak velkého může běžet tak rychle.

Zatímco se monstra navzájem vybíjela, podařilo se mi proklouznout ven. Všechno by bylo v pořádku, kdybych se vydala správným směrem. Součástí plánu bylo, že mi námořníci nechají na zpáteční trasu nějaké zásoby. Pod-le Kenova plánu se první část mé cesty měla rovnat po-slední části té jejich.

Jenže když jsem se objevila na setkání koster a polykačů ohně, uvědomila jsem si, že jsem někde špatně za-bočila. Nevšiml si mě, ale já je viděla jasně jako ve dne. Přála jsem si, aby měsíc zašel a já se mohla lépe scho-vat.

Když se potkají určitá monstra, přirozeně mezi nimi vypukne přestřelka, ale mezi kostrami a polykači ohně panovalo příměří. To samé nešlo říct o démonovi uvěz-něném mezi nimi. Byl to jeden z těch buclatých, růžo-vých, co jim Arlene ráda říká růžovky. Nemohla jsem ho nelitovat. Kostry - doktor Ackerman jim říkal revenanti - stály všechny na jedné straně v půlkruhu. Polykači ohně - kterým se také říkalo vážně divným jménem arc-démoni - byli vyrovnáni na druhé straně a uzavírali kruh. Mezi nimi plála hranice ohně.

Polykači dokázali ovládat svůj oheň lépe, než jsem si myslela. Vypouštěli tenké plamínky, kterými podpalovali růžovce zadek. Ta mohla jen žalostně kvičet. Fly vždyc-ky říkal, že mu růžovky připomínají prasata.

Růžovka přeskočila oheň a vběhla přímo do koster. Vydaly zvuk, který zněl napůl jako chrastění kostí a na-půl jako přidušený smích. Své rakety nemohly použít, aby nezkazily hru. Připadalo mi, že se nechaly inspirovat rváči z dětských hřišť. Klacky tloukly a píchaly do své oběti. Jedna z nich měla dokonce skutečné vidle, které pravděpodobně ukradla na nějaké farmě. Když se růžov-ka otočila, aby utekla svým trýznitelům, kostra ji pích-la vidlemi do zadku. Kdyby to nebylo tak zvrácené, ro-zesmála bych se. Ale na růžovém démonovi, který upadl přímo doprostřed ohně, kde zachrochtal, zakvičel a nako-nec zemřel, nebylo nic směšného. Zajímalo mě, jestli ho kostry a polykači ohně sežerou.

Uvažovala jsem, jestli vůbec jedí.

Když se shlukli kolem svého opékajícího se selete, od-plížila jsem se. Kdybych dokázala vystopovat své kroky zpět do základny a dostat se na její druhou stranu, mohla bych se vrátit na cestu, kterou pro mě Ken vyznačil. Po-kud bych věřila v některou z těch věcí, ve které věřil Al-bert, a Bůh na nás shlížel dolů, modlila bych se jedině za to, abych našla správnou trasu. Jestliže mě mají monst-ra zabít, chci dělat to, co dělat mám, než mi vyrvou vnitř-nosti z těla.

Když mě Arlene poučovala o dospívání a přijímání zodpovědnosti, neřekla mi nic nového, na co bych me-zitím nepřišla sama. Dokázala bych o tom vyprávět lépe než ona.

Dospět znamenalo vyrovnat se se strachem. Té noci, kdy Arlene s Albertem vyrazili do supermarketu pro shnilé citróny a limety, jsme s Flyem vedli dlouhou řeč. Zeptal se mě, čeho bych byla ve válce schopná. Chtěl vě-dět, jestli bych byla ochotná mučit nepřítele, i kdyby tím nepřítelem byl náhodou člověk.

Od té doby jsem o jeho otázce přemýšlela. Když jsem v letadle neposlechla jeho rozkaz a odmítla odletět na Havaj bez Flye a Arlene, dospěla jsem. Nikdy bych ne-mohla své přátele zklamat. A o tom to je. Na Bově jsem cítila, že mě zklamali. Pro Arlene bylo snazší říct mi, že nechce, abych s nimi šla, protože k tomu nemám výcvik, než aby se přiznala, že mě má ráda.

Fly s Arlene jenom prostě nevědí, jak říct, že mají ně-koho rádi. Albert to umí. A já se to učím. Vsadím

veške-rou municí v celém vesmíru, že Fly s Arlene se to nikdy nenaučí, Ale na tom nesejde. Mám je ráda. I když jsou pryč, nezklamu je.

Takže když jsem se dívala na noční oblohu a uvažova-la, kde teď asi jsou, slíbila jsem jim, že se nedám zabít, dokud se nevrátím k původnímu plánu. Bude ze mě dob-rý voják. Jen ať nemusím dělat vážně divné věci.

17.

„Jsme zpátky na Phobu, kde zombie vstávají z hrobů!"

„Co to krucinál děláš?" zeptala se Arlene.

„Zpívám," odpověděl jsem.

„To není zpěv," nesouhlasila.

„Tak je to oficiální vřeštění Flynnna Taggarta," rozho-dl jsem.

„Ne, je to zpěv," odvážil se Albert vydat do míst, do nichž se bojí vstoupit i andělé.

„Myslíš, že je moudré se mnou nesouhlasit," přimhou-řila Arlene oči na svého rádoby snoubence.

„Pravděpodobně ne," odpověděl moudře. „Ale pozná-vám píseň, kterou si Fly upravil. Zpívá si zombie verzi ‚Back in the Saddle Again.‘" (*Jedna z nejznámějších písní amerického herce a zpěváka Genea Autryho, který byl na přelomu třicátých a čtyřicátých let minulého století největší westernovou hvězdou (pozn. překladatele).)

„Děkuji, Alberte," přikývl jsem. „Když jsem ti navrhl, aby ses stal členem Velké čtyřky, věděl jsem, že jsem si vybral muže vytříbeného vkusu."

„Já si to naše malé dobrodružství v Salt Lake City pamatuju trochu jinak," namítla Arlene.

Měl jsem pro ni připravenou dokonalou odpověď: „Jsme zpátky na Phobu..."

„Přestaň a nech toho, Flynnne Taggarte," řekla a při-tiskla si ruce na uši. „Vždyť na Phobu ještě ani nejsme. Nemůžeš chvíli počkat a zazpívat to až tam, pokud mož-no bez helmy?"

„Na to ti neskočím," trval jsem na svém. Kromě toho. Čekal jsem už skoro měsíc a půl - mnohem déle, než jsem původně plánoval, že v téhle zrezivělé plechovce strávím. Mělo to cosi společného s tím, že paliva bylo díky cizincům v téhle době pomalu, a také to mělo něco do Činění s dráhou, po níž jsme letěli. Kvůli ní trval ob-vyklý jednodenní výlet na Mars šestkrát déle, což bylo v konečném zúčtování to, co mě ke zpívání dohnalo. „Na Phobu jsme nenadělali takovou paseku jako na Deimu. V oblastech s uměle zvýšeným tlakem může být ještě po-řád vzduch."

Arlene mě přerušila: „A také růžovky, rohatí démo-ni, duchové-"

„A parní démon za bukem," nedovolil jsem jí, aby změnila téma hovoru. „Jde o to, že pokud tam bude vzduch, budu moct zpívat."

„Jediná zbraň, na kterou jsme nepomysleli," vzdala to nakonec Arlene.

„Máme představu o tom, jak to teď na Phobu vypa-dá?" zeptal se náhle naprosto vážný Albert.

„Ne," přiznal jsem, ochoten odložit své pěvecké vy-stoupení. „Ale ať už to tam bude jakékoliv, bude to za-jímavější než další vteřina strávená v téhle..." Zarazil jsem se dřív, než jsem stačil nahlas vyslovit tu oplzlost, která se mi usadila na jazyku.

„V břiše velryby," dokončila za mě Arlene větu. Zdá-lo se mi, že se poslední dobou nechává inspirovat biblic-kou naukou.

„Jsem připraven do boje," přiznal téměř smutně Albert.

Provedl jsem inventuru nejbližšího okolí našeho lu-xusního vesmírného křižníku a nechal své oči spočinout na poslední čokoládové tyčince. Svůj příděl tyčinek s tě-mi nejlepšími oříšky jsem už téměř vyčerpал.

„Vím, jak se cítíte, mariňáku," řekl jsem Albertovi. „Všichni začínáme cítit to mravenčení. V tom možná spočívá tajemství toho, jak nabudit válečníka k nejlepší-mu výkonu. Nechte ho, ať se cestou na frontu kouše nu-dou, a pak bude ochoten zabít cokoliv."

„S písní na rtech, bude-li třeba," dodala Arlene. Zdá se, že jsem právě odhalil novou Achillovu patu mého nej-lepšího kamaráda - můj zpěvný hlas. Možná měla prav-du. Třeba se dočkám toho, že se dýně záměrně rozplácne o zeď, jen aby unikla mé dokonalé intonaci. Celá armáda impů raději vyhodí do vzduchu barel zeleného svinstva a zemře v té břečce, než abych musel načít druhou sloku. Jo, možná na tom něco bude.

Nic z toho jsem nezačal rozebírat nahlas, protože se k nám právě v tom okamžiku rozhodl přidat náš neohrožený vůdce. Všichni mariňáci v autobuse byli vzhůru. Přesně tak jsem se cítil -jako v autobuse. Ten slabý hlásek vzadu v mé hlavě by mi v jiné čas-ti těla mohl nadělat spoustu potíží. Připomněl mi, že se tahle situace až nápadně podobá jedné události z mého studia na střední škole, kdy jsme během cesty autobu-sem s naší kapelou byli vzhůru jenom tři. Vážně jsem byl v kapele - hrával jsem na klarinet. Zajímal jsem se o jistou dívku, která čirou náhodou upřednostňovala mého kamaráda. Jmenovala se Noelle, on Ron. To mi také něco připomíná. Přesto jsme se spo-lu vzadu v autobuse příjemně bavili ve třech, když v tom za námi zničehonic přišel učitel. Náš starý dobrý Crowder. Říkali jsme mu ňouma Crowder, protože vypadal jako vesnický buran, kterého jste právě vyrušili při přežvykování slámy. Chtěl se jenom přesvědčit, že se nedě-je nic, co by odporovalo pravidlům. Přítmi vesmírné lodi, vzájemné pošťuchování tří přátel, příchod muže dohlížejícího na dodržování pravidel - to všechno mi stačilo k tomu, abych nebyl ke kapitánu Hídalgovi spravedlivý. Nejvyšší čas toho nechat.

Už jsme dávno nežili ve světě středoškolských ragbyových zápasů. Vepřovice teď pokrývala jediné odporné růžové demony, kteří nepotřebovali žádná pravidla, aby nám dokázali zkazit příjemný den. Nemohl jsem zapomenout na Arleninu teoretickou hrozbu Hídalgovi, že se ho zbaví, pokud se z něho stane překážka pro úspěšné splnění mise. Nikdy předtím jsem ji takhle mluvit neslyšel. Jak odvážná dokáže být, jsem zjistil hned při našem prvním setkání, kdy se nebála poměřit své schopnosti s kanónem Goforthem, aby mu dokázala, že je dost „chlap“ na to, aby mohla nosit krátký sestřih. Na Phobu mi došlo, jak nápaditá umí být, když pro mě na zdech nechávala své iniciály á la Arne Saknussen z románu Ces-ta do středu Země abych věděl, že jdu po jejích stopách.

Spojte nápaditost s odvahou a dostanete kombinaci, z které se vyklube buď vlastenec nebo zrádce. Studoval jsem historii natolik, aby mi bylo jasné, že může být slo-žitě je od sebe odlišit. Když váš svět stojí u zdi, musíte udělat několik obtížných rozhodnutí. Přijde čas utřídit si priority. A to nemá rád nikdo. I kdyby se ukázalo, že Hídalgo není nic víc než pedantský trouba, je to pořád náš velící důstojník. Naše na-děje na úspěšné splnění mise spočívala na jeho ramenou. A přesně to Arlene i mě štválo. Chtěl jsem, aby se Hídal-go ukázal v nejlepším světle. Nechtěl jsem, aby to podě-lal. Chtěl jsem, aby z něho byl chlap, kterému mohu dů-věřovat, zodpovědný člověk.

Když jsem seděl zády ke zdi a sledoval z profilu naše-ho kapitána bavícího se přívětivě s Arlene, uvažoval jsem, jak by se asi zachoval, kdyby si uvědomoval, co si o něm myslí. Možná by nad tím jenom pokrčil rameny a vrátil se zpět ke svým povinnostem. Člověk, který odvádí dobrou práci, si nemusí hlídat záda, pokud kolem sebe nemá žád-né zrádce. A pod jeho velení nikdo takový nespadal.

„Víme, kterou Bránu máme použít?“ zeptal se Albert Hídalga.

Skoro jsem promluvil. Na to si musím dávat pozor - struktura velení.

Hídalgo mu odpověděl: „Určitě si vzpomínáte, že nám ředitel dál přístupové kódy a souřadnice přenosu pro jed-nu z Bran.“ Usmál se na mě a Arlene. „Až přistaneme, vy hrdinové budete muset najít nejlepší trasu k té správ-né Bráně. Komandér Taylorová nás dostane tak blízko, jak jen je v lidských silách možné.“

Na krátkou chvíli jsem ho podezřívá z jízlivosti. V podobných okamžicích dokážeme s Arlene navázat telepatické spojení. V očích se jí objevila stejná myšlenka. Ale v příští vteřině byla zase pryč - nebo alespoň v mém případě. Hídalgo to myslel upřímně.

„Vy chlapi,“ pokračoval a Arlene poskočilo srdce ra-dostí, „jste nejcennějším nákladem na palubě.“ Stejně jsme zacházeli s Jill cestou do Los Angeles. „Až dora-zíme na Phobos, budu od vás potřebovat co nejpresněj-ší informace.“

„Mohlo se to tam mezitím změnit,“ řekla Arlene.

„Ano. Ale také to tam může být stejné, jako když jste odešli. Ať už to tam vypadá jakkoliv, vy dva jste s tamní situací obeznámeni mnohem lépe než jakýkoliv jiný ži-jící člověk.“

Byl jsem rád, že se Arlene téhle diskuze účastnila.

„Když jste přišel, tak jsme právě uvažovali o tom, jestli na jednotlivých patrech bude ještě vzduch.“

„Bez ohledu na skutečnost vyrazíme ve skafandrech,“ řekl Hídalgo. „Jestliže půjde všechno podle plánu, nemá-me nejmenší tušení, co nás na druhé straně čeká.“

„Je to mise založená na důvěře,“ podotkl Albert a ni-kdo proti jeho názoru nic nenamítal. „Musíme

předpo-kládat, že ti na druhé straně budou mít k dispozici pro-středky, jak nás udržet na živu.

Nemůžeme si s sebou vzít nekonečnou zásobu vzduchu. Rozhodně bychom si měli část zásob schovat pro to, co najdeme na druhé straně."

„Dech se nám bude krátit, i když na Phobu bude vzdu-chu dostatek," zavtipkovala Arlene a přinutila nás popře-mýšlet o démonech zkázy.

„Třeba ne," uvažoval Albert. „Děblové mezitím mož-ná phobskou základnu opustili."

„Obávám se, že ti budu muset natrhnout díru v tvém plánu," ozval jsem se. „Překvapuje mě, že ti Arlene ne-připomněla, co jsme se o Bránách dozvěděli. Bez ohle-du na to, co si s sebou vezmeš, na druhé straně skončíš nahý. Takže máš úplnou pravdu, že musíme cizincům za Bránou věřit."

„To je pravda," přikývla Arlene. „To nám říká zkuše-nost. Ale mohli bychom se cítit hloupě, kdybychom se nepřipravili na každou možnost a potom zjistili; že jsme za průchod Bránou nemuseli poprvé zaplatit striptýzem." Na tom něco bylo.

„Až dosud jsme měli štěstí," řekl Hidalgo. „Víme, že mezi Phobem a Zemí pendlují nepřátelské lodě. Bova po-užívá radiolokační soustavu pro polární navigaci a vysílá signál, který pilotům ukazuje náš směr a vzdálenost. Možná se jedná o nízkorozpočtovou, úspornou cestu, ale v žádném případě neletíme poslepu."

Strašně nerad létám poslepu.

„Používají k něčemu Deimos?" zeptala se Arlene.

„Podle výsledků pozorování ředitelova týmu niko-liv. Vy dva jste na něm nadělali takovou spoušť, že se ho možná raději vzdali."

„Skvělá práce," řekl Albert. Samozřejmě se přitom dí-val na Arlene a ne na mě.

„Máme štěstí, že jsme zatím nenarazili na žádné ne-přátele, ale vesmír je přece velký, nebo ne?" Kvůli tónu, jakým to Hidalgo řekl, jsem musel uvažovat nad tím, jestli si nedělá legraci.

Hned vzápětí už jsem o tom nepochyboval! „Víte, po-ručík Riley mi řekl jeden vtip," začal. Všiml jsem si, že se s radarovým důstojníkem hodně skamarádili, a proč také ne? Stejně hodnosti se přitahují, obzvláště mezi růz-nými administrativami. Já zase vycházel dobře s Jenni-fer, druhou lodní poddůstojnicí. Jen zřídka jsem ji oslo-voval příjmením.

Ať už k tomu existoval jakýkoliv důvod, bylo při-jemné zjistit, že i Hidalgo se dokáže chovat jako člověk, i když jsme si teď museli vypošlechnout jeho vtip: „Jak poznáte, jestli na vás démoni útočí, nebo se brání? Neví-te? Nepoznáte, protože i když jim dáváte na zadek, po-řád na vás doráží."

Disciplína a služba se mi přece jenom vyplatily. Při-nutil jsem se zasmát. Za něco takového by měli dávat medaile.

Po svém brilantním vtipu nás Hidalgo opustil. Chtěl jsem začít znovu zpívat, protože jsem si byl jistý, že po něčem takovém mi projde cokoli.

Arlene mě však předběhla. „Alberte," řekla rychle, „našel jsi tu něco slušného ke čtení?"

„Spoustu starých knih," odpověděl. „Jednu jsem dokonce přečetl dvakrát - Byrokracii od Ludwiga von Misesse.* (*Jeden z největších světových ekonomů, ve své knize Byrokracie z ro-ku 1944 podrobně rozebral povahu, charakter a zhoubnost bujení byro-kracie. „Kdo není schopen svým spoluobčanům sloužit, ten se jim sna-ží vládnout." (pozn. překladatele).

Psal o svobodě v době, kdy jedinou hrozbou byly ostatní lidské bytosti. Řekl, že kapitalismus je prospěšný, protože ,automaticky ohodnocuje člověka podle služeb, které poskytuje... svým spoluobčanům."

„Asi to nebude fanda socialismu, co?" zeptala se Arlene.

Albert nepostřehl hravost v jejím hlase. Nabídl jí upřímnou odpověď. „Tu knihu napsal během druhé svě-tové války. Na ukázkou dvou dokonalých modelů socialis-mu v praxi uvádí Hitlera a Stalina."

Arlene se chytla nového tématu: „Sice nezabili tolik lidí jako démoni, ale ne kvůli tomu, že by se nesnažili."

Přispěl jsem také svou troškou do mlýna. „Ještě na ha-vajské základně jsem zaslechl jednu laboratorní techniku, jak říká, že to co se stalo, je pro lidskou rasu jediné dobře. Údajně proto, že vyhlazení několika miliard lidí přimělo přeživší k tomu, aby se vzdali svého malicherné-ho sobectví a sjednotili se pro společné dobro."

„Ježíši Kriste!“ vyjekla Arlene.

Všiml jsem si, že Albert sebou už ani netřhl, když tak-hle promluvila.

„Ne všichni bojují za stejnou věc,“ pokrčil Albert rameny. „My ano.“

„Moje řeč,“ souhlasil jsem.

„Co takhle připitek?“ navrhla Arlene. „Něčím lepším, než je voda.“

„Něco bych měl,“ přihlásil se Albert. Zatímco plul směrem ke své tajné skrýši, Arlene doplachtila ke svému křeslu a z přihrádky vytáhla knihu, kterou měla právě rozečtenou. V nulové gravitaci byla vždy velmi obratná. Já zůstal raději sedět.

Když se vrátila, musel jsem se jí přiznat. „Kéž by měli víc těch magnetických bot a mohli mi dát jeden pár.“

„Námořnictvo jich nemá dost ani pro své vlastní lidi,“ připomněla mi. „Bud' rád, že máme jen základní posádku, protože jinak by na nás nezbyly ani urychlovací křesla.“

„Jasně, drsní mariňáci nepotřebují takový luxus jako třeba místo, kam složit zadek. Ani nepotřebujeme vnitř-ní orgány. Jen nás prostě někde vzadu v autobuse vyrovnejte do hranice.“

„V autobuse?“

„Víš, jak to myslím. Co to držíš v ruce?“

„Cyrana z Bergeracu,“ oznámila mi vítězoslavně a vrazila mi knihu pod nos. „Nečekala jsem, že tu v přihrádce najdu svou oblíbenou hru. A protože nemám Al-bertovu paměť, chci vám místo svého přípitku přečíst jednu pasáž, která se sem ideálně hodí.“

Zatímco obracela jednu žlutavějící stránku za druhou, Albert se vrátil se svým překvapením - polní láhvi. Jeho široký úsměv mi prozradil, že v láhvi se skrývá cokoli, jenom ne to, co by tam správně být mělo. „Našla jsem to!“ zašvitořila Arlene. Během toho, co Albert upevňoval na láhev dudlík, s jehož pomocí bu-deme všichni popíjet, nám začala předčítat: „pochodo-val jsem, sám samotén, abych se utkal s d'ábly. Nad hla-vou mi visel měsíc jako zlaté hodinky na řetízku nebes. Dokud náhle jeden z andělů přes ten zářící křišťál nerozestřel mrak, jako by to byl jeho kapesník, a nenastala noc.“

Odkáslala si a chraplavě pronesla: „Necht' na nepřite-le sneseme nekonečnou noc vesmíru.“

Když jsem usrkl burgundského vína, měl jsem pocit, že jsme jako tři mušketýři, připravení bojovat proti d'áblovým přísluhovačům bez ohledu na to, jakou podobu na sebe vezmou.

18.

Fly měl pravdu. Byli jsme zpátky na Phobu, kde zombie vstávají z hrobů. Tentokrát jsme žádné zombie neviděli a byla jsem jim za to vděčná. Připomínaly mi Dodda. Je dost zlé ztratit milence normálním způsobem, aniž byste museli sledovat, jak se proměňuje v šourající se pa-rodii někoho, koho jste kdysi milovali. Ve snech ho ješ-tě pořád slychávám, jak na mě křičí: „Arlene, můžeš se stát jednou z nás.“

Říká se, že nemůžete dvakrát vstoupit do téže řeky. Ale můžete se vrátit do pekla, pokud jste dost šílení a vě-domě si koupíte jízdenku na Phobos bez možnosti ná-vratu.

Když přišla chvíle doručit svůj náklad do pekelných krajín, zhostila se posádka naší vesmírné lodi svého úko-lu obdivuhodně. Phobos je tak malý, že pro vesmírného pilota představuje skutečnou výzvu. Když Deimos pobý-val na orbitě Marsu, přistát na něm bylo ještě těžší. Je to nevzhledná skála pokrytá spoustou výčnělků, které mo-hou roztrhnout loď, pokud špatně odhadnete úhel a rychlost sestupu.

Phobos byl mnohem hladší a kulatější - víc, než jsme my Pozemšťané od měsíce očekávali.

„Jak můžou říkat měsíc něčemu, co má na délku je-nom šestnáct kilometrů?“ zeptala se Taylorová, zatím-co se pečlivým manévrováním připravovala na setkání s Phobem. Byli jsme od něho vzdáleni už jenom několik kilometrů a snažili se přizpůsobit oběžné dráze toho ma-lého černého fleku, který nám zastíral výhled na hvězdy.

Mám štěstí, že mi komandér Taylorová dovolila jít do-předu a sledovat odsud náš „návrat“. Naši noví vylízaní přátelé neustále vtipkovali, že se s Flyem vracíme domů. Jejich žertování mě jedině přimělo k tomu, abychom se s Albertem vydali do kokpitu. Byl šťastný jako dítě, když jsme stáli společně v průlezu a mohli sledovat to, co vi-děl náš kapitán.

Vzhledem k téměř neexistujícímu gravitačnímu poli Phobu jsme se na dobu přistání nemuseli připoutat do křesel. Oblasti umělé gravitace, vytvořené cizími inžený-ry, neměly na zbytek téhle slavné vesmírné skály žádný vliv. A už vůbec nepůsobily na komandéra Taylorovou, která musela při pilotování provádět jeden

akrobatický kousek za druhým.

Za starých času UAC by její úkol byl mnohem snazší. Chlapci na povrchu by poslali nahoru raketoplán a při-vezli nás dolů, aniž by loď musela přistát. Ted' bylo na-ším záměrem zůstat nespátrání. Nezdálo se, že by na téhle straně Phobu svítila nějaká světla nebo se tu ode-hrávala jakákoliv činnost. To bylo dobré znamení. Dou-fala jsem, že pokud měsíc nebyl opuštěn, podaří se nám na něj dosednout v době, kdy bude většina nepřátel pryč. Málem jsem se rozesmála, když jsem pomyslela na zá-kladní, skeletovou posádku složenou z... koster.

Velká čtyřka všechnu tuhle zvláštní pozornost nepo-třebovala. Byli jsme ochotní dolů seskočit.

Nezastavitel-ní výsadkáři! Mohli jsme se navléct do skafandrů a po-mocí miniaturních raket přistát na povrchu jako malé vesmírné lodě. S trochou štěstí bychom se při dopadu neproměnili v úžas vzbuzující krvavou spršku. Příhod-ná smrt, když se nám nad hlavou jako bůh války vzná-ší Mars.

Tenkrát to bylo poprvé, co se komandér Taylorová na své mariňácké cestující obořila. „Nemáme čas na něja-kou úspěchanou sebevražednou operaci! Pokud se nese-tkáte s tím, co je na druhé straně Brány, skončí tahle mise neúspěchem. Víme, jakou důležitost vaše mise má, a že Bova je postradatelná. Proč si myslíte, že s sebou vleče-me tolik věcí od UAC? Najít něco takového je ted' dost obtížné, ale vám se bude hodit jakákoliv pomoc. A pamatujte si, že tu zůstaneme, dokud se nevrátíte. Jestli pro nás bude Phobos příliš nebezpečný, počkáme o něco dál. Až se vrátíte z mise, někdo tu na vás bude čekat, aby vás při-vítal. Pokud nebudeme všichni mrtví. Mezitím si uživej-te té nejbezpečnější možné cesty na Phobos, kterou jsem vám schopná zajistit. A už nechci slyšet ani slovo o něja-kém seskakování."

Přichystala pro nás tak velkolepou podívanou, že jsem Alberta přemluvila, aby si šel konečně zblízka prohléd-nout práci našeho vesmírného kapitána. A samozřejmě jsem neměla nic proti tomu shlédnout všechno důležité na vlastní oči. Přistání trvalo celou hodinu od okamžiku, kdy Taylorová zaujala potřebnou pozici pro jemné přistá-ní na měsíci. Ačkoliv „Phobos“ znamená „strach“, ner-vozitu jsem necítila.

Hidalgo se chopil velení se vši elegancí. Začínala jsem z něho mít čím dál lepší pocit. Nebyla jsem si jistá, co přesně se změnilo. Sice nás nutil, abychom svou výba-vu na palubě lodi udržovali v nejlepším stavu, ale nijak zvlášť to nepřeháněl. Navíc, ve skoro tmě, která tu pano-vala, nemohl hnát své přísné inspekce do absurdnosti.

Hidalgo se začínal chovat, jak se sluší a patří na člo-věka v pozici velitele útočné jednotky. Jeho problém spočíval v tom, že tuhle funkci by měl zastávat člen týmu s největšími bojovými zkušenostmi. V téhle válce to zu-žovalo seznam na dva žijící mariňáky: Flye a mě. Další na řadě byl Albert, protože ten s námi proti monstřům bojoval, pěkně zblízka a všemi prostředky. V okamžiku, kdy nám plukovník Hooker pověsil na krk Hidalgo, zača-la jeho zkouška pravdy. Je pro nás přínosem nebo zava-zadlem navíc? Já cestuji raději na lehko.

Tohle byla poslední šance, kdy náš vševěd mohl strh-nout velení na svou stranu. Fly a já jsme měli nejvíc in-formací z první ruky, ale přesto jsme většinou tápali v nejistotě. Hidalgo nám dokázal klást ty správné otáz-ky a pozorně nás poslouchal. Ačkoliv jsme dosud neměli příležitost cvičit společně v takové míře, abychom mohli fungovat jako dokonalý bojový stroj, tři z nás tuhle zku-šenost měli. S trochou snahy by z Hidalgo mohl být náš mozek.

Společně s Flyem jsme navrhli trasu. Kapitán Hidalgo nás vyslal vpřed v jednoduchém zástupu s Albertem na špici. Za ním šel Fly, potom Hidalgo a nakonec já. Do-cela se mi líbilo, že se svým milým máme na starosti za-bezpečení okolí.

Albert byl dobrý střelec a měl zbrusu novou pěchot-ní pušku. Do svého skafandru zapadl lépe než my ostat-ní. Obávali jsme se, že bychom pro něho nemuseli najít takový, do něhož by se vešel, ale na to byla mise až pří-liš dobře naplánována. Albertův skafandr byl přirozeně až úplně vespod.

Když jsem zezadu pozorovala, jak zaklání hlavu, aby se mohl podívat na Mars, zdálo se mi, že mi roste před očima. Vzdálené slunce neosvětlovalo naše okolí příliš dobře, ale než najdeme správné zařízení, bude nám ces-tu usnadňovat Bova. Mars mi připadal spíš oranžový než rudý, alespoň v tomhle světle. Jsem si jistá, že Albert by měl radost, kdyby měl barvu zkaženého dýně - možná dýňového koláče.

Měla jsem zvláštní pocit z toho, že se dobrovolně vra-címe zpět do pekla.

Vrátila se poloviční gravitace. Světla v zařízení svíti-la. Srdce se mi sevřelo a to ne jenom kvůli tomu, že

se ho zničehonic zmocnila přitažlivá síla. Jelikož gravitační zóny pořád fungovaly, uvědomila jsem si, že tu nepřítel stále někde je. I když tenhle závěr nemusel být nutně zce-la logický. Gravitační zóny fungovaly dlouho předtím, než sem nepřítel dorazil. Možná že ty věci jenom nejdou vypnout. Říkejte si tomu třeba ženská intuice, ale podle mě by ti rudí d'áblové jakýmkoliv způsobem roztřískali cokoliv, co už dál nebudou potřebovat.

V příští vteřině se ukázalo, že jsem měla stoprocentní pravdu. To prostě nesnáším. Jako první jsem si všimla lé-tající lebky přibližující se ze čtyř hodin.

Díky Bohu, že jsme měli zapnuté vysílačky. Možnost udržovat z bezpečnostních důvodů rádiový klid a mluvit , spolu, jenom když dáme helmy dohromady, jsme dlouze probírali a nakonec zavrhlí. Kdybychom byli takhle paranoidní, nemohla bych teď varovat ostatní. Ve vesmíru vás uslyší křičet, jen když máte zapnutou vysílačku.

„Pozor!“

Albert tu potvoru sundal dřív, než se mu mohla za-kousnout do materiálu, ze kterého byl vyroben jeho ska-fandr. Ještě jsme neměli čas zjistit, co tu momentálně místní obyvatelé považují za vzduch. Náboje ráže tři-cet odvedly svou práci a lebka sebou smýkla k nejbliž-šímu požárnímu žebříku. V pádu do nižších pater jí ne-mohlo nic zabránit.

Ani trochu mě nepřekvapilo, když v příštím okamžiku, Fly oznámil: „Test je pozitivní. Můžeme dýchat.“

„Sundejte si helmy,“ rozkázal Hidalgo klidně. Skafan-dry byly navrženy pro každou příležitost. Helmy visely dozadu, abychom měli volné ruce a nic nám nebránilo ve vršení nepřátel na hromadu mrtvol Nebo jako v tomhle případě při sestřelování lebek.

„Pokud všechno zůstalo při starém,“ vyhrkla jsem hned poté, co jsem se poprvé nadechla vzduchu vyrobeného na základně, „můžeme čekat cestou k Bráně silný odpor.“

„Zachovejte klid, desátníku Sandersová,“ ozval se ka-pitán Hidalgo.

„Ano, pane.“ Choval se, jako by dobře věděl, co dělá.

„Zvládneme je,“ řekl. „Proto jsme také vyzbrojeni těmi nejmodernějšími klacky.“ Další pokus o vtip. A všechno to začalo jeho přátelstvím s poručíkem Rileym. Neměla jsem tušení, jak dlouho mu to vydrží, ale tak nějak se mi to za-mlouvalo.

Hidalgo vydal nové rozkazy a na nás bylo je provést. Všechny se samozřejmě týkaly naší snahy najít tu správ-nou Bránu.

Dalších patnáct minut jsme nenarazili na žádný od-por. Zato jsme našli fungující výtah, který se zdál být opraven za pomoci součástek z parního démona. Nelí-bila se mi představa, že bychom ho měli použít, ale Hidalgo rozhodl za nás. V polovině výtahové šachty jsem si skrz zubatou díru ve stěně všimla, že žebřík, po němž bych za normálních okolností lezla dolů, končil v prople-tenci příček.

Na dolním patře na nás čekal uvítací výbor. Kdyby je lebka stačila varovat dřív, než jsme ji zabili, mohli by nám přidělat potíže. Myslela jsem si, že už jsem v téhle válce viděla všechno. A opět jsem se mýlila. Střed místnosti si pro sebe zabral téměř nedotčený pavoučí démon. Chyběla mu jediné hlava. V zničené kupoli na vršku, v níž normálně sídlil odporný mozek, cosi ku-tila dvě rohatá monstra. Zdálo se mi, že se něčemu smějí a konečně jsem pochopila, proč si o nich Fly myslí, že to jsou obyčejní nezbední čertíci, jen nebezpečnější.

Něco žrali. Když jeden z impů zvedl hlavu, všimla jsem si na jeho hnědém obličejí šedých a červených skvrn. Z bí-lých rohů trčících z jeho těla skapávala krev. Zvedl jednu ruku a mně došlo, co mu proklouzává mezi pařáty.

Byla jsem kapitánu Hidalgovi vděčná za to, že nám nařídil odložit helmy. Nemohla jsem si pomoci a začala zvracet. Taková reakce mě překvapila. Proč by se mi měl žaludek bouřit při pohledu na impy požírající pavoučí mozek? Viděla jsem už mnohem horší věci, které se staly lidem, a snídaně jsem se kvůli tomu nevzdala.

Podle mě jsem dosáhla nové úrovně znechucení a ne-myslím si, že bych mohla klesnout ještě níž. Imp nás spatřil zhruba ve stejné chvíli jako my jeho. Instinktivně po nás chtěl vrhnout jednu ze svých patentovaných oh-nivých koulí, ale zapomněl přitom, že v dlani ještě po-řád drží odkapávající kus pavoucí tkáně. Krví potřísně-ný zbytek ohyzdného mozku chytil plamenem a imp se usmažil svou vlastní zbraní.

Druhému impovi mezitím došlo, co se děje. Byl chytřejší než jeho bratr a udělal něco, co jsem považovala za ne-možné. Pavoukův rotační kulomet se otočil naším směrem a začal po nás plivat svůj jed - třicetimilimetrové náboje.

Pokud by šlo o skutečného pavoučího démona, měli bychom velké potíže. Naštěstí jsme si s sebou vzali jeden z dárků od komandéra Taylorové. Zatímco jsem na sebe strhla impovu pozornost, Fly se připravil k palbě. Albert a Hidalgo měli za úkol zůstat hlavně na živu. Tohle před-stavení patřilo Flyovi.

Nemyslela jsem si, že ještě někdy uvidím BFG9000, korunní klenot oddělení vývoje zbraní v UAC. Tři vý-střely by se postaraly o plně funkční pavoučí mozek. Jeden výstřel se ukázal víc než dostačující proti impovi, který se posadil do velkého tanku, ale neabsolvoval nále-žitý výcvik, jak ho používat.

„Chvalte našeho Pána!“ vykřikl Albert.

„A děkujte mu za municí,“ dodal Fly s širokým úsmě-vem. Na čele mu po tom výkonu vyskočilo několik ka-pek potu.

„Lepší než motorová pila,“ potvrdilo mé hlášení z mís-ta činu.

„Přeskupit,“ rozkázal Hidalgo. „Škoda, že tuhle skvě-lou zbraň ztratíme při průchodu Bránou.“

Albert se pokusil zvednout hladinu optimismu. „Mož-ná bychom ji mohli nechat na naší straně, než se zase vrá-tíme.“

„To nemůžeme riskovat,“ nesouhlasil kapitán. „To-hle místo se všemožnou verbeží jenom hemží. Určitě ne-chceme, aby se k téhle zbraní dostali.“

Nikdo z nás přitom Alberta neopravil na přesnější: Pro případ, že se vrátíme.

S Bovou jsme se domluvili na tom, že „žádné zprávy rovná se dobré zprávy“. Teď už nepochybně vědí, že na téhle skále nejsme sami. Mezi námi a lodí bychom tedy měli i nadále udržovat rádiový klid.

Fly shrnul naši situaci. To je jeho silná stránka. „Byli jsme tu, když se to tu hemžilo nepřáteli, kapitáne. Teď je tu skoro pusto. Nicméně nemám tušení, proč tomu tak je, ani jak dlouho to vydrží. Zítra touhle dobou tu klidně může být nepřáteli přecpáno k prasknutí.“

„Komandér Taylorová a poručík Riley si jsou vědo-mi rizika,“ odpověděl kapitán. To mi přišlo trochu divné. Měla jsem pocit, že prvořadým úkolem by mělo být pře-žití našeho týmu,

„Potom nám štěstěna přeje,“ řekl Albert - na můj vkus až moc okázale. Můj problém spočívá v tom, že když se do někoho zamiluju, stanu se k němu přehnaně kritickou. Myslím, že Fly má stejný problém.

Hidalgo nám pokynul a vyrazili jsme. Udivovalo mě, že jsem ještě nevystřelila ze své nové plasmové pušky. Ale člověk by si něco takového přát neměl. Jsem jedno-duše dost pověřčivá, abych věřila tomu, že dostanete to, po čem toužíte.

Příležitost otestovat novou zbraň se naskytla ve chvíli, kdy se před námi zjevilo nové monstrum.

Nesnáším nová monstra. Tohle jsem nejdřív omylem považovala za dýni. Mělo s ní mnoho společného. Vypadalo jako velká pole-tující hlava s jedním okem - balón, ze kterého uchází zá-pach jako ze zkažených úst.

Odlíšnosti, částečně nejasné v náhle podivně zbarve-ném prostředí, byly nanejvýš znepokojivé. Možná jsme trochu zpohodlněli. Měli jsme k dispozici nejlepší zbraně a odpor byl nepatrný. Zabít kulatou věc, přilétající zpo-za rohu, nám přišlo až moc snadné. Jedna pitomá dýně. Kdo si udělá zářez do pažby?

Kdo bude mít to potěše-ní ji vyřídít?

I Hidalgovy reflexy byly možná trochu pomalé. Neza-žil Phobos v době, kdy se na nás tohle svinstvo valilo bez přestání. Přesto vypálil ze své pěchotní pušky několik ná-bojů. Některé z nich dokonce našly svůj cíl.

Podařilo se mu pouze upoutat její pozornost. Ta věc nezaváhala a začala opětovat palbu. Očekávala jsem ob-vyklé koule sršící elektrinou. Jenže tahle potvora pro nás měla ve svém chřtánu přichystané překvapení. Počasto-vala nás proudem létajících lebek hrnoucích se jí z tlamy. Každá z nich byla stejně ohavná jako ta, kterou Al-bert před chvílí sestřelil.

Jenže teď jimi byla chodba přímo přecpaná.

19.

Barva okolí se začala měnit. To byl zbrusu nový trik. Chodba přecházela z normálního zabarvení do modrého a poté červeného. To nás dokázalo rozptýlit natolik, aby-chom si nevšimli, že tahle dýně je něco jiného. Když její jediné oko zaměřilo svou pozornost přímo na mě, nena-padlo mě nic jiného, než

že máme co do činění s větší než obvyklou dýní. Ani poté, co vyzvracela první létající leb-ku, jsem ještě pořád nechápal, co se děje. Napadlo mě, že spolkla jednu z menších lebek a nemohla ji v sobě udržet. V sobě - v čem?

Až když z odporné tlamy vylétla druhá a třetí leb-ka, začalo se mi vyjasňovat. První z nich se mi přiblíži-la na dosah dřív, než jsem dokázal sáhnout po BFG. Sly-šel jsem Arlene vykřiknout „Flyi" ve stejném okamžiku, kdy jsem udělal jedinou možnou věc, jak se malého pre-víta zbavit. Otočil jsem se k němu zády a nastavil mu svou helmu, abych mu zabránil zakousnout se mi do ra-mene. Kovové tření mi prozradilo, že lebka narazila do helmy a odskočila zpět, čímž ze sebe udělala neodolatel-ný cíl pro Hidalgo, který neminul.

Téměř okamžitě jsme ztratili přehled o počtu lebek pl-nících úzkou chodbu. Vypadalo to, jako bychom převrh-li košík sladkostí na mexické slavnosti ke Dni mrtvých. Problém byl v tom, že na těchto otravných lebkách nic sladkého nebylo.

Hidalgo na několik vteřin ztuhl. A nic víc. Krátký šok na bojišti. Pokud přežijeme, mohu se spolehnout na to, že mi o tom Arlene nezapomene něco tiše pošeptat do ucha. A už slyším i sám sebe, jak jí odpovídám, že nikdo z nás v tomhle případě svými reflexy nijak zvlášť nebodoval. Pokud přežijeme. „Půjdu po dýni!" vykřikl jsem. BFG 9000 svou práci nepochybně odvede - jen co se mi podaří dýni zaměřit. Problém nebyl v tom, najít mezi lebkami díru - nahroma-děná energie by je rozdrtila - potíž spočívala v tom, jak zajistit, aby se mi do rány nepřipletl Albert.

Ostatním nebylo nutné připomínat, že mají likvidovat létající lebky. Žádný problém. Bylo jich tu jen asi kvadri-lion. Hidalgo opět ukázal, že si své velení zaslouží. Neřekl ani slovo. Ze všech sil se ve spolupráci se svou pěchot-ní puškou snažil postarat o stanovený přiděl lebek.

Arlene poskytla Albertovi a Hídalgovi důležitou radu, jak si zachovat zdraví: „Ať vás nekousnou," křičela přes zvuk, který vydávala její plasmová puška. Prvním výstře-lem, jenž proletěl třemi lebkami, se téměř postarala o náš hlavní problém. Ale tahle dýně byla chytrá. Ta zatrac-e-ná věc zaletěla zpět za roh, kde jsme poprvé její odporný ksicht zahlédli. Potom bez přestání pokračovala v plivání dalších a dalších lebek ze své bezpečnější pozice. Musel jsem přiznat, že to byl od ní mazaný tah.

Řešení bylo samozřejmě nasnadě. Uvědomil jsem si, že pokud vidím cílovou oblast, nepotřebuji se s BFG sta-rat o čistou ránu. Výstřelem jsem zboursal celou zeď a od-pornou hlavu poslal na věčnost. Potom, jen pro pořádek, jsem stiskl spoušť ještě jednou. Když na zem dopadly po-slední trosky, došlo mi, že jsem dvěma výstřely zlikvido-val polovinu lebek a ostatní do sebe v prašném vzduchu navzájem narážely. To konečně zodpovědělo na jednu z mých nevyřešených otázek: ti parchanti neměli radar. Ten slabý hlásek vzadu v mé hlavě trval na tom, že kolem není tolik prostoru, abych mohl používat zbraň jako BFG. Kvůli zvonění v uších jsem neslyšel nic jiného, a tak jsem mohl svému vnitřnímu hlasu připomenout, že kdysi dávno jsem udělal mnohem šílenější věc - pou-žil jsem raketomet v uzavřené oblasti.

Na to už hlas nenašel vhodnou odpověď a k tomu jsem zaslechl Arlene, klející jako dlaždič. S otevřenou lékárníčkou se skláněla nad Hídalgem. Albert stál nad nimi a likvidoval zbývající lebky. Mírně se mi točila hla-va, ale přesto jsem dokázal doklopýtat k lidem, s nimiž jsem se vydal do pekla.

Přinejmenším jedné z lebek se podařilo ke kapitánovi přiblížit a dost ošklivě mu přitom zavadit o hrdlo. Hídalguv rozpáraný skafandr teď získal zcela nový význam -chodící pytel na mrtvolu. Arlene dělala, co bylo v jejích silách, ale kapitán měl zatraceně malou naději. Zdálo se, že misi dokončíme bez svého velícího důstojníka. Vzhle-dem k tomu, jak horečně Arlene na Hídalgovu pracovala, šlo jen těžko uvěřit tomu, že by ji někdy napadlo vyhodit kapitána vzduchovým uzávěrem. Společně prožité bojo-vé akce se nic nevyrovná.

Poslední lebka to buď schytala nebo vzala roha, Albert přesto zůstal na stráž. Byl jsem vděčný za to, že se bar-vy přestaly měnit, a uvažoval jsem, jestli ta světelná es-tráda nenáležela rovněž mezi schopnosti těchto superdýně. Ať už tomu bylo ve skutečnosti jakkoliv, začal jsem být značně předpojatý vůči kulatým věcem, které plují vzduchem. Zdálo se, že žijí v trvalém stavu nulové gra-vitace. Už jen to byl pro mě dostatečný důvod, abych je nenáviděl.

Jak jsme bezmocně chodili kolem dokola a sledova-li Arlene snažící se zavřít ránu v Hídalgově krku, všiml jsem si, že Albert ztuhl. Pozvedl svou pěchotní pušku, vystřelil na něco, co plulo vzduchem za námi.

Přirozeně jsem předpokládal, že jde o další lebku.

Poslední, co jsem na téhle straně od ráje očekával, byla modrá sféra, unášená směrem k nám. Úžasná, nád-herná, vítaná modrá sféra. Jeden z těch zázraků, které za-chránily život mně i Arlene. Modrá sféra, kterou Albert už za několik málo vteřin pošle na onen svět.

„Ne!“ vykřikl jsem a současně s tím mu strčil do zbra-ně. Ještě že jsem zároveň jednal. Bylo už příliš pozdě na to, abych mu zabránil stisknout spoušť, ale alespoň jsem mu zkazil mušku.

Nepamatuji se, jestli jsme Albertovi o modrých sfé-rách vyprávěli. S největší pravděpodobností ano. Ale uprostřed boje nečekáte, že váš spolubojovník zavá-há kvůli vzdálené možnosti, že se na vás neřítí nepřítel. Když jsem na sféru narazil poprvé, zachránila mě jen šťastnou náhodou.

Štěstí. Zase to štěstí. Jak je u všech svatých možné, že se tu tahle věc objeví přesně v tom okamžiku, kdy ji Hidalgo potřebuje? Arlene i já jsme si tu svou museli najít. Tahle zaklepala na dveře sama.

„Tahle je na naší straně,“ vysvětloval jsem Albertovi. „Je jako anděl. Modrá sféra tě dokáže vyléčit.“

Sklonil zbraň a já naznačil Arlene, ať ustoupí. Aby nepromeškal ani jedinou vzácnou vteřinu, Albert znovu na-bil. Ustoupil jsem také. Modrá sféra se snesla na Hidalgo, který nejevil sebemenší známky strachu. Už dávno omdlel z nedostatku krve.

Sféra praskla ve chvíli, kdy se ho dotkla. Znělo to stej-ně jako zátka vystřelená z láhve. Když se začala rozlévat po těle, její barva se měnila z blankytně modré v sytě na-chovou. Hidalgo halil fialový opar, jenž se při kontaktu s tělem měnil v lesknoucí se tekutinu, která se poté vsákla póry. Ošklivě vyhlížející díra v krku se uzavřela jako dva stisknuté rty a jeho obličej zčervenal, jak mu tělem začala proudit nová krev. O několik minut později otevřel své modré oči a s pře-kvapením na nás pohlédl. „Co se stalo?“ zeptal se, Arlene se mu to pokusila co nejlépe vysvětlit.

Vděčně usrkával vodu z láhve, kterou mu podala. „Neuvěřitelné,“ připouštěl. Mluvil mnohem pomaleji než obvykle a raději se opřel o zed’.

Albert držel dál hlídku.

„Musíme jít,“ řekl jsem a možná si tím rozhodnutím znovu přivlastnil jeho výsadní právo. Dobře si pamatuji, jak ospalý jsem po podobném zákroku tehdy byl.

„Pohneme sebou,“ řekl a snažil se vstát. „Jak daleko to ještě je?“

„Jen pár kilometrů,“ odpověděla Arlene.

Vyrazili jsme, Albert opět kráčel v čele. Hidalgo, sil-nější každým dalším krokem, položil onu samozřejmou otázku, jakmile jeho mozek začal pracovat na plné obrát-ky. „Když jste tu předtím vy dva byli, tak za vámi modré sféry nepřipluly, že ne?“

„Ne,“ odpověděli jsme s Arlene současně.

„Tak proč mi tahle dobrovolně přiletěla na pomoc?“

V tichosti jsme šli dál. Neměli jsme připravenou žád-nou odpověď. Jen více otázek. Pak mě něco napadlo. To se mi občas stává.

„Když se to stalo mně, cítil jsem se jako nový člověk,“ řekl jsem Hídalgovi. „I když ta moje nepřiletěla ze své vlastní vůle, aby mi zachránila zadek. Jenže tenkrát jsem nevěděl jednu důležitou věc.“

Arlene se usmála. Nad hlavou se jí rozzářila žárovka poznání. „Cizinci, kteří nám poslali tu zprávu,“ řekla. Přesně tak,“ pokračoval jsem. „Vůbec mi nešlo na rozum, proč by nepřátelé vyrobili tahle neuvěřitelná mon-stra a pak k nim přibalili několik Florence Nightingaleových,* (*Florence Nightingaleovou proslavila nejvíce Krymská válka, během níž bezpříkladně pečovala o zraněné britské vojáky (pozn. překladatele).) aby nás zalátaly. Teď už to chápu. Modré sféry tu nejsou se svolením Fredů.“

„Poslali je naši přátelé,“ žasla Arlene, které se v lebce usídlila stejná myšlenka.

„Měl jsi pravdu, když jsi říkal, že jsou jako andělé,“ promluvil Albert.

Hidalgo přikývl. „Je-li to pravda, pak chtějí, aby-chom všichni tuhle cestu přežili.“ Nevědomky si přejel po krku, na němž nebylo ani škrábnutí.

K Bráně jsme se dostali, aniž bychom narazili na dal-ší odpor. Dábelská stvoření měla v mezidobí podle všeho napilno s hraním si na stavitele. Něco takového jsem měl očekávat, když uvážím, jak neustále měnili vzhled jed-notlivých podlaží.

Brána byla vyvedena v jakémsi pozdním neosatanském stylu. Chyběla tu už jenom sada chrličů. Kdyby se přece jenom rozhodli pro podobnou úpravu, stačilo, aby se podívali do zrcadla. Základní doplněk

představo-val obrovský kamenný půlkruh zasazený do země, který vytvářel vstupní bránu s mřížkou uprostřed. Do kamene byly vytesány všemožné nesmysly.

Monstra neměla ani špetku vkusu. Řekl bych, že ji-nak tomu u monster ani být nemůže. Na vrchol téhle hrů-zy posadila dva rohy, po jednom na každou stranu „hla-vy“. Aby monstra ještě víc zdůraznila zamýšlený dojem, připevnila na kamenný půlkruh mezi oba rohy dvě ob-rovské oči, aby i ten nejpitomější pěšák pochopil, co se mu tím snaží naznačit: obrovská ďábelská hlava s Brá-nou místo úst. Hodlal jsem se nahlas rozesmát, ale nakonec jsem si to rozmyslel. Když váš dobrý přítel začíná vysilovat, není vůči němu slušné dostat záchvat smíchu.

„Moloch!“ vykřikl Albert. Oči se mu rozšířily doko-řán a u úst se mu objevila pěna.

Ačkoliv jsme byli špičkový tým, ještě pořád bylo nut-né vychytat pár much.

(*Moloch byl podle Bible bůh Kanaanců a Féníčanů, kteří mu obětovali své děti (pozn. překladatele).)
20.

Albert byl příliš dobrý muž, než abych ho teď nechal ztratit odvahu. Jako jeho velící důstojník jsem nemohl jen tak přihlížet, jak se mění v hromádku neštěstí. Tým potřeboval vůdce.

Chopit se velení v riskantní situaci je vždy nebez-pečné. Přeživší si mezi sebou mohou vytvořit příliš silné pouto. Tuhle pravdu jsem si uvědomil, když jsem pře-stal uvažovat o sebevraždě. Poté, co mě vytáhli z mého vlastního maléru a řekli mi, jak mě ten modrý anděl za-chránil, cítil jsem ohromnou vděčnost a musel se pomod-lit. Samozřejmě jsem to udělal potichu. Víím, že Bůh mě i tak uslyší.

Velmi dobře jsem rozuměl Gallatinově reakci na vyte-saný obraz. Moji rodiče mě vzali na první horor, když mi bylo teprve šest. Šlo o jeden z tuctu filmů o aztécké mumii. To monstrem mě ve skutečnosti nevyděsilo, ale po-hled na mladé panny obětováváné ďábelskými kněžími mě ve snech strašil ještě celý týden. Jejich modla vypa-dala přesně jako Moloch.

Když jsem zestárnul, začal jsem pátrat po Molochově podobě. Našel jsem ji ve starém němém německém fil-mu Metropolis,* (*Německé drama z roku 1927, odehrávající se v roce 2026 ve stude-ném a přetechnizovaném městě budoucnosti. Pod zemí žijí masy dělní-ků, které obsluhují stroje, aby smetánka na povrchu mohla bezstarost-ně žít (pozn. překladatele).) což byl děsivý snímek o uctívání ďábla. Ale nikdy nezapomenu, jak efektivně byl použit ve filmu, v němž propojili starou sérii Star Trek Deset s novou řa-dou Star Trek: Exodus.

Tahle cizí stvoření, s nimiž jsme bojovali, byla podle všeho schopna vplížit se do našeho vědomí a získat z ně-ho nejděsivější obrazy z lidské minulosti. Bojovat se zr-cadlovými představami ze svých vlastních těžkých snů nemůže být dobré pro morálku. Seržant Taggart a mladší desátník Sandersová sledovali, jak pozorují Gallatina. Taggart se k němu vydal, ale dal jsem mu rozkaz, aby se ho nedotýkal.

„Gallatine," řekl jsem tiše. „Vzpamatujte se, mariňáku."

Zdálo se, že mě slyší, jako kdybych na něho křičel přes širokou zátoku. Jeho oči byly zasklené. Ale alespoň přestal vydávat zvuky nehodící se k mariňákovi.

„Podívejte se," řekl jsem a ukázal na zem. „Nejsou tu žádné lidské kosti. V chřtánu nehoří žádný oheň čekající, až mu lidští otroci poslouží jako potrava."

Ve skutečnosti ležela na zemi osamělá lebka, zírající na nás svými prázdnými očními důlky, ale i slepec by po-znal, že na ní nebylo nic ani vzdáleně lidského.

Gallatin se uklidnil. „Trochu jsem to přehnal, pane!" řekl svým silným hlasem. Byl jsem ztraceně rád.

Kdy-by nezabrala domluva, v rámci dalšího opatření bych do něho musel začít bušit. Gallatin nebyl žádný zbabělec. Nikdy by neutekl. Pokud by se pomátl a nechtěl se vrátit zpět mezi přičetné, musel bych ho složit.

„Tohle je naše Brána," řekl Fly, pečlivě zkoumající za-dané souřadnice.

„Proč si myslíte, že ji vyzdobili jako na Halloween?" nadhodil jsem otázku pro kohokoliv, kdo mi byl ocho-ten odpovědět.

„Prostě to tak dělají," ozvala se Sandersová, která ještě nespustila oči z Gallatina. Neměl jsem jí to za zlé. Až doted' se jejich vzájemné sympatie nezkřížily s cílem naší mise. Jestliže čekají na vhodný okamžik, teď k to-mu mají příležitost.

„Běhá mi z toho mráz po zádech," přiznal jsem.

„Celý Lovecraft," dodala Sandersová.

„To ne," zaúpěl Taggart. „Hlavně zase nezačíněj s tě-mi tajemnými silami."

Kdybych se díky modrému andělovi nevrátil z říše mrtvých, okamžitě bych to škádlení zarazil. Za běžných okolností jsem přísným zastáncem protokolu, ale smrt mi umožnila získat nový úhel pohledu. Sandersová sice ři-kala, že jsem byl jenom v tunelu, ale sám vím nejlépe, kde jsem byl. Neměli jsme tak přísný časový plán, aby-chom v něm nenašli pár volných minut. Až sem byli Tag-gart se Sandersovou našimi průvodci, ale jakmile projde-me tím portálem, nebudou o nic chytřejší než my ostatní. Nikdo neměl tušení, co můžeme očekávat. Měli jsme rozkazy. Mohli jsme jediné doufat.

„Tohle bych tajemným silám nikdy nepřisuzovala," obrátila se na Taggarta. „Zastavila bych se pouze u zlo-věstného lesku u úpatí tohoto pekelného útvaru - a u to-ho, jak naše rozrušené, vyvalené oči chtivě posilňávají po odporných, děsivých symbolech, jež ohrožují samot-né naše duševní zdraví d'ábelskými znameními stvořený-mi ohavným, podzemním zlem."

„Fajn," pokrčil rameny Taggart. „Hlavně když to ne-bude o tajemných silách."

Ani během chvíle klidu a pohody jsme nemohli jen tak nečinně stát. Protože nás námořní pěchota zapoměla vybavit očima na druhé straně hlavy, nařídil jsem uprave-né obranné kosočtvercové rozestavení. Respektive pou-ze poloviční. Všichni čtyři jsme při vši ochotě nemohli základní světové strany sledovat. Museli jsme se záro-veň připravovat na cestu a přitom jsme se střídali po dvo-jicích. Můj skafandr byl roztržen u krku v místě, kde mě leb-ka kousla. Taggartova helma byla poškozená, ale přesto použitelná. Promáčknutí na jedné ze stran mu nezabránilo v tom, aby si ji nasadil na hlavu a její hledí zůstalo zce-la nepoškozené. Můj skafandr byl pravděpodobně jediný, který nebude těsnit. Když jsem se na to Taggarta zeptal, zopakoval, že podle jeho mínění skafandry, zbraně i co-koliv jiného, co nebylo zrozeno ženou, neprojde na dru-hou stranu. Podobná příprava je tedy možná ztrátou času, ale nehodlal jsem vykročit do neznáma, aniž bych něco nedodělal. Bylo by hloupé cokoliv předpokládat. Vsadit na jistotu je už něco jiného. V tomhle případě mluvilo vše pro seržanta Flynna Taggarta. Proto jsem se ho ještě jednou a naposledy zeptal, jaké to bylo, když na-posledy procházel Bránou.

Vysvětloval mi: „Zůstal jsem při vědomí, pane. Nedě-láte si starosti s tím, jestli ještě pořád držíte v rukou vy-bavení, protože žádné ruce nemáte. Vlastně máte pocit, jako by vám chybělo celé tělo. Potom se najednou za-čne po částech vracet zpět. Jako kdybyste na ně pomyslel a byl znovu celý. Nebo to je možná právě naopak. Těž-ko říct."

„Byl jste při vědomí a vstoje, když jste se objevil na druhé straně?"

„Vstoje, pane!"

Už jsme to celé sice probírali, ale teď byla vhodná chvíle k tomu si to zopakovat. Rád si vždy ještě jednou procházím vše důležité. A teď nadešel okamžik pravdy.

Vydal jsem rozkaz. „Vpřed, mariňáci!" Vešli jsme do chřtánu Molocha.

Nejdřív jsem měl pocit, že se pohybuji a padám smě-rem ke světlu. Ale bez očí se vidí špatně. Rozhodně jsme však netrpěli halucinacemi. Naše vědomí zůstalo pod naší kontrolou. Přeludům můžete říct jednoduše ne, ale k tomu musíte mít jazyk. Rozumíte, co tím chci říct?

Esteban Hidalgo: Slyší mě někdo? Já se slyším, ale nemám uši. Neříkal jste, že spolu budeme moci při prů-chodu Bránou mluvit, seržante Taggarte.

Flynn Taggart: Nikdy předtím jsem ve skupině ne-cestoval, pane! Arlene i já jsme přenos z Phobu na Deimos absolvovali odděleně. Brány se od teleportů na krát-kou vzdálenost liší.

Arlene Sandersová: Přesně moje slova, Flyi!

Hidalgo: Ani jedno z toho jsem nikdy nezažil. Čemu byste dal přednost vy, seržante?

Taggart: Nejsem si jistý, pane! Cokoliv, co po mně nechce pitomou plastikovou vstupní kartu, abych mohl otevřít tajné dveře, mi vyhovuje. Když jsem byl na Pho-bu posledně, tak jsem tohle vážně nenáviděl.

Hidalgo: Mně se to moc nezamlouvá, seržante.

Albert Gallatin: Mně se tu líbí.

Sandersová: Alberte? Nemáš pocit, že tě obětovali Mo-lochovi?

Gallatin: Právě naopak. Je to báječné. Je to lepší než sex.

Sandersová: Připouštím, že se to dá srovnávat.

Hidalgo: Co si o tom myslíte, seržante Taggart?

Taggart: O čem, pane?

Hidalgo: Myslíte si, že tenhle nehmotný stav je lep-ší než sex?

Taggart: Nic není lepšího než jasně strukturované ve-lení, pane!

Hidalgo: To má být sarkasmus, seržante?

Taggart: Ne, pane!

Hidalgo: Nelíbí se mi to. Jak dlouho to podle vás ješ-tě potrvá?

Sandersová: Mohu na to odpovědět, pane?

Hidalgo: Oba dva máte s cestováním Bránou zkuše-nosti, mladší desátníku.

Sandersová: Čas na tomhle místě nemá žádný vý-znam.

Taggart: Není žádné tohle místo.

Hidalgo: Báł jsem se, že to řeknete.

Taggart: Protože nevíme, jak daleko cestujeme, ani jak rychle, nemáme možnost cokoliv spočítat, pane!

Gallatin: Smím promluvit, pane?

Hidalgo: Já vám něco povím. Zatímco budeme v tomhle... prostě v tomhletom, ať už to je cokoliv, mů-žeme na formality zapomenout. Nikdo mi nemusí říkat pane. Takže, na co jste se mě chtěl zeptat?

Gallatin: Jestliže potkáme Boha, měli bychom ho oslovovat pane?

Hidalgo: V žádném případě ne, raději bych se forma-litám vyhnul Rozuměl jste, Flyi?

Taggart: Ano.

Hidalgo: Vy dokážete velmi dobře plnit rozkazy.

Taggart: Ano.

Hidalgo: Rád bych vám všem poděkoval, že jste mi zachránili život.

Taggart: To ta modrá sféra.

Hidalgo: Možná jste ji přivolali svou vůlí.

Sandersová: Také mi to tak připadalo.

Hidalgo: Je divné, že mě oživila věc, kterou jsem ani neviděl.

Sandersová: Když jste byl v bezvědomí, nemohl jste jí vidět do tváře.

Hidalgo: Byl jsem mrtvý. Viděli jsem světlo. Ta sfé-ra měla tvář?

Taggart: Zajímalo by mě, jestli někdo z našich hosti-telů čekajících na nás na konci téhle cesty bude mít po-dobnou tvář. Nevypadala jako obličej žádného z demo-nů zkázy.

Hidalgo: Zkázy?

Taggart: Když jsme se dozvěděli, že se o invazi mlu-ví jako o Soudném dni, čas od času jim tak říkáme.

Gallatin: Cítili jste to?

Sandersová: Můžeme vůbec něco cítit?

Gallatin: Cítil jsem něco teplého. Jako bych byl zpát-ky na Bově... ve stavu beztlíže. K tomu musím mít tělo.

Sandersová: Moment. Něco cítím. Ale je to studené, ne teplé. Také mám pocit, že jsem ve stavu beztlíže.

Hidalgo: Možná se naše cesta blíží ke konci.

Ani Hidalgo, Taggart, Sandersová nebo Gallatin: Vaše cesta skončila již dávno. Během přenosu spolu ne-můžete mluvit.

Hidalgo: Cože? Kdo to je?

Taggart: To není hlas.

Sandersová: Ani osoba - ne taková jako my.

Gallatin: Jste duch?

Ani Hidalgo, Taggart, Sandersová nebo Gallatin: Jsme uvítací výbor. Měli jste dlouhou cestu a dlouho jste spali. Ted' se teprve vracíte.

Taggart: Ale vnímáme, co se děje, když se blížíme ke konci cesty.

Ani Hidalgo, Taggart, Sandersová nebo Gallatin: Ne, rozpomináte se na pocity doprovázející přechodový stav. Vaše cesta skončila. Jste tu. Abyste se znovu spojili, musíte začít od svých posledních vzpomínek. Musí vám k tomu dopomoci psychotická příhoda.

Hidalgo: Psychotická...

Taggart: Příhoda?

Ani Hidalgo, Taggart, Sandersová nebo Gallatin: Představa. Představa smrti. Neznepokojujte se. Spojte-no jest.

Hidalgo: Pokud jsme někam dorazili, mohli bychom vědět kam?

Ani Hidalgo, Taggart, Sandersová nebo Gallatin: Zde se setkávají mnozí a hovoří spolu o diplomacii. Vítá vás skutečná krása. Vítejte, vítejte, vítejte, vítejte!

Taggart: Něco mi říká, že se jedná o konferenční ho-vor.

21.

Nikdy se mi nepodařilo Arlene vysvětlit, proč si jsem tak jistý tím, že Bůh existuje. Ona žije ve světě plném logického uvažování a vědeckých poznatků. Tajemství a mystéria jí přidělávají těžkou hlavu. Jsou to pro ni otáz-ky, které je nutné vyřešit. A ona předem trvá na určité od-povědi- Její umíněnost mě nutí milovat ji ještě víc.

Nejsem hlupák. Uvědomuji si, že předmět visící nad mojí hlavou není andělské stvoření. Ale když ležím na zádech a sleduji pomalé pohyby toho lehoučkého stvo-ření s blýskavými, zářícíma očima, cítím hluboko uvnitř klid. Motýlí věci, které poletují kolem hlavy připomíná-jící květinu, jsou jejíma očima přitahovány stejně jako já. Lehoučké stvoření ty poletující bytosti polyká.

Tenhle poletující cizinec není žádné zvíře. Je to génus svého druhu. Ale nevěnuje mi nejmenší pozornost. Kdy-by chudák doktor Ackerman žil a vydal se s námi na naši misi, splnil by si celoživotní sen. Základna cizinců nabí-zí pozoruhodnou sbírku génů. Trochu to připomíná ga-laktickou Mensu.

Zatím se mi nepodařilo zjistit, kde jsme, ale pořád se na to ptám. Jediná naše potíž na tomhle místě souvisí s tím, že nás většina lehoučkových stvoření naprosto igno-ruje. To je průběh, který jsem rozhodně neočekával - ci-zinci, které nudíme k smrti.

Nepříjemné je také to, jak na nás jejich přístup půso-bí. Unudím i sám sebe. Jestli to takhle bude pokračovat, ztratím chuť střílet ze zbraně. Nezáleží mi na tom, jaký dopad to bude mít na mou kariéru u mariňáků. My Mor-moni věříme ve válečnického boha, válečnické anděly, válečníky, ale v celém tomhle obrovském obydlí není ani jeden plamenný meč. Co má člověk dělat?

Už vím. Sprátelím se s někým z místních. V tomhle městě musí být někdo, kdo nováčkovi ukáže, jak se za-bavit.

„Je dobré mít své tělo zase zpět," řekla Arlene nad šál-kem čisté vody a talířem červených očních bulv. Ve sku-tečnosti to nebyly bulvy. A vlastně nebyly ani červené.

„Je to docela dobré," souhlasil jsem. „Myslím, že jsem shodil pár kilo."

„Flyi, nikdy jsi žádné kilo navíc neměl."

Zakroutil jsem hlavou. „Naše dovolená na Havaji na tuhle starou kostru něco naplácala."

„Ne, že bych si toho všimla," řekla svým nejprátele-štějším tónem. „Víš, Flyi, mám pocit, že teď jsem také na dovolené."

Cítil jsem to stejně. Nemohl jsem uvěřit, že jsme na základně cizinců Bůh ví kde. Seděli jsme u stolu vznáše-jícího se mezi námi. Nebyli jsme v nulové gravitaci, ale stůl svým způsobem ano. Nikdy jsem neseseděl v pohodl-nějším křesle. Měnilo svůj tvar tak, aby se přizpůsobilo každému mému pohybu. Spolkli jsme prášky a užívali si to nejlepší lidské jídlo, které tu měli k dispozici. Vlast-ně to jediné.

„Kapitán Hidalgo na dovolené není," podotkl jsem. Měli jsme s ním menší problém. Zvláštní bytost, které jsme říkali medbot, nám vysvětlila, že Hídalguův mozek a tělo se zatím neocitly ve vzájemné harmonii, ale že se to brzy spraví. Kdykoliv jsme se ho zeptali, jak dlouho ještě potrvá, než se Hidalgo postaví na nohy, zdálo se mi, že na nás robot nejdřív mrkl a potom začal poletovat ko-lem. Po pravdě řečeno jsem si nebyl zcela jistý, jestli se jedná o stroj, ale Arlene trvala na tom, že to tak určitě je.

Arlene rozuměla jednomu tvrzení, díky čemuž mé ma-ličkosti utekla o několik kilometrů. Řekla mi, že v kvan-tové fyzice není nic takového jako absolutní čas. Existuje pouze čas relativní k místu a rychlosti pozorovatele.

Osobně bych se spokojil se zjištěním, jak dlouho ješ-tě potrvá, než se k nám Hidalgo vrátí. Rozhodně tu však nebyl nikdo, koho bych se mohl zeptat, kdy Alberta pus-tí jeho nálada.

Arlene mi znovu četla myšlenky. Možná že na tomhle místě to skutečně šlo. „Ani Albert není na

dovolené."

„Alespoň je v pořádku."

„Fyzicky ano, ale ještě nikdy jsem ho neviděla v tak divném rozpoložení."

„Říkal mi, že meditoval."

Potřásla hlavou. „Mně říkal, že se snažil navázat spo-jení."

„To v případě těchtole stvoření může být jedna a tatáž věc. Mohli bychom strávit zbytek našeho života snahou přizpůsobit se jim a přitom se nikam nedostat."

Vzpomínám si, jak jsem se ocitl zpět ve svém těle. Když se nám vrátil zrak, spatřil jsem nahá těla Arlene, Alberta a Hidalgo. Nebyli jsme sami. Spolu s námi tam byli i cizinci, ale nijak jsem na ně nereagoval. Ani jsem si nedělal starosti, jestli mají zbraně nebo pro nás předsta-vují hrozbu v jakémkoliv jiném směru.

Prošel jsem změ-nou perspektivy, která se nepodobala ničemu, co se mi stalo, když jsem Bránou cestoval poprvé. Na nahá těla svých kolegů jsem pohlížel se zcela novým nadhledem. Uvědomil jsem si, že rozdíl spočíval více v tom, kde jsme, než jak jsme se sem dostali.

Nepocítil jsem touhu po Arlene. Nevynášel jsem soudy nad těly zbylých dvou mužů. Necítil jsem žádné roz-paky nebo soutěživost ze šatny. Byl jsem zvědavý na lid-ské tělo, jako bych ho viděl poprvé. To samé jsem cítil vůči cizincům, jejichž podivné tvary nebyly najednou o nic podivnější než masití dvounožci zvaní lidé.

Zvláštní na tom okamžiku byl medbot, jenž předsta-vo-val celý uvítací výbor, kterého se nám dostalo.

Vypadal jako červenomodrobíle pruhovaný sloupek* se svým vlast-ním názorem. (*Pruhovaný sloupek (v originále barber pole) můžete v USA najít té-měř před každým holičstvím. Je to pozůstatek z dob, kdy mezi povin-nosti holiče patřilo tzv. pouštění žilou. (pozn. překladatele).) Když Hidalgo zkolaboval, nikdo z nás mu nespěchal na pomoc. Ještě pořád jsme byli v tom podiv-ném stavu myslí, který mohu popsat jediné jako objektiv-nost. V té chvíli neexistoval žádný úderný tým mariňáků.

Medbot zvedl ležícího Hidalgo, ale o jeho stavu nám nic neřekl. Divné bylo, že se na to nikdo z nás nezeptal. Kdyby se místnost hemžila pavoučími mozky, ani prst na spoušti by se nám nepohnul. Stejně bychom neměli z če-ho vystřelit.

Pomalů jsme se znovu nacházeli. Bylo to jako vrátit se do domu, který jste v dětství opustili, a prozkoumávat každý jeho pokoj znovu jako dospělí. Jenom s tím rozdí-lem, že v tomhle případě tím domem bylo naše tělo. Jak jsme sami sobě připadali čím dál méně cizí, tím podiv-nější se nám zdáli být skuteční cizinci.

Arlene se odvážila udělat první krok. Škoda, že tím ni-čeho nedosáhla.

„Vždycky jsem říkal, že jsi ten nejstatečnější chlap, kte-rého znám, Arlene. Zatímco já se ještě pořád mořil s tím, abych pochopil, kde jsem, ty už ses snažila o konverzaci s... těmi druhými."

„No jo, tys byl vždycky námořník," řekla. Když si všimla mého udiveného výrazu, rychle dodala: „To byl jenom žert, Fly. Jsi příliš dobrý mariňák, abys mohl za-padnout někam jinam."

Jo, vše bylo při starém. Ale nezdálo se, že bychom díky tomu v tomhle galaktickém Hiltonu zvaném základ-na někam pokročili. Možná bychom si neměli stěžovat. Byli jsme na živu. Medbot na to dohlédl a také zodpo-věděl většinu našich lékařských otázek. Přesto zůstávala řada jiných, na které jednoduše odpovědět nemohl. Pře-devším kde, co, kdo a kdy. Žádná z nich nepatřila do pole jeho působnosti. Ale já už najdu někoho, kdo nám poví, kde to vlastně jsme.

Medbot se vyhnul pouze jediné otázce, a to když se ho Arlene zeptala, jak to, že mluví bezchybnou angličtinou. „Angličtina této jednotky není bezchybná," odpověděl nervózně. A když se ho zeptala, jak to, že mluví vůbec nějakou angličtinou, řekl jenom: „Tajemství společen-ství," a vrátil se zpět k našim dotazům o biologii!

A těch jsme měli spoustu.

„Jak si podle tebe tohle jídlo stojí ve srovnání s poho-tovostními přiděly?" zeptal jsem se Arlene, právě když spolkla jednu z malých koulí, které se podle mého po-dobaly očím, ale jí připomínaly úplně jinou část lidské-ho těla.

„Ohrátymi nebo studenými?"

„Studenými, jako jsme měli na Bově"

„Lepší."

„A ohřátými?"

Pokrčila rameny. „O fous horší. Ale rozhodně tím nechci kritizovat šéfkuchaře. Jíst se to dá."

„Medbot říkal, že autor těchhle hodů nás chce poznat. A prý to není šéfkuchař, ale spíš chemik.

Znovu si zhluboka lokla vody. Oba dva jsme ji začali mít docela rádi.

„Setkám se ráda s kýmkoliv," řekla a já s ní přikývnul-tím souhlasil. Když se po našem příchodu snažila oslovit různá stvoření, která nás obklopovala, obrátili se k nám všichni zády - ti, kteří záda měli - a odešli. Nejdřív jsem si myslel, že se nám vysmívají. Ale tak to vůbec nebylo. Představení skončilo. Viděli, co vidět chtěli, a teď měli na práci lepší věci.

„Myslíš si, že šéfkuchař je jedním z těch cizinců, kteří nám poslali zprávu?"

„Bože, v to doufám!"

Když taková ateistka jako Arlene vyzývá jméno Boží, poznám, že mluví upřímně. Měl jsem na to stejný názor. Co by mohlo být zbytečnější než cestovat tak daleko - a jeden z těchhle zatracených cizinců mi řekne, jak přesně daleko to je, i kdybych to z něho měl vymlátit - a na druhém konci nenajít nikoho, kdo by o nás měl zájem?

„Víme, že šéfkuchař pomohl medbotovi pochopit po-drobnosti o chemickém složení našeho těla, takže je jisté, že nás chce udržet na živu."

První věcí, kterou jsme se od oživlého barevného sloupku dozvěděli, bylo, že všichni na základně patří k životním formám založeným na uhlíkové bázi. Pod-le toho co jsem věděl, ani žádný jiný druh neexistoval. Všichni, které jsme dosud potkali, vypadali stejně na obou stranách neviditelné svislé čáry, aneb -jak by řekla Arlene - byli oboustranně symetrickí. Byl jsem vděčný za dvě věci: za gravitaci, jež byla totožná s tou pozemskou, a za to, že jsme znovu vstoupili do klubu bytostí dýcha-jících kyslík! Ale to neznamenal, že bychom tu nemohli mít nějaké jiné těžkosti. Hidalgo je rozhodně měl.

Proto bylo logické, že nás všechny drželi u ledu, v nějaké prázdnotě, dokud si nebyli jistí, že nám prostředí zá-kladny neuškodí. Když jsme s Arlene prošli phobskou Bránou na Deimos, cestovali jsme mezi umělými zóna-mi, které pro nás byly zvlášť uzpůsobené. Což bylo také jediné dobře. Když vyjdete na druhé straně nazí, doufáte, že jste schopní dýchat místní vzduch, a že ho snese i vaše pokožka. Byl jsem zatraceně rád, že si tu dokázali pora-dit s lidskými vzorky. Jen jsem si přál, aby se z toho ka-pitán Hidalgo dostal.

„Tobě to nechutná?" zeptala se Arlene, když si všimla, že jsem polovinu svého jídla nechal netknoutou.

„Ale ano. Pravdou je, že nemám moc hlad. Můj žaludek strávil na lodi tolik času v nulové gravitaci, že mu chvíli potrvá, než se vrátí do normálního stavu. Navíc ti něco prozradím."

„Co?" naklonila se ke mně spiklenecky.

„Cvičení dělá mistra. V přípravě našeho jídla se časem nepochybně zlepší."

Protáhla se jako kočka. „To mi vyhovuje," řekla. „Kdo by si pomyslel, že když nás budou chtít udržet na živu, nejtěžším úkolem pro ně bude přijít na to, jak nás kr-mit."

Medbot vypadal hrdě, když se s námi o tuhle infor-maci podělil. Jejich první rozborý jim prozradily větší-nu z toho, co potřebovali vědět, ale ne všechno. Zjistili, že vyžadujeme kalorie, bílkoviny, aminokyseliny a vita-míny, ale neznali správný poměr ani množství! Zapekli-tou otázkou pro naše hostitele bylo vymyslet, jak uměle vyrobit aminokyseliny, které jíme.

To byla věc, o které jsem nevěděl zhora nic. Od oka-mžiku, kdy jsem začal pobíjet impy, zombie a odporné demony všech kategorií, se mé vzdělání neustále zlep-šovalo. Bojovat proti monstřům je určitě ta druhá nejlepší věc hned po přečtení všech knih ve veřejné knihovně. Obojí je lepší než chodit na vysokou. Pokud tak mohu soudit podle průměrného pitomce, který si o sobě myslel kdo ví co jen proto, že se mu před jménem rozsypal kou-sek abecedy.

Medbot byl se svou ne-bezchybnou angličtinou na můj vkus příliš odborný, ale „doktorka Sandersová" mi pomohla pochytit základní body. Šéfkuchař cizinců vzal některá svá vlastní jídla a vstříkl do nich různě kombi-nace lidských aminokyselin. Svě první pokusy násled-ně servíroval rovnou špičkovému drtiči odpadků. Arlene chvíli mumlala cosi o náhodných kombinacích čtyř ami-nokyselin, které po sérii nezdarů vedly k úspěchu.

Propletenec zařízení na barevném sloupku začal hu-čet a pak se na vršku objevila lahvička bílých prášků jako dárek od cizího labužníka. Pokud budeme chtít pře-žít, musíme si jeho prášky brát.

Pilulky působí jako blokátor. Dokud bude experimentování pokračovat, zvýší míru naší bezpečnosti. Kdepak jsme to už slyšeli? Chemicky zablokují cokoliv škodlivého. Bez nich jsme byli odsouzeni k záhubě.

Přírozeně jsem se chtěl s naším dobrodincem setkat stejně jako Arlene. Při pokusech o konverzaci s medbotem jsme už vyčerpali všechny možnosti. Takže když nám řekl, že se můžeme setkat s naším oblíbeným cizincem, nemohli jsme se dočkat.

Naše instrukce byly jasné. „Až budete příště jíst, zůstaňte na místě.“ Přesně to jsme udělali. Nehrozilo, že bychom tím zmeškali nějakou důležitou schůzku. Arlene se snažila přemluvit Alberta, aby se k nám přidal, ale jeho chuť k jídlu byla zřejmě ještě menší než moje. Místo toho se rozhodl znovu meditovat. Podle mě to spíš vypadalo jako sezení na vejcích. Ale nijak zvlášť mi to nevadilo. Hidalgo byl nadále pod lékařským dohledem. Takže Arlene a já jsme byli jediní, kdo se úžasného setkání zástupců dvou světů zúčastnil.

„Podívej!“ zajíkla se téměř Arlene.

Přicházel šéfkuchař. Blížil se chemik. Cizinec, který se o nás staral, kráčel dlouhými kroky po stříbrném chodníku a zdálo se, že se nemůže dočkat, až se s námi setká. To jsme poznali podle jeho lidských úsměvů. Dvou úsměvů, naprosto stejných, protože on byl oni - identičtí dvojníci pohybující se jako jeden. Byla to víc než dvojčata. Byly to zrcadlové obrazy jeden druhého.

Arlene se začala smát. Pokoušel jsem se ji utiшит, ale nebylo to k ničemu. „Nemůžu si pomoci,“ omlouvala se.

„Arlene, tohle je důležité. Něčím si tu pusou zacpí.“

„Nemůžu si pomoci,“ trvala na svém. „Vypadají... vy-padají jako gorila Magilla!“*

(*Kreslená postavička ze stejnojmenného televizního seriálu. Ta větší-nu svého života tráví ve výloze obchodu se zvířaty, protože všichni zázkačníci ji využijí ke svým plánům a poté ji rychle vrátí zpět (pozn. překladatele).)

22.

Sám. V tichu. Unášen proudem.

Bylo to jiné než předtím. Předtím nebyl sám. Teď ne-slyšel žádné hlasy. Poslední slova pronesl kovový hlas stěžující si na menší problém. Ale teď tu nebylo nic.

Pak náhle něco zaslechl. Slyšel ji zcela zřetelně. Jeho mrtvá žena ho přišla navštívit. Rita. Byla mrtvá. Roztrhaná na kousky pekelným baronem na Zemi. Nemohla tu být.

„Estebane,“ zašeptala ve tmě, jak to dělávala, když se vzbudila dřív než on krátce před úsvitem.

„Nejsi tady,“ řekl jí. Bylo to poprvé, co slyšel své vlastní myšlenky od chvíle, kdy ho odřízli od ostatních a zavřeli v téhle nefalšované prázdnotě.

„Poslal jsi pro mě.“

„Jsi sen,“ odpověděl mrzutě. „Nechci s tebou mluvit. Chci se setkat s cizinci.“

„Ale já jsem cizinec, Estebane. Jediný cizinec, které-mu ses kdy skutečně postavil.“

„Ne, bojoval jsem proti cizincům. Rudým d'áblům. Střílel jsem po rozšklebených lebkách a byl rozpárán je-jich zuby ostrými jako břitva.“

„To jsi cítil mé zuby. Cítil jsi mé rty.“

„Jdi pryč. Nech mě na pokoji, ty zrádkyně. Musím se vrátit ke svým mužům. Ke svým mužům a Sandersové. Potřebují mě. Musím dokončit svou misi mezi přátelskými cizinci.“

Ritin hlas byl jako píseň, kterou slyšel až příliš často-krát. „Byla jsem tvůj přítel.“

„Nikdy. Byla jsi má žena.“

Rozesmutila se. „Nesnažil ses být můj přítel. Myslela jsem si, že mě nemiluješ. Proto jsem nechtěla, aby ve mně rostl tvůj cizinec.“

Jeho mysl naplnil hněv a právě teď nebyl ničím jiným než svou myslí. Chladnou. Žhavou. S touhou zranit. Vystřelil z rotačního kulometu. Stisknout v ruce motorovou pilu. Vypálit raketu, která by vymazala všechny vzpomínky na jeho manželství. To se pekelnému baronovi nepodařilo.

„Prosím, nech mě být,“ žádal ji. „Musím se soustředit na svou misi. Disciplínu. Zodpovědnost. Velení. Musím se vrátit k týmu. Spasit Zemi. Zničit nepřítele. Zachránit... své milované.“

„Milované,“ zopakovala. „Součástí lásky je i odpuštění.“

„Zabila jsi-“

„Naši lásku.“

„Zavraždila jsi-“

„Cizince.“

„Jsi-“

„Mrtvá!“ Vykřikla poslední slovo. „Jako náš cizinec i já jsem mrtvá. A ty budeš mrtvý také, pokud se neotevřeš novým zkušenostem. Musíš vědět, za co bojuješ. Nemůžeš bojovat jen proti něčemu. To tě ta modrá sféra nemusela vůbec zachraňovat.“

Hidalgo se slyšel, jak říká: „Silně jsem krvácel. Proč bych měl být zachráněn a dokončit cestu jen proto, abych zemřel v okamžiku vítězství?“

Cítil, jak se mu v ústech pohybuje jazyk. Cítil, jak jeho krk polkl. Měl zpět své tělo. Kdyby teď jenom zjistil, co udělali s jeho očima, aby je mohl otevřít.

„Omlouvám se, Flyi,“ řekla jsem, když jsem konečně ovládla svůj záchvat smíchu. Poté, co jsem se střetla s tolika děsivými obličejí, mě šokovalo vidět něco tak přátelského a komického. Přestala jsem se smát. Cizinci přesto pořád vypadali jako postavičky z kresleného seriálu.

Popsat jednoho znamenalo popsat i toho druhého. Měli velké hlavy podobné gorilím, s obrovskými čely. Oči posazené daleko od sebe. Jejich nos byl roztomilý, jako malý burský oříšek. Měli jemnou, hnědou srst. Dalo by se říct, že neustále vrhali stín o páté hodině odpolední. Stejně jako karikatury prvního prezidenta Spojených států, jehož jméno se skvělo na měsíční plaketě: Richar-da M. Nixona. Podle žlutozelené pleti bylo možné usuzovat, že jim v krvi proudí maličko mědi.

Měli statná, pevně vyhlížející těla. Jejich paže by zahrály u srdce každého kulturistu. Byly delší než lidské. Vsadila bych se, že jejich délka přesně odpovídala pro-porcím gorily. Na druhou stranu se možná pouze snažím ospravedlnit svou reakci. Předloktí byla příliš široká, než abych je mohla srovnávat s opičimi. Vypadala přesně jako z kresleného seriálu - vzpomněla jsem si na Pep-ka námořníka a Alleyho Oopa.* (*Kreslená postavička statného obyvatele prehistorického království Moo, která jezdí na dinosaurovi a nosí kamennou palici. Navzdory pro-středí, ve kterém se děj odehrává, se ve většině případů jednalo o satiru amerického maloměstství (pozn. překladatele).) Nedokážu pochopit, jak se Fly vydržel nesmát!

Rozložené hrudi se zdály být ještě větší ve srovnání se štíhlým pasem. Nemohla jsem si nevšimnout maličkos-ti, která Flyovi pravděpodobně unikla - jejich obleče-ní bylo ušito s prvotřídní bravurou. Připomínalo mi vy-bledlé oranžové letecké kombinézy se spoustou kapes. S výjimkou právě těch kapes se obleky svým provedením překvapivě podobaly standardním bojovým oble-kům, modelu Homo sapiens. Někteří cizinci nenosili vů-bez žádné oblečení a pokud ano, nebyla jsem schopná to rozeznat. Bylo uklidňující nalézt takovéto podobnos-ti u našich nově nalezených přátel. Dokonce měli i rozto-milé malé vesmírné botky, takže jsem nemohla určit, jak dalece si jsou s gorilami skutečně podobní. Nebylo pochyb, že tihle chlápci jsou naši přátelé. „Vítáme vás,“ řekli jednohlasně. Stačilo jen dodat, že jsou z Cechu lízátek.* (*Narážka na píseň Liga ukolébavek a Cech lízátek (Lullaby League and Lollipop Guild) z muzikálu Čaroděj ze země Oz, kterou trpaslíci vítají Dorotku ve své zemi (pozn. překladatele).) Všichni tu zřejmě absolvovali důklad-nou angličtinářskou přípravu.

„Jste bratři?“ zeptal se Fly dřív než já.

„Jsme Klaveové,“ řekli.

„Můžete mluvit individuálně?“ zeptala jsem se.

„Ano,“ odpověděli současně.

Jsem vážně dobrá. Nerozesmála jsem se. Zatímco jsem se snažila zachovat si vážnou tvář, Fly převzal kon-trolu nad situací. Zvedl se z relaxkřesla, které si přitom povzdechlo, jestli jsem dobře slyšela, a dotkl se jednoho z dvojice cizinců.

„Jak se jmenujete?“ zeptal se.

„Jsme Klaveové.“

Zopakoval tentýž postup i s druhým cizincem a dosta-lo se mu stejné odpovědi. Proto se zeptal na něco jiného: „To je vaše rasa? Váš... druh?“

Magilla číslo jedna se podívala na Magillu číslo dvě. Myslím, že se rozhodovaly, která z nich bude mluvit, abychom nemuseli nadále trpět stereo poslechem. Jedna z nich odpověděla: „Klaveové jsme my.“ „Kolik vás je?“

Vyměnili se: „Necelý bilion. Pocházíme ze stokrát víc.“

Rádi bychom získali o něco lepší informace. Připoji-la jsem se k Flyovi. Stál na jedné straně, já si stoupla na druhou a naše přátelé jsme vzali efektivně do kleští. Teď jsme tu měli nádherný manželský čtyřúhelník. Dotkla jsem se toho, kterého jsem měla blíž po ruce, a zeptala se ho: „Máte každý svoje vlastní jméno?“ „Vlastní?“ opáčil. Jejich jazykové studium očividně nebylo bez nedostatků.

„Tahle část nás?“ zeptal se můj cizinec. Přikývla jsem.

Dali hlavy dohromady, žádná telepatie. Jeden druhé-mu šeptali stejnou větu. Trochu to znělo jako splaskávající pneumatika.

Potom naráz vzhledli. Můj cizinec promluvil první: „Po přezkoumání vaší zvláštní angličtiny...“

„Amerikánské,“ doplnila Flyova gorila.

„... si dáme jméno,“ dokončila větu ta moje.

Pak jsme tam všichni stáli jako čtyři pitomci a čeka-li, až někdo něco řekne. Podařilo se nám je přinutit, aby mluvil každý zvlášť, ale to jsme netušili, že si začnou hrát na doplňovačku. Na tom konec konců nezáleží, hlav-ně že jsme se s nimi mohli normálně bavit. „Jsme Sears a Roebuck. Jsme váš přítel.

Budeme bojovat proti všem nepřítelům a společně se postavíme Fredům.“

Sama. V tichu. Unášena opuštěnými ulicemi.

Během pozdního odpoledne teplota rychle klesala. Jill si znovu oblékla větrovku, přesto jí byla pořád zima. Ne-měla ráda kávu, ale byla vděčná za to, že může mít v ru-ce teplý hrnek. A navíc potřebovala kofein. Zakroužila se zbytkem tekutiny v hrnku a pozorně sledovala světle hnědou barvu, kterou káva získala díky dvojici pytlí-ků práškové smetany. I tak byla pořád hořká, jako každá káva. Alespoň že v těch opuštěných potravinách sehna-la nějaké jídlo.

Pozdně odpolední slunce zalévalo svět šikmými pa-prsky a předměty chycené v jejich září vystupovaly ze svého okolí. Byla ráda, že má sluneční brýle.

O dost menší radost měla z toho, že se ztratila. Něco v Kenově plánu se nezdařilo. Přemluvil kapitána ponor-ky, aby na ni počkal, ale pouze pokud dorazí včas. A to se jí nepodařilo. Ponorka teď už byla neznámo kde. Ne-dalo se očekávat, že by kapitán Ellison vystavoval v sáz-ku život své posádky jen o minutu déle, než bylo nezbyt-ně nutné.

Ponechána napospas svému vlastnímu důvtipu, jako obvykle, si Jill našla cestu zpět do L.A. První věcí, na kterou tu narazila, byl zombiíkováný umývač oken. Ta věc ji spatřila svýma vybledlýma očima a začala se su-nout jejím směrem, mávajíc přitom umělou láhví plnou špinavé vody. Jill jen nedávno došla munice. Strašně nerada utíkala, obzvláště před zombií, která se nacházela na samém dně potravinového řetězce monster. Ale utéct bylo lepší, než aby se jí dotýkaly ty hniijící ruce s rozlámanými žlutými nehty. A proto si raději pospíšila.

Normální zombie neumí běhat moc rychle. Ale ta-hle byla schopná jedině klít. Až o tři bloky dál začala Jill uvažovat, jestli to byla skutečně zombie. Z pomyšlení, že by nějakému špinavému bezdomovci nevěnovala po-zornost ani jedna ze stran válečného konfliktu, jí přebě-hl mráz po zádech.

Možné to bylo. Zombie by mohly jednoho vandrá-ka přehlédnout, hlavně pokud by spal ve správném sme-tí, kde by chytil zápach shnilých citrónů. Velká monstra mohla předpokládat, že se jedná o zombie, stejně jako ostatní lidé procházející touhle oblastí.

Z té představy se jí udělalo špatně od žaludku. Poz-vracela se a i ji samotnou teď obklopovala vůně podobná kyselým citrónům, která by se jí hodila v případě, že by se chtěla vydávat za zombii. Vypadala na to dost mizer-ně. Už několik dní nespala. Kruhy pod očima a hřbitovní bledost její kůže jí propůjčovaly vzhled chodící mrtvé.

Neustávající pocit na zvracení v žaludku se jí nelíbil. Lákal ji vývěsní štít lékárny. Vešla dovnitř v naději, že najde něco, co její rozbouřený žaludek uklidní.

Jill nebyla vyčerpaná natolik, aby zapomněla na bez-pečnostní opatření. Vytáhla svou zbraň i přesto, že byla prázdná. Pokud potká lidského protivníka, má tak šanci, že se jí ho podaří zastrašit.

Prvním varováním jí byla čistá podlaha. Opuštěný ob-chod by se měl topit ve špině, ale tohle místo bylo beze smítka prachu. Rozbitá okna byla zabetonována. Nejraději by si nafackovala za to, že si něco tak očividného neuvě-domila už zvenčí.

Potom zaslechla hluboké hlasy. Neomylně lidské. Ne nesouvislé útržky řeči opakované bez rozmyslu. Ať už to byl kdokoli, zcela určitě nešlo o zombie. Už kvůli tomu, že zombie neposlouchají vážně příšerný alternativní rock.

Jací lidé mohou žít na nepříteli okupovaném území? Jedině partyzáni nebo zrádci. Znovu a pečlivěji se roz-hlédla. Původní obsah polic zmizel. Co se jejího žaludku týče, vybrala si špatný obchod.

Na místě běžně vyhrazeném pro lékárenské zboží stá-ly velké krabice. Paprsky světla zapadajícího slunce pro-klouzly zahrazenými okny a osvětlily krabici vedle její-ho kolena. Nahlédla dovnitř a zjistila, že se v ní ukrývají láhve s živným roztokem vyrobeným z kyanovodíku.

Údivem téměř hvízdl, ale včas se zarazila. Bylo by moudré nejdřív zjistit, jestli hlasy patří přátelům nebo ne-přátelům. Zlá předtucha jí našeptávala, že se jedná o ty druhé. Takovéhle látky lze použít v odchovných nádržích nebo v nějakém jiném stádiu vývoje monster.

Zjistí to, dokud je venku ještě světlo. Přes veškeré své dospělé úspěchy měla Jill stále dostatek dívčích vlastnos-tí, aby se dokázala pohybovat po špičkách bez jediného hluku. Tiše jako kočka se přikradla k větracímu otvoru, kde mohla lépe slyšet neznámé hlasy.

Ve vedlejší místnosti si povídali dva muži. Neviděla je, ale slyšela každé jejich slovo, jasně a srozumitelně.

„Naši páni říkají, že zdědíme Zemi," řekl hlubší hlas.

„O poddajné se už postarali," odpověděl vyšší hlas chichotavě. Připomínal Petera Lorrea* z nějakého sta-rého hororu. (*Peter Lorre (1904 - 1964) se narodil v Ružomberoku, v tehdejší-m Rakousko-Uhersku. V několika desítkách filmů hrál povětšinou role pa-douchů. Do jeho filmografie patří například Muž, který věděl příliš mno-ho, Maltézský sokol, Casablanca nebo Havran (pozn. překladatele).)

Nebylo nutné, aby to vyslovili sami: tohle byli lidští zrádci. Skuteční padouchové. Tihle grázlové nevylez-li z žádné nádrže. Šokovalo ji, že lidští nepřátelé nedo-kázali pro Fredy vymyslet lepší jméno než „naši páni". Vážně...

„Byl jsem na generálově instruktáži," ozval se znovu hluboký hlas. „Podle něho je hnutí odporu tak zoufalé, že zahájilo propagandistickou kampaň, kterou se snaží pře-svědčit lidi, že naši páni mají nepřátele i někde jinde ve vesmíru."

„Jo, to jsem taky slyšel," uchechl se druhý hlas. „Páni jsou s naší výjimkou jediné živé bytosti. Sami nám to řekli. Samozřejmě kromě života, který oni vytvoří. Proto jsme pro ně tak důležití. Představujeme jediný další inte-ligentní život v celé galaxii."

Jill už slyšela dost. Fly se jí často ptával, co by dělala, kdyby narazila na lidské zrádce. I ji samotnou to zajíma-lo. Teď měla příležitost to zjistit.

Doktor Ackerman si myslel, že Jill je geniální. Jak-koliv mladá byla, věděla, že za kybernetickým světem existuje jakási realita, a že tahle realita je stejně důleži-tá, i když není virtuální! Měla spoustu zájmů -jako na-příklad chemii.

Zatímco oba povedení zrádci pokračovali v rozhovo-ru, Jill zkontrolovala obsah ostatních krabic.

Nepřítel po-užíval tuhle lékárnu jako skladiště... všeho, co Jill potře-bovala k výrobě kyanidu.*

(*Bezbarvý, hořlavý a prudce jedovatý plyn s výrazným mandlovým zá-pachem, který se používá jako raketové palivo, insekticid nebo chemic-ká zbraň (pozn. překladatele).)

Zrádci si dál povídali a poslouchali svou zavšivenou muziku, která přehlušila zvuky Jilliny provizorní che-mické laboratoře. Ani neslyšeli, když k průduchu po-stavila přenosný větrák na baterii. Smíchala potřebné přísady a začala je vařit. Poté se postavila do bezpečné vzdálenosti od smrtícího kyanidového plynu a zakryla si ústa hadrem, který našla v bedně s větrákem.

Poslední slova, která od zrádců slyšela, pronesl hlubo-ký hlas těsně před tím, než zasípal, zakašlal a zalapal po dechu. „Páni říkají, že Země je pro ně momentálně nej-důležitějším místem v galaxii," vyprávěl, „a že my jsme přímo uprostřed dění."

Když Jill odcházela z lékárny, pohlédla na tmavnoucí oblohu. „Letíte na Phobos. Zašli jste tak daleko, že

niko-ho z vás už zřejmě neuvidím. Ty dva parchanty jsem za-bila pro vás. Hodně štěstí, Alberte, Arlene... a Flyi."

25.

„Země není moc důležitá."

„Co prosím?" zeptala se Arlene.

Sears s Roebuckem si nevšimli jejího ublíženého tónu. Pouze s nezloumnou upřímností odpovídali na mou otázku. Zajímalo by mě, jestli jsou všichni Klaveové takoví.

„Chybí jim naše stupnice hodnot, Arlene," řekl jsem. „Jestliže se fakta dotýkají naší pýchy, není to jejich chyba."

Kdyby pohled mohl zabíjet, moje nejlepší kamarádka by si opékala Flye na rožni. „Nech si tu svou blahosklonnost," odsekla - což byla poslední věc, která by mě napadla. „Jen mě to překvapilo, nic víc. Proč by Fredové vyrobili tunu zatracených monster a zaplavili s nimi naši sluneční soustavu, kdyby Země nebyla důležitá?"

„Mě se neptej, Arlene. Zeptej se jich."

Obrátili jsme se zpět k Searsovi a Roebuckovi. Nic neříkali. Proto Arlene opatrně zopakovala svůj slovní vý-pad. Páni, ty ale měli odpověď.

„Země je součástí sporu a oni se nechťejí s lidmi do-mluvit. Hra se odehrává v celé galaxii. Vy byste řekli ga-laktická diplomacie jinými prostředky. Proti Zemi nikdo neválčí. Vaše území je příliš malé. Země je pouze jeden tah hry. Jste tu, protože nám na vás záleží. Klaveům zá-leží na každé části. Konečný výsledek hry - to je to, co zajímá..." Použili slovo, které popisovalo Fredy. Neexis-toval k němu žádný anglický ekvivalent a tak se jim do řeči vloudilo klavijské slovo. Pro lidské ucho to byl je-nom hluk.

„Jenom Klaveové bojují proti Fredům?" zeptala se Arlene. Sears a Roebuck dobře věděli, o kom mluvíme. Ale z nějakého prazvláštního důvodu nepřátelům neříka-li Fredové. Doufal jsem, že se mi je podaří přesvědčit, aby začali používat všechna naše slova, jen abych nemu-sel poslouchat zvuk, při němž mi tmou zuby.

Během odpovědi Arlene použili další zvuk připomínající nehty přejíždějící po tabuli, jímž popisovali vět-ší skupinu cizinců, z nichž Klaveové tvořili pouze malou část. „Všichni tu bojujeme proti %\$&*@+."

„Prosím," řekla Arlene, „mohli byste jim říkat Fredo-vé? To je slovo, kterému rozumíme."

„Proti Fredům," řekl náš nový přítel.

„Vidíte, ani to nebolelo," poděkoval jsem jim.

„Sears a Roebuck jsou skuteční džentlmeni," řekla Arlene.

Sears a Roebuck se usmáli. Bylo úžasné najít cizince, kteří se dokáží smát, i kdyby to měl být způsob, jak se mra-čí - vzhledem k našim vědomostem těžko říct. Neptali jsme se. Nechtěli jsme se do toho zamotat. Snažili si nás získat. Svou nezvyklou angličtinou se nám se vši velkorysostí po-kusili poskytnout další informace o historii galaxie.

Nikdy by mě nenapadlo, kolik dalších událostí se ode-hrává v pozadí útoku na lidstvo. Najednou se mi všechny zombie, impové, démoni, duchové, létající lebky, dýně, superdýně, pekelní baroni, parní démoni, pavoučí moz-ky, malí pavoučci, tlustí oši, kostry, polykači ohně a po-divná mořská monstra zdála nedůležitá ve velkolepém projektu, který se nám předkládal. Monstra, proti nimž jsme bojovali, byla jen šachovými figurkami. A proč ne? Lidstvo samo bylo jen figurkou v galaktických šachách, v nichž se utkávali Fredové a cizinci, kteří nám posla-li zprávu.

A najednou nám bylo jasné, proč nás nepřivítala de-chová kapela, a proč jsme po příjezdu nedostali klíč od města. Naše situace nebyla ničím výjimečná. Nicméně bylo také patrné, proč nás pozvali. Hráli jsme sice jen tře-tí ligu, ale alespoň jsme se snažili.

Ukázalo se, že nejen naší staré kouli bláta se nedostá-valo prvotřídního zacházení. Existovaly ještě mnohem důležitější základny, než byla tahle. Potřásl jsem hlavou. Byl jsem jenom chudý kluk ze Země na cestě do velké-ho města. Tohle pro mě byla galaktická základna, i když teď bylo jasné, že se nachází v místě, kde lišky dávají dobrou noc.

Když jsem se Searsovi s Roebuckem svěřil, jak se cí-tím, podívali se jeden na druhého, jako by kontrolovali svůj odraz v zrcadle. Potom pronesli: „Už brzy vám řek-neme, kde se nacházíte. Není to

zase takové místo, kde lišky dávají dobrou noc, jak vy říkáte."

Vrátili se zpět k hlavnímu tématu. Znovu na mě udělalo dojem, že se Klaveové podle všeho starají o veškerý život, který se stal obětí nepřátel. Proto bylo logické, že se nám dostalo od Searse a Roebucka zvláštního zacházení. Byli to ti nejušlechtlejší cizinci na celé téhle obrovské vesmírné základně, ale přitom vypadali, jako by prá-vě vypadli z kresleného seriálu pro děti.

Seriálu, který jsem nějakým způsobem promeškal, když jsem vyrůstal. Arlene byla mladší než já, ale shléd-la mnohem více zábavných pořadů. Zeptala se mě, proč jsem tak kulturně zanedbaný. Věděl jsem, jak ji umlčet: „Všechnu svou energii jsem věnoval do mentálního, fy-zického a duševního výcviku, nezbytného pro mou úlohu světového spasitele. Nemohl jsem plýtvat časem na po-vrchní mediální zábavu." To jí stačilo.

Nemohl jsem se dočkat, až najdu Alberta a povím mu tu dobrou zprávu. Jakmile bude kapitán Hidalgo znovu na nohou, budeme ho muset seznámit se situací. Naše mise byla přece jenom úspěšná. Našli jsme cizince, kteří nechtěli, aby Fredové okupovali naši sluneční soustavu. Možná pro ně neznamenal víc než vesnice nebo menší město v jedné z velkých pozemských válek, ale aspoň že jsme dosáhli na takovou úroveň. Pro nadřazené bytosti jsme náleželi mezi země třetího světa.

Ten slabý hlásek vzadu v mé hlavě podotkl, že ředitel Williams bude tímto zjištěním potěšen víc než admirál Kimmel nebo plukovník Hooker. K čertu, rád bych viděl tváře lidských zrádců, až se dozvědí, kam podle kosmic-kých měřítek patří.

Potom naše stará čtenářka myšlenek Arlene položila Searsovi a Roebuckovi otázku za všechny peníze: „A za co vy vlastně bojujete?"

O hodinu později, pozemského standardního času, jsme pořád neměli tušení, co se nám Sears s Roebuckem snaží vysvětlit. Jejich nezvyklá větná skladba ne-byla problém. Jednoduše jsme vůbec nedokázali pocho-pit, o čem mluví.

Až jsme se nakonec dočkali pomoci, kterou jsme ne-čekali - vzduchem k nám připlaval Albert. Samozřejmě že ne doslova. Jen to tak vypadalo. Na základně byly gra-vitační zóny i oblasti nulové gravitace. Cokoliv Fredové dokázali postavit na Phobu, tihle cizinci uměli lépe! Al-bert jednoduše použil eskalátor. Vyjel po něm až téměř ke stropu našeho oddělení a poté sjel pomalu dolů na eska-látoru gravitačního pole! Prostě tak. Při tom celou dobu hýbal rukama a nohama, jako by plaval prsa, a zešíroka se na nás usmíval.

Doufal jsem, že už ho přešla špatná nálada nebo trucovitost, ať už to bylo cokoliv. To s tou meditací jsem mu nevěřil. Zdálo se, že se nemůže dočkat, až se s námi se-tká. A zároveň si nemohl vybrat lepší okamžik na sezná-mení se Searsem a Roebuckem.

V okamžiku, kdy se Albert dotkl země, vytáhl z kapsy malou nachovou kouli a stiskl ji. Objevila se jeho kopie. Podobné hračky jsem viděl už předtím. A to jsme si doma mysleli, jakou máme úžasnou virtuální realitu. Albertův dvojník kopíroval dokonale každý jeho pohyb.

„O co jde?" zeptal jsem se.

„Věř mi," řekl. „Povím ti to později." Po zbytek času, co byl s námi, trojrozměrný obraz kopíroval každé jeho hnutí jen několik stop od nás.

Arlene pokrčila rameny. No a co, že si Albert hraje, aby zahnal nudu? Představila je: „Searsi a Roebucku, ráda bych vás seznámila s dalším členem našeho týmu."

Jejich obličeje se roztáhly úsměvem víc, než jsem po-važoval za možné. Připadalo mi, že jim hlavy mohou každou chvíli puknout. „S touto jednotkou jsme se již se-známili," řekli.

Ať mě strčí do látky, kterou tu na základně uměli ci-zinci tak dobře recyklovat. Možná že jsem Albertovu me-ditaci posuzoval příliš přísně. Zamával na Searse a Roebucka a oba dva jeho pozdrav opětovali.

„Používáme vaši slovní zásobu, ale nejsme schopní dosáhnout na domácí metu," postěžovali si Sears s Roebuckem.

Albert si posloužil sklenkou vody ze stolu. „Zřejmě jste se jich ptali na podrobnosti," řekl.

Arlene žertovně zatahla Alberta za rukáv. Zdálo se, že se v lesknoucím hávu, který si sám vybral, cítí velmi po-hodlně. Jeho stříh mi mímě připomínal orientální kultu-ru. „Ty už jsi s nimi mluvil?"

„Ano."

„A rozumíš tomu, o co v téhle válce jde?" zeptala se.

Albert se posadil do jednoho z křesel, které jsme uvolnili. „Jak jen to jsem schopen pochopit, jedná se o náboženský konflikt."

Sears a Roebuck se zmínili o diplomacii. Bylo by milé, kdyby onu zmínku vzala Arlene na vědomí. Když Albert vyslovil slovo „náboženský", odfrkla si. „Co jiné-ho od tebe čekat," řekla opovržlivě.

„Arlene!" zakročil jsem.

„To je v pořádku, Flyi," přerušil mě okamžitě Albert. „Chápu, proč Arlene takhle zareagovala."

„Promiňte," vložila se mezi nás, ale navzdory všemu to neznělo ani trochu zdvořile. „Nemluvte o mně prosím ve třetí osobě, když stojím přímo tady."

Albert nehodlal ustoupit. „Děláme to i se Searsem a Roebuckem, a ti jsou tu také s námi."

V tom měl pravdu. Sears a Roebuck zdvořile čekali, až je někdo z nás přímo osloví. Jinak se nehnuli a ani nepípli.

Albert obdařil Arlene silným, pevným pohledem, kterého jsem si u něho předtím nevšiml. Rozhodně budu muset přezkoumat své názory na meditaci.

„Arlene," začal jemně, „třeba není možné, abychom pochopili, proč se tyto vyspělé bytosti účastní tohoto konfliktu. Mají natolik pokročilou technologii a schopnosti, že jim v žádném případě nemůže jít o území nebo zdroje toho druhého. Jejich válka připomíná šachovou partii. Možná nejsme schopni obsáhnout základní důvody vedoucí k válce. Myslím, že se v nejlepším případě můžeme pokusit o vhodnou analogii. Vzhledem k mé víře jsem schopen tuto situaci přirovnat k dvěma odlišným větvím Jižních baptistů. Nebo řekněme sunnitským a šíitským muslimům. Při pohledu zevnitř najdeš hlubokou propast. Zvenčí se rozdíly zdají bezvýznamné. Po-kud je pro tebe má analýza nepřijatelná, nebudeme o ní už mluvit, ale pokud je to možné, vyprošoval bych si ale-spoň minimální ohleduplnost."

Poprvé v jejich vztahu si to Albert s mou nejlepší kamarádkou pořádně vyříkal. Nebo jsem si toho alespoň poprvé všimnul. Albert se odvážil použít povýšený tón. Podle mého si to Arlene zasloužila.

Očividně si to myslela také. „Omlouvám se, Alber-te," řekla. „Tvoje vysvětlení nám hodně pomůže. Dobře víš, jak netrpělivá dokážu být, ale to neomlouvá moji hrubost."

„Děkuji," přikývl.

Přišlo mi, že teď je nejvhodnější chvíle chopit se míče ve středu hřiště. „Searsi a Roebucku," obrátil jsem se na naše přátele.

„Ano?" odpověděli současně.

„Pomohlo něco z našeho předchozího rozhovoru osvětlit problém? V případě, že jste nás poslouchali. Ne-měli jsme v úmyslu vést přímo před vámi uzavřenou roz-mluvu."

„Uzavřenou?"

„No, víte, jak to myslím. Uzavřenou! Vždyť přece máte rozsáhlou anglickou slovní zásobu, ať už jste k ní přišli kdekoliv."

„Provázání," řekli. Všichni jsme na ně vyvalili oči, a tak to zkusili znovu: „Propojení databází. Čerpáme informace z obrovských slovníků. Uzavřená, s omezeným přístupem, například oplocená zahrada."

„Aha," znejistěl jsem. „Tak k tomu se vrátíme poz-ději." Díval jsem se upřeně do jejich směšných obličejů a oni zírali zase na mě. „Zapomněl jsem, na co jsem se vás ptal," přiznal jsem nakonec.

„Role náboženství nám není vzhledem k předmětu našeho výkladu jasná," řekli Sears a Roebuck.

„Omlouvá-me se, že vám to nejsme schopni vysvětlit."

„Vysvětlit," opravil jsem je, aniž bych o tom přemýšlel. Ježíši, pomalu jsem si na jejich věty začínal zvykat. „Nechci vás kritizovat," pokračoval jsem, „ale takhle se nikam nedostaneme. Každopádně díky, že jste se nám to snažili objasnit."

„Kritizovat," řekli Sears a Roebuck. „Filmová kritika. Knižní kritika. Umělecká kritika. Kritici science-fiction..."

Albert zjistil, kam tím míří, dřív než já. „O tom to je?" zeptal se dychtivě. „Máte jiné estetické cítění než Freudové?"

„Válka trvá stovky tisíc let," řekli Sears s Roebuckem. „Dochází k změnám v planetárních systémech. Různé rasy jsou předmětem i záměrem."

„Jak to začalo?" zeptala se Arlene, náhle stejně zanácená jako Albert.

„Říkáte jim knihy," vysvětlovali Sears s Roebuckem. „Svaté testy."

„Texty." Už zase jsem to udělal, téměř nevědomky.

„Texty," opravili se. Měl jsem pocit, že by si zasloužili jedničku s hvězdičkou. „Knihy jsou dvanáct miliónů let staré. Fredové s námi nesouhlasí."

„S Klavey?" zeptal jsem se.

„S námi všemi. Nejen s Klavey, ale se všemi, kteří tu jsou. Přivedli jsme vás proto, že jste se ocitli v naší válce."

„Literární kritika," žasla Arlene. Rozhodně mi nedá zapomenout na to, že chvíli studovala angličtinu.

Albert zatleskal rukama jako malé dítě, které právě dostalo dárek, jenž vždy chtělo - poznání. „Obě strany představují literární kritiky, kteří dobývají hvězdné soustavy, aby šířili svůj vlastní výklad. To se mi líbí. Je to na-tolik šílené, že se to jednomu nemůže nelíbit. Na čem ve dvanáct miliónů let starých knihách se nemůžete shodnout především?"

Sears s Roebuckem nás poctili jednou ze svých nejlepších vět: „Fredové chtějí rozebrat naše knihy."

Arlene rozjařeně vykřikla: „Můj Bože, jsou to dekonstrukcionisté!"

24.

Budeš mi muset vysvětlit, co to znamená," zašeptal mi do ucha Fly.

Ještě pořád jsem se nemohla vzpamatovat ze souvislostí plynoucích z toho, co jsem vyhrkla. Podívala jsem se na Flye tím nejprázdnějším pohledem v mém repertoáru. „Myslíš dekonstrukci?" zeptala jsem se ho.

„Jo."

Neměla jsme v úmyslu přiznat velkému Flyi Taggartovi, že mám jen mlhavou představu. Studium na univerzitě jsem nedokončila. Bála jsem se, že kdybych začala sbírat tituly ve svobodném umění, znevýhodnilo by mě to ve skutečném světě. Přesto jsem stačila pochytit několik módních termínů. Musím se tím nějak prolhat.

„Dekonstrukce je přesně to, co si pod tím představuješ," vysvětlovala jsem mu. „Profesoři literatury rozeberou texty a prozkoumají je."

„A jak se to liší od toho, co dělají ostatní profesoři?" chtěl vědět Fly. Byl tolik předpojatý k typickému pro-dukci našich institucí vyššího vzdělání, že jsem až diva, proč tolik vyzvídá. Stala se ze mě oficiální výjimka z jeho přesvědčení, že univerzitní studium poškozuje mozek.

Ještě jedna taková poznámka a vyčerpám si zásobu informací o daném tématu: „No, přijdou s jinými závěry, než autoři zamýšleli." Tak, vystřelila jsem svůj poslední náboj. Dříve, než se Fly mohl zeptat na podrobnosti a příklady, vložila jsem svůj osud do milosrdných rukou cizinců. „Jsem si jistá, že dál už to mohou rozvést Sears s Roebuckem," řekla jsem, „se všemi těmi informacemi o našem světě, které nosí ve svých rozkošných hlavách."

„Pěkný pokus," řekl Albert, zatímco se snažil zachovat vážnou tvář. Nemyslím si, že toho o tomhle tématu věděl tolik, ale vsadím se, že ho ještě pořád štvála má nedávná sarkastická poznámka. Hloupá Arlene! Hloupá. Kromě toho, my jsme potřebovali vědět jediné to, co stojí v těch starých knihách.

Pokud jim budeme vůbec schopni porozumět.

Sears s Roebuckem mě nezachránili. Jejich hlavy byly plné informací o naší řeči, ale měli nepřekonatelné nadání zmatkovat v ten nejnevhodnější okamžik. Jako třeba teď.

„Dekonstrukce," začali, „je podstatným jménem opačného významu od slova ‚konstrukce', jako třeba stavební konstrukce."

Skvělé. Předváděli nám Chica Marxe! (*Jeden z pěti bratrů Marxových, kteří především ve třicátých letech minulého století natočili několik bláznivých komedií (pozn. překladatele).) Fly s Albertem to už déle nemohli vydržet a vybuchli smíchy. No, pokud se gorilám Magilla mohou smát oni, pak mohu i já. Naši přátelé z řad cizinců se k nám nepřidali, ale ne-myslím si, že se cítili být uraženi. Necháпали náš humor. Ale to mě ani nepřekvapovalo. Humor je posledním prvkem kultury, který si cizinec osvojí, pokud vůbec. Jestliže existuje něco jako klavíjský humor, je stejně nepravděpodobné, že ho dokážeme pochopit my.

Situaci nakonec zachránil Albert. Zajímalo by mě, ko-lik času strávil se Searsem a Roebuckem, zatímco jsem si myslela, že někde přemýšlí.

Vysvětlil jim to jednoduše: „Mluvíme o literární teorii. Fredové mají jednu. Vaše strana má druhou. Jestliže si v historii literatury vyhle-dáte dekonstrukci, najdete pravděpodobně i opačný pří-stup, který by mohl popisovat vaši stranu v téhle galak-tické válce.“

S menším postrčením správným směrem dokáza-li Sears s Roebuckem zázraky. „Jenom minutku," řek-li. „Učíme se tak, že nahlédneme do fotogenické paměti. Dekonstrukce není to, za co jsme ji považovali. Už chá-peme rozdíl.“

Ted' byla řada na mně, abych pošeptala Albertovi do ucha. Chtěla jsem být s tímhle velkým nemotorou zadobře a přesvědčit se, že mi odpustil. „Zdá se mi, že Searsovi s Roebuckem je rozumět hůř, když si začnou myslet, že nás chápou.“

„Amen," odpověděl. Bylo mi odpuštěno nejméně z poloviny.

„Víme, co jsou Klaveové ve válce," řekli Sears s Roebuckem.

To napjaté očekávání mě ničilo, ale ve Flyových očích jsem začínala pozorovat ten jeho zvláštní znuděný po-hled.

„Co jste?" vybídla jsem proto Searse a Roebucka.

„Jsme hyperrealisté," řekli. „Necháváme knihy v jed-nom kuse.“

„A také necháváte na pokoji cizí světy," dodal Albert, potěšen tím, jakým směrem se náš rozhovor vydal. Sears s Roebuckem byli na tahu. „Až bude vaše jed-notka obnovena, zamíříme na invazní základnu Fredů, kde budete pokračovat ve své úloze v této válce. My bu-deme bojovat s vámi.“

Chvilí trvalo, než mi došlo, co tím myslí. Onu jed-notku představoval kapitán Hidalgo. Nikdy by mě nenapadlo, že urazíme takovou neuvěřitelnou vzdálenost jen proto, abychom do našeho týmu přibrali dva nové Členy. Uvažovala jsem, jak se s tímto vývojem událostí Hidal-go vyrovná.

„Jak daleko je ta základna?" zeptal se Albert.

Téměř jsem Alberta pokárala, ale nakonec jsem se za-razila. Jak se můžeme ptát na vzdálenost k základně Fre-dů, když ani nevíme, kde to k čertu jsme? Nemohla jsem pochopit, proč se cizinci zdráhají dát nám jednoznačnou odpověď. Snažil se snad Albert přinutit Searse a Roebucka, aby prozradili naši pozici?

Ať už to měl v úmyslu nebo ne, přesně tak to dopadlo. „Základna Fredů je dvě stě světlyých let odsud," odpově-děli.

„Světelných let," opravil je Fly. Jestli v tom bude po-kračovat, čeká ho zářivá kariéra... redaktora!

Uvědomila jsem si, že jsem na řadě. „Z toho ale ne-poznáme, jak daleko jsou Fredové od naší sluneční sou-stavy.“

Sears s Roebuckem odpověděli okamžitě: „Dvě stě světelných let.“

Zatímco jsem se podívovala nad další jen obtížně sro-zumitelnou odpovědí našich hostitelů, Fly se bez váhání chytil jejich slov. „Promiňte," ozval se jeho hlas plný pře-kvapení. „Co jste to právě teď řekli?" Sears s Roebuckem zopakovali: „Dvě stě světelných let.“

„To je vzdálenost od téhle základny?" zeptal se Fly. Sears a Roebuck přikývli. Už pochopili přinejmenším je-den z lidských neverbálních výrazových prostředků. „I vzdálenost od naší sluneční soustavy?" tlačil Fly dál na pilu. Znovu přikývli.

Fly mluvil tak klidně a vyrovnaně, až jsem se začala obávat o životy nás všech. Bylo to ještě horší, než když se dozvěděl, že na Bově stráví měsíc a půl.

„Jenom abych si byl naprosto jistý," řekl, „co se po-zice téhle galaktické základny týče, nacházíme se přes-ně kde?“

Pokud mi Sears s Roebuckem předtím připomínali kreslené postavičky, tento dojem byl nyní ještě výrazněj-ší. Existovalo jedno slovo, které nepochybně při svém důkladném studiu anglického jazyka vynechali: „jejdá“.

Sears s Roebuckem nezaváhali ani na vteřinu: „Jsme za orbitou Pluta s Cháronem.“

„Proč jste nám to neřekli dřív?" zeptala jsem se.

„Jednou muset vědět," řekli. „Hidalgo, součást vaší jednotky, se brzy vrátí a završí vše.“

„Stejně už se blížila chvíle, kdy by nám to řekli," po-mohl nám Albert s překladem.

„Takže abych si to ujasnil," řekl Fly, kterého nezají-malo nic jiného, dokud nebude spokojen s odpovědi na svou otázku. „Přesvědčovali jste nás o relativní nedůležitosti Země ve všeobecném úhlu pohledu. A

proto mě trochu šokuje, když se dozvím, že jste tohle vesmírné muzeum zaparkovali hned u naší bezvýznamné sluneč-ní soustavy."

Podle mě si to Fly bral moc osobně. Řekla bych mu, ať spolkně několik prášků proti stresu a uklidní se, ale to by-chom si s sebou takové prášky museli vzít. Sears s Roe-buckem podle všeho neměli o lidské frustraci ani ponětí.

Když se Fly uklidnil, Sears s Roebuckem se nám to pokusili vysvětlit. Jednu věc musím svému kamarádo-vi nechat. Když zjistí, že ho někdo vodil za nos, staví se k jakémukoliv řešení jako voják. K čertu, jako mariňák.

Všichni jsme se přirozeně domnívali, že jsme cesto-vali mnoho světelných let, abychom se na tuhle základnu dostali. Ani nápad. Tak to jsme se spletli. Mysleli jsme si, že je velmi pravděpodobné, že nám cesta trvala řadu let, pozemského standardu. Žádné takové. Zase špatně. Několik dalších předpokladů skončilo taktéž v troskách. Vzpomínám si, jak ředitel říkal, že neexistuje způsob, po-mocí něhož by mohli určit pozici tajné základny, a také si vybavuji Jill, která si ho kvůli tomu dobírala. Jak zoufale chtěl Warren Williams odemknout tajemství hvězd.

Ten nešťastník by byl pravděpodobně zklamaný stej-ně jako Fly, kdyby se dozvěděl, že nic takového jako ces-tování nadsvětelnou rychlostí neexistuje. Mnoho lidí si vesmírné cestování nedokázalo představit jinak, ale vět-šině z nich by se nesnilo ani o galaktické válce s nespoč-tem cizích ras. Až do tohoto okamžiku na obrovské gi-gantické základně - která je čirou náhodou zaparkovaná na našem vlastním dvoře - jsem si myslela, že galactic-ká válka musí existenci cestování nadsvětelnou rychlos-tí dokázat. Vyrostla jsem na knihách všech proslulých autorů science-fiction. E. E. Doc Smith a jeho pohon bez setr-vačnosti. John W. Campbell jr. a jeho další tučet promyš-lených způsobů, jak obelstít Einsteina. A samozřejmě Ar-thur C. Clarke s plnou nůsí triků, které ostatním unikly. Existence galaktické války bez cestování nadsvětelnou rychlostí mě poznamenala víc než mrtvola pavoučího mozku, kterou jsme s Flyem rozmetali na Deimu.

Searsi a Roebuckovi se konečně podařilo vysvětlit nám skutečný stav věcí. I když Fly nebyl až takový fanda science-fiction, nesl nové informace velmi těžce. Zřejmě za to mohlo nekonečné vysílání Star Treku, kterému se nemohl vyhnout ani on. Nebo to možná byl jeho roman-tický smysl pro dobrodružství. Měli jsme pocit, že jsme cestovali na druhou stranu vesmíru, a nakonec zjistíme, že jsme jen o ulici dál. Zdálo se, že Albertovi to vůbec nevadí. Pomineme-li zvyklosti platné v science-fiction, neexistují žádné svaté texty, kvůli nimž by měl člověk věřit v cestování nadsvětelnou rychlostí.

Získat od Searse a Roebucka nějaká fakta bylo obtíž-né, ale když jsme nedali jinak, byli ochotni a připe-ri nás zasvětit. Realita byla takováhle: především, nic ta-kového jako hyperprostor neexistuje. Hyperaktivní děti jako Jill, ano. Prostor, ne. Ke všemu dochází při relativis-tických rychlostech. Když jsme prošli Bránou na Phobu, cesta nám trvala téměř sedm a půl hodiny pozemského standardního času. Přitom jsme cestovali jen těsně pod rychlostí světla jako paprsky soudržné, samostatně se za-měřující informace.

Galaktická šachová partie trvala několik tisíciletí. Ješ-tě jsme se na to neptali, ale byla jsem ochotná vsadit veš-kerý svůj majetek na to, že někteří cizinci žijí zatraceně dlouho. Téměř s jistotou to tak musí být. Jinak by se pře-ce jednotlivci nemohli tak dlouho zajímat o krví nasák-lou hru.

Na začátku trvalo Fredům více než dvě stě našich let, než se dostali na Zemi! Takhle nějak si představuji dlou-hodobé plánování. A přesně takhle podle mě vypadá ne-smířitelný nepřítel.

Tihle cizinci se do sebe pustili kvůli kritice dvanáct miliónů let starých knih a teď bojovali o to, který z vý-znamných mudrců je vyložil správně! Panečku, zajíma-lo by mě, kolik cizích ras bylo vyhlazeno kvůli jednomu odlišnému názoru. Postupem času se boj rozhořel v ga-laktickou válku. Flye, Alberta ani mě nijak zvlášť neu-klidnilo, když jsme se dozvěděli, že momentálně panuje relativně klidné období, pouze s příležitostnými šarvát-kami podél hranic.

Milióny hnijících lidských mrtvol nestály téměř za zmínku. Monstra, poslaná Fredy, aby vyhubila nebo zot-ročila lidstvo, byla prostě jen dalším tahem v zápase o výklad literárního díla. Jak jsme tak sepisovali příběh o bolestném životu v galaxii, začala jsem mít divný po-cit, že Fredové berou lidskou rasu mnohem vážněji než kdokoliv z našich „přátel". Pravdou je, že jsme stáli na straně Searse a Roebucka. Možná, že

všichni Klaveové fungovali na vysoké úrovni etického a slušného chování. Ale i přesto, to nejlepší, co jsme mohli od našich spojen-ců očekávat, bylo, že nám dají možnost chovat se znovu jako mariňáci. Fredové poslali stovky, tisíce, možná milióny svých démonických monster, aby se s námi vypořádala. Oby-čejná lidská pýcha mě poprvé - a doufám, že i naposle-dy - přinutila zamyslet se nad tím, že Fredové jsou ve skutečnosti protivníkem, proti němuž je nám ctí bojovat. Musí z nás mít strach. Dekonstrukcionisté si myslí, že bychom mohli rozložit my je. A hyperrealisté se přitom zabývají svými vlastními nesmyslnými problémy.

25.

„Miluju tě.“

Arlene se dotkla mé tváře a řekla: „To jsi nemusel.“

Už jsem si myslel, že s ní nebudu ani chvíli o samo-tě. Pak mi Fly prokázal laskavost, když odešel se Searsem a Roebuckem. Ještě pořád se mu snažili vysvětlit, proč žijeme v Einsteinově podsvětelném vesmíru. Arle-ne byla natolik zkroušená, že momentálně neměla na po-drobnosti náladu.

Konečně jsem mohl vypnout projektor svého dvojníka. Znepokojovalo mě sledovat svůj odraz. Nebyl jsem až tak ješitný, abych se musel neustále prohlížet. Samozřejmě že jsem měl velmi dobrý důvod, proč jsem s sebou tohle za-řízení přinesl. Strávil jsem se Searsem a Roebuckem něja-kou dobu a zjistil jsem spoustu věcí o jejich characteristic-kých vlastnostech. O nich mohu Arlene i Flyovi vyprávět později.

Však to znáte - debatování v zaměstnání.

Momentálně mě zajímalo něco důležitějšího - přile-žitost být s Arlene o samotě! Náš malý spor byl zapome-nut ve chvíli, kdy vzala do ruky zlatý prsten. Myslím, že jsem v koutku oka zahlédl malou slzu. Prsten byl vetknut do náhrdelníku.

„Jak jsi to dokázal?“ zeptala se. Původní prsten zmizel společně se vším ostatním, když jsme prošli Bránou.

„Sears s Roebuckem,“ řekl jsem. „Nemohli jsme mít lepší anděle strážné.“

Přikývla na souhlas. „Kolik času jsi s nimi strávil, než jsme je potkali my s Flyem?“

„Dost.“

Usmála se. „Nechceš mi prozradit podrobnosti svého překvapení?“

„To ti dojde samo. Sears s Roebuckem mají v rukávu víc triků, než je umělá příprava našeho jídla. Když jsem je požádal, vyrobili mi tenhle prsten. Stačilo ho jen po-drobně popsat. Ale o novou sadu psích známek jsem je nepožádal.“

„To přežiju. Pověz, pokoušel ses nějakým způsobem odlišit Searse od Roebucka?“

„Nepřišlo mi to důležité.“

„Chápu, jak to myslíš. Požádal jsi je, aby o tom prste-nu nemluvili, dokud mě s ním nepřekvapíš?“

„Ne. Jakmile prsten udělali, odevzdali mi ho. A pak už to byla jen moje věc. Kromě toho si nemyslím, že by byli obzvlášť schopní udržet tajemství. Zdá se, že jim chybí povědomí o soukromí.“

„O tom už jsem přemýšlela. A stejně tak si nemyslím, že chápou pojetí naší individuality. Klaveové vypadají jako kolektivistická společnost.“

„Nebo ještě něco většího,“ dodal jsem.

„Jo. Zajímalo by mě, jak daleko může kolektivismus zajít. Bylo by zajímavé to zjistit.“

Ztichla a čekala, až něco řeknu. Dlouze jsem si ji pro-hlížel a poslouchal tlukot svého srdce. Potom jsem se zá-měrně odvrátil. Stáli jsme blízko jeden druhého u zábrad-lí nedaleko vznášejícího se stolu. Nad našimi hlavami se skvělo akvárium, ve kterém líně plavali mořští tvorové. V duši jsem cítil úžasný klid. Konečně jsem byl svědkem podivných věcí pocházejících z jiných světů a nemusel jsem nic z toho zničit. Nebylo nutné vynést smetí. Ne-musel jsem vystřelit raketu nad sebe a zasypat svou lás-ku rybími vnitřnostmi.

Už mě nebavilo mluvit o naší práci. Čekal jsem, až Arlene stočí téma hovoru zpět k nám. V tom jí pomo-hl prsten. Její oči putovaly od mých ke zlatému kroužku a potom zase zpátky nahoru.

„Tohle pro mě představuje celý svět,“ řekla. „Celý vesmír.“ Znělo to, jako by to myslela upřímně.

Přál jsem si, aby místo krátkého sestřihu nosila dlou-hé vlasy. Na havajské základně měli holiče, kruci! Kdyby byly dlouhé, každou chvíli by se jí do očí svezl pramínek vlasů a já bych ho mohl vrátit zpět, kam patří. Objevi-la ve mně mou opatrovnickou stránku. Neporušil bych kvůli ní svou víru, ale to

neznamenal, že jsem překonal svou sexuální touhu. Měl jsem v úmyslu připomínat jí svou nabídku, kdykoliv to jen bude vhodné.

Vůbec mi to neusnadňovala. Fly neustále opakoval, že Arlene je ten nejstatečnější chlap, kterého zná. Přirovnání k muži bylo víc než příhodné. Měla morálku typického moderního muže. Můj problém. Její problém.

„Alberte," řekla zastřeným hlasem, „přemýšlel jsi o mém návrhu?"

„Arlene, uvažovala jsi o mé nabídce?"

Už se chystala mi odpovědět, ale poté nechala svá ústa jen tiše otevřená. Vypadala tak roztomile. Potom konečně promluvila: „Rekl jsi o nabídce?"

„Přesně tak."

„Kdo by nás oddal?"

„Kapitán Hidalgo je kapitánem naší ‚lodi‘. Medbot říká, že se zotavuje."

„Dokážu si živě představit, jak by se tvářil, kdyby-chom ho o to požádali."

Nesouhlasil jsem s ní. „Kapitán během naší mise hodně vyzrál. Je to lepší člověk. Rozšířil si obzory."

„Je těžké se tu nezměnit," zažertovala. Nesmál jsem se. Jsou chvíle, kdy musíte zůstat vážní, a tohle byla jediná z nich. „Arlene, vezmeš si mě?"

Bylo mi jasné, že jsem ji zklamal. Hráli jsme spolu hru, při níž jsem se neměl chovat tak přímočaře. Ona mohla navrhnout jakékoliv množství obscénních aktů a vše bylo přijatelné. Vlastně existovalo jediné pravidlo - nesměl jsem použít slovo nabídka.

Tentokrát nevypadala jako Flyův největší tvrdák, obzvláště ne, když použila mou nejméně oblíbenou větu dnešních žen: „Nebylo by to vůči tobě spravedlivé." Ne-myslím si, že od začátku času existovala nějaká žena, která by měla v takovéhle situaci podobný názor.

„Nevěřím na spravedlnost. Věřím na dané slovo. Ty jsi žena, která své sliby plní. Jsi zodpovědná za všech okolností. A oba to víme. Bojiš se jen přijmout závazek, o němž si nejsi jistá, jestli mu dokážeš dostat."

„Tak proč se mě pořád ptáš?"

Pokrčil jsem rameny. „Patříme k sobě. Cítím to v kos-tech."

Povzddechla si. „Budoucnost si plánovat nemůžeme."

Vzal jsem ji za ruku a ona sevřela prsten v pěsti. „Arlene, manželství neznamená, že si budeme plánovat budoucnost. Je to slib, který může trvat pět minut nebo i padesát let. Buď upřímná. Nemáš strach z toho, že spolu budeme jen krátce. Bojiš se, že nám to vydrží až moc dlouho."

Odtáhla se ode mě tak prudce, až se mi náhrdelník volně visící z její pěsti zachytil za palec. Vypadalo to, jako bychom byli spojení pupeční šňůrou... a pak se rozdělili.

Připadala mi jako malá holka, když řekla: „Miluju tě, Alberte, ale neopovažuj se mi říkat, jak se cítím. Nebo čeho se bojím."

Společně jsme čelili těm nejhorším démonům. Mezi šerednými monstry z pekelných hlubin jsme rozsévají smrt a zkázu. Ale propast mezi námi byla hlubší, temnější a strašidelnější než pohled na parního démona. Tentokrát nás vysvobodil seržant - starý dobrý Flynn Taggart, který se právě vrátil z rušného jednání se Searsem a Roebuckem.

Alespoň on měl dobrou náladu. „Jestli to takhle bude pokračovat, zkusím rozjet novou kariéru mezihvězdného překladatele. Kapitán Hidalgo se k nám připojí na oběd. Sears s Roebuckem mi předešleli svůj plán."

„Neměli spíš s instrukcemi počkat, až budeme obědovat všichni společně?" zeptal jsem se.

Potřásl hlavou. „Ne tihle chlapíci, Alberte. Mají za to, že co řeknou jednomu z nás, dozvědí se i ostatní. Nemyslím si, že Klaveové mají nějaké hodnosti."

Čekali jsme, že Arlene něco řekne. Přesně, jak jsme to měli zažité. Musel jsem ji však rozzlobit víc, než jsem si uvědomoval. O svůj názor se s námi nepodělila. Proto jsem se zeptal: „Myslíte si, že po nás kapitán bude chtít, abychom zase byli hodnými mariňáky, až se k nám vrátí?"

Nechtěl jsem, aby to vyznělo jízlivě. Proti kapitánovi jsem nic neměl. Arlene by mi to mohla potvrdit...

Kdyby na mě nebyla našťvaná. Ale Fly to pochopil jako sarkastickou otázku.

„Jeho věc, vážený pane! Otázka velení je plně v rukou kapitána."

„Ano," promluvila konečně Arlene. „Hidalgo je zod-povědný za úspěch mise. Musíme ho ze všech sil pod-porovat."

Vyměnila si s Flyem pohled. Mezi nimi existovalo pouto, které nic nemohlo oslabit, včetně manželství. „Co ses dozvěděl od Searse a Roebucka?" zeptala se.

Fly nám to pověděl.

Doprovodíme Searse s Roebuckem na malém výletě na základnu Fredů. Cílem naší mise byla nějaká supervědecká zbraň schopná vyvolat rezonanční zpětnou vazbu, která vymaže veškeré počítačové systémy nepřátel.

To mi připadalo jako dobrý nápad, ale byl v tom háček. Nepřátelská základna se nachází dvacet světelných let odsud a nám všem bylo vtloukáno do hlav, že Star Trek je pouze zbožné přání. Žádné Šikanzeny, jen oby-čejné motorové vlaky.

Cesta potrvá dvacet let! A další dvě desetiletí budeme čekat, než se zpětnovazební virus rozšíří do všech počíta-čů Fredů. Virus jsme přitom mohli nainstalovat pouze do systému na základně. Kéž by s námi byla Jill.

Ve škole jsem procházel s odřenýma ušima. Ke změně došlo, až když jsem sehnal svou první skutečnou práci - místo pokladníka v supermarketu. Díky tomu jsem doká-zal sečíst dvě čísla. Čtyřicet let!

„Na téhle misi strávíme zbytek života," vyhrkl jsem.

„Ne," řekl Fly vesele. „To jsem si také myslel, ale ne-bude to tak zlé. Možná nemáme nadsvětelnou rychlost, ale přesto můžeme použít lodě, které cestují pro naše účely dostatečně rychle. Bude nám připadat, že cesta trvá jen několik týdnů, ačkoliv na Zemi mezitím uplyne čty-řicet let."

„Jak bude Jill vypadat, až se vrátíme?" uvažovala Arlene.

Chvíli jsme o tom přemýšleli. Fly potom pokračo-val ve své prezentaci, jak zachránit vesmír v jedné lekci. Plán zněl mnohem proveditelněji než některé jiné věci, které jsme už zvládli.

Lod' necháme na orbitě kolem měsíce kousek od de-tekční zóny Fredů. Na měsíci se nachází experimentální teleportační zařízení založené na technologii Bran. Pomocí tohoto experimentálního teleportu bychom se - teoreticky a s pomocí Boží - mohli dostat na základ-nu Fredů, aniž by na druhém konci musela stát přijímací plošina. Jak už jsme zjistili na Phobu, při teleportaci nám zůstane veškeré zařízení. Plán by měl fungovat.

Jak se ukázalo, cizinci, kteří nám poslali zprávu - hyperrealisté, objevili Brány zhruba před třemi sty tisíci lety a od té doby pracují na jejich vylepšení. Ano, obje-vili. Nikdo neví, kdo Brány postavil. Z odhadu stáří těch nejstarších mě rozbolela hlava. Jen jednou jsem v televi-zi viděl astronoma, který mluvil o „miliardách a miliar-dách" let.

Co na tom, že tenhle způsob cestování měl několik chybiček. Stejně tak tomu bylo i u amerického systému dopravy - a to byl ten nejlepší, který na Zemi býval.

Nadhodil jsem otázku: „Podařilo se ti zjistit, jak Fre-dové dokázali naše přátele překvapit? To mě trápí od sa-mého začátku, co nám Sears s Roebuckem začali udělo-vat lekce z historie."

Fly sebral červenou kouli ze svého nedojedeného jíd-la na vznášejícím se stole. Chut' těch věcí jsem nesnášel a doufal jsem, že už hodně brzy přijdou s něčím lepším.

Zničehonic se mu ve tváři objevil d'ábelský výraz. „Zajímalo by mě, jestli bych ji dohodil až do té oblasti nulové gravitaci, po které jsi sjel dolů, Alberte."

„Pravděpodobně ano, ale nebylo by to zdvořilé."

Arlene se mnou souhlasila. „Nedělej to, Flyi."

„No, musí tu mít pozoruhodný úklidový systém," řekl, „ale ještě jsem ho neviděl pracovat"

„Abys nezjistil, že ho tvoří zotročení mariňáci," po-dotkla Arlene moudře. Byl jsem rád, že se jí vrací smy-sl pro humor.

„Máš pravdu," řekl a strčil si kouli do úst. Než ji spol-kl, zašklebil se. „Měl jsem ji raději zahodit. Ale abych ještě odpověděl Albertovi. Tihle cizinci mají velmi za-jímavou představu o překvapivém útoku. Nikoho z nich bych jako taxikáře nezaměstnal. I tak trvá dost dlouho, než seženeš taxík. Potřebuji celou, věčnost, než cokoliv změní! Když jejich civilizace vznikla, trvalo jim několik miliónů let, aby se dostali tam, kam jsme se my vyšvihli za - nevím - řekněme deset tisíc let."

Arlene hvízdla. „Učí se vážně pomalu."

„Jo," pokračoval Fly. „Což je jeden z důvodů, proč je útok Fredů překvapil. Sears s Roebuckem říkají, že útok přišel mnohem dřív, než čekali - jen třicet tisíc let poté, co tu naši spojenci vybudovali svou pozorovací základnu."

„To je jak včera," vložil jsem se do rozhovoru. „Tak pověz, Flyi, víš, jaký odpor můžeme na naší nové misi očekávat?"

„Ano, Alberte. Poté, co jsem Searsovi a Roebuckovi popsal některá z našich dobrodružství, jako třeba když jsme ve vlaku zničili ten pavouci mozek, řekli jedinou věc."

„Jsme jedno ucho," křivdila si Arlene.

„Řekli: „Tak to jste ještě nic neviděli!"

26.

Otevřel jsem oči a naskytl se mi hrůzostrašný pohled. Nade mnou se skláněla pulsující tyč, její oko zuřivě bli-kalo. Slyšel jsem bzučení a v ústech cítil měď. A potom se na okraji mého periferního vidění něco mihlo. Zdálo se mi, že krouží dokola a čeká, aby se na mě mohlo vrh-nout.

Potom se ta bzučící věc uhnula stranou, aby na mě lé-tající věc mohla zaútočit! Pokusil jsem se pohnout, ale měl jsem ztuhlé končetiny. Snažil jsem se křičet o po-moc, ale v krku mi zamrzlo. Těsně předtím, než mě léta-jící objekt trefil přímo do obličeje, jsem spatřil... tvář na modré kouli.

Přívětivou tvář. Modrou sféru. Byla to další z mod-rých sfér, která mi už předtím zachránila život. A teď se to dělo znovu. Jestli to takhle bude pokračovat, popře-mýšlím o tom, že začnu brát vitamíny. Nebyl jsem zvyk-lý, že jsem na tom se zdravím tak špatně.

Zaplavila mě modrá barva a já se znovu cítil ve skvělé kondici. Konečně jsem se mohl hýbat podle libosti. Posa-dil jsem se a spatřil desátníka Arlene Sandersovou.

„Vítejte zpět," řekla.

„Nevadilo by vám, kdybych se oblékl?"

„Ne, pane," odpověděla. Zacukal jí snad v koutcích úst slabý úsměv? Byl jsem rozhodně na živu.

Tým se zdál být při plné síle. Ať už Taggart, Sandersová a Gallatin dělali cokoli, zatímco jsem ležel jako lazar, muselo jim to jít k duhu. Měli mi toho tolik co říct, že by nám formálnost jednoduše překážela.

Ocitli jsme se tak daleko od běžných parametrů mise, že jsem si uvědo-moval nezvratitelnou pravdivost starého pořekadla Gordona Dicksona: „Přizpůsob se, nebo zemři." Těžké bylo už jen ukočírovat Flye, Arlene a Alberta, aby si neskáka-li navzájem do řeči, když se mě během společného oběda snažili informovat o stavu mise.

Svatá dobroto! Do čeho jsme se to zapletli? Uvažoval jsem, kolik neuvěřitelných věcí budu muset spolknout kromě těch červených koulí, které chutnaly jako velmi stará rajčata naložená v octě. Fly mě ujistil, že už nám slíbili nové a lepší jídlo. Arlene s Albertem mu tiše při-kyvovali. Jestliže seržant a dva desátníci věří něčemu tak pevně, hodlám sníst tolik malých červených věcí, kolik se jich do mě vejde. Byl jsem skutečně potěšen a ohromen tím, co dokáza-li, zatímco jsem byl předmětem něžné péče něčeho, čemu Arlene říkala lékařský robot. Vzbudit se a spatřit něco ta-kového bych nepřál nikomu. Sotva jsem si zvykl na medbota, objevili se Sears s Roebuckem. Byl jsem rád, že jsou na naší straně. Ne-chtěl bych zabít nic, co vypadá jako oni.

„Jsme rádi, že je vaše jednotka kompletní," řekli nám. Ještě nikdy jsem neměl neobvyklejší spolustolovníky. Jedli malé pyramidy vyrobené z nějaké želatinové hmo-ty. Pyramidy měly stejně modrou barvu jako sféry, které mi neustále zachraňovaly život.

Arlene mě varovala, abych nejedl žádné jídlo, které není vhodné pro lidi. Dělala si zbytečné starosti. To, že jsem vedl náš tým, neznamenal, že se chystám spáchat sebevraždu. Chtěl jsem vyrazit na misi s našimi novými spojenci.

Medbot se ode mě nehnul, dokud nebyl zcela přesvěd-čen, že jsem se plně zotavil. Zatímco jsme polykali jídlo, poskytl nám své závěrečné hodnocení. „Vzorkům Homo sapiens, všichni z vás jsou schválení pro nadcházející mise vojenské povahy."

„V to pevně doufáme," řekl jsem.

„Jste dopaminové typy."

„Cože?"

„Dopamin je přenašeč nervových vzruchů úzce spo-jený s vyhledáváním dobrodružství. Vy ho

vykazuje-te značné množství. Genetické propojení se smyslo-vým..."

„Počkej chvílku," přerušil ho Albert. „Chceš říct, že jsme chemicky naprogramováni, abychom chtěli nako-pat demony do zadku?"

„Ano," odpověděl medbot.

Arlene zatleskala. „Tohle není žádný přeslazený ro-bot, který říká ‚To nesouhlasí.‘ Tenhle zvládl angličtinu dokonale."

„A ani kvůli tomu nemusel chodit na vysokou," podo-tkl jízlivě Fly.

„Tak to bylo ubohý," odrazila ho Arlene.

„Proč to děláte?" zeptal se medbot.

„Děláme co?" chtěla vědět Arlene.

„Proč mi říkáte robot? Nejsem toustovač. Nejsem vi-deorekordér. Nejsem lodní navigační počítač."

Arlene pozvedla obočí a zeptala se: „A co teda jsi?"

„Organická tkáň. Živá bytost na bázi uhlíku, jako vy."

„Jak se jmenuješ?" zeptal jsem se pruhované tyče. Její odpověď nejsem schopen do angličtiny přeložit.

Poku-sil jsem se o diplomatický přístup. „Vadilo by ti, kdyby-chom ti dál říkali medbot?"

„Ne. To je pěkné jméno. Jen mi prosím neříkejte ro-bot."

Sears s Roebuckem nás vrátili zpět k hlavnímu té-matu hovoru. „Vaše jednotka i naše jednotka je připra-vena brzo jít do války." Jejich angličtina by si zaslouži-la vylepšit, ale význam nám byl jasný. Neměli bychom se mezi sebou hádat, i když jsme měli hledání kurio-zit a vzrušení v krvi.

Sears s Roebuckem se na sebe podívali. Vypadali jako jedna postava prohlízející se v zrcadle. Dospěli k nějaké-mu závěru a vstali od stolu se slovy: „Odcházíme jinam. Vrátime se sem."

Zatímco byli pryč, objevil se jiný cizinec, který vypa-dal jako delfin na kolečkových bruslích s jednou rukou trčící mu z hlavy, a přinesl nám další chod. Ten už nám téměř připomínal jídlo ze Země. Tak trochu vypadal jako enchilada. (* (*Plněná kukuřičná nebo pšeničná placka (tortilla), podávaná s pikantní omáčkou (pozn. překladatele).)

„Kdo to vyzkouší jako první?" zeptal jsem se.

„Vyšší hodnost s sebou přináší různé výhody," řekl mazaně Fly.

Patová situace. Arlene si zahrála na hrdinku a zakous-la se do pokrmu jako první. Škoda, že jsme s sebou ne-měli fotoaparáty abychom si ji mohli vyfotit. „To je pří-šerné," řekla a dělala přitom se svým obličejem takové věci, že bychom si ji mohli splést s jedním z cizinců.

„Vyzkouším to," řekl Albert a tím jenom dokázal, že mezi nimi něco je. Nedalo se říct, že by to byli schop-ní udržet v tajnosti. Jak slíbil, tak také udělal. Jeho ob-ličej se vůbec nezměnil, ale slova zněla, jako by je pro-tlačil skrz velmi jemné síto: „Je to hrozné, ale tak nějak povědomé."

„Ano," souhlasila Arlene. „Skoro už vím, kam to za-řadit."

„Takhle jsem to nemyslel," stěžoval si Fly, ještě než novinku vyzkoušel. „To jídlo se mělo zlepšit."

„Je to teda nářez," souhlasila Arlene.

Zatímco se Fly stále osměloval, dal jsem jídlu šan-ci. V žádném případě to nebyla enchilada, ale jeho chuť jsem poznal okamžitě. „Caranba! Není divu, že je vám to povědomé. Je to cholin chlorid."* (*Cholin se řadí mezi vitamíny skupiny B, ochraňuje játra a ledviny, sta-rá se o výstavbu buněčných membrán, mobilizaci tuku nebo snižování hladiny cholesterolu. Při jeho požití dochází rovněž k výraznému zlep-šení paměti (pozn. překladatele).)

Ta nejpříšernější požitelná věc na téhle straně od pekla.

„Ale ne," zoufal si Fly, který se vzdal červených kou-lí, protože čekal na „to lepší".

Všichni jsme museli cholin chlorid brát jako doplněk stravy. Bylo to součástí výcviku u lehkých výsadkářů. Ostatní ho znali právě odsud. Já ho ještě pořád používal, respektive se ho chystal vysadit. Tuhle látku používají kulturisti. Přestože šlo o pohromu pro chuťové pohárky, hodila se výborně k posílení svalů.

„Zajímalo by mě, co bude jako zákusek," ozval se Fly s nadějí v hlase. Sears a Roebuck se vrátili s posledním chodem. Ale nebylo to nic k jídlu.

„Přinášíme vám skafandry pro vaši jednotku," řekli.

„A proč to?" zeptal jsem se, ačkoliv jsem žádnou kos-mickou výbavu neviděl. V rukou drželi pouze

nízkou krabici, která by se dokonale hodila pro rozvážku obřích pizz s kompletní oblohou.

„Abyste mohli jít do své nové vesmírné lodi," odpovědě-li. Uvažoval jsem, jaký dojem na mě plavidlo cizinců udělá. Už teď mi začínala chybět naše stará kocábka, Bova.

„Kde jsou ty obleky?" zeptala se Allene.

Jeden z nich otevřel krabici a druhý vytáhl ven něco, co vypadalo jako velká fólie. Napadlo mě jedině: že já radši nezůstal v posteli.

Nikdy bych si nepomyslel, že tohle řeknu o nějakém důstojníkovi, ale byl jsem rád, že je Hidalgo zase s námi. Ze začátku to byl typický pedantský trouba. Teď trval na tom, že je lidská bytost. Myslím, že když vhodíte důstojníka do světa cizinců a podivných stvoření, nemá jinou možnost než se stát člověkem.

Základna musí ovlivňovat i mě: Flye Taggarta, důstojníkova kamaráda!

Od chvíle, kdy jsme prošli na druhou stranu, přestal jsem si dělat starosti s Arleniným postojem vůči Hidalgovi. Jen jsem se bál, co udělám, pokud se z toho člověka vyklube další Weems. Navzdory všem stížnostem si ne-myslím, že bych dokázal jen tak stát a přihlížet, jak Arlene odpaluje jiného mariňáka do vesmíru. Tak nějak mi to nepřipadalo správné, ani vůči důstojníkovi. Nebyl jsem přesvědčen, že konec civilizace tak jak ji známe, zahajuje loveckou sezónu na otravné důstojníky. Teď už to vše patřilo dávné minulosti. Byli jsme tým v každém smyslu toho slova.

Když nám Sears s Roebuckem ukázali nové moderní skafandry, šlo o zkoušku Hidalgoových velitelských schopností. Většinu našeho putování světem divů strávil na lůžku, ale přesto mu bylo jasné, že si z něho ne-děláme legraci, když jsme mu během oběda vysvětlovali naši situaci.

Všichni jsme si na okamžik mysleli, že si z nás Sears s Roebuckem utahují. Hidalgo měl na starosti velení. On musel rozhodnout, jestli tomu tak skutečně je, nebo ne. Ocitli jsme se v říši, kde by se nám naše nevědomost mohla stát osudovou. Kapitán se rozhodl správně, stejně tak, jak jsme se i my všichni rozhodli v našich srdcích a myslích. Albert pro to měl správné slovo: „důvěra". Vložili jsou svou důvěru do rukou dvou goril Magilla.

Samozřejmě že odůvodnit se dá cokoliv. V to, že skafandry skutečně fungují, jsem začal věřit, až když jsme opustili základnu. Ty zpropadené věci se zapínaly na zip jako batoh a já se jen modlil, aby se z nich nestaly pytle na mrtvolu.

Ve vzduchovém uzávěru jsme se cítili směšně. Průhledný materiál na nás visel jako špatný kostým z Hal-loween. Kromě hlavního dílu fólie bylo možné rozpoznat pouze jeho dvě další části. Volně visící helma mi připomínala kuklu a pásek se zdál být vyroben z pevného kousku plastiku. A to bylo všechno!

„Kde je zásoba vzduchu?" zeptala se Arlene. Sears s Roebuckem odpověděli, že je v opasku.

„Kde jsou manévrovací trysky?" zeptal jsem se. Stejná odpověď.

„A co komunikátor?" chtěl vědět Hidalgo. Stále jedna a ta samá odpověď.

Jen jedna otázka si vysloužila odlišnou reakci. „Jak odolný je tenhle materiál?" zeptal se Albert.

„Lze ho poškodit," řekli Sears a Roebuck. Na té větě nebylo nic špatného. Jen taková mrazivá připomínka toho, že jakkoliv pokročilé tyto obleky jsou, rizika nás zbavit nedokáží.

Jakmile jsme se ocitli venku, obleky se samy nafoukly. Uvnitř byl pohodlný chládek. Světlo pro nás nepředstavovalo problém, ačkoliv naše slunce připomínalo na takovou vzdálenost jen jasnou hvězdu. Základna nám poskytla veškeré osvětlení, které jsme potřebovali. I kdybychom byli na orbitě poblíž našeho domova, mohli bychom se na Slunce podívat přímo a naše oči by nijak neutrpěly. Byli jsme chráněni před veškerým kosmickým zářením. Kruci, škoda že poddůstojnice Jennifer Stevenová neměla něco takového ve skříni.

První věcí, které jsem si všiml, byla povědomá konstelace hvězd. I když každá z nich byla na obloze na trochu jiném místě. Na mé obloze. Flyově obloze. Kdyby na základně byla velká okna, došlo by mi, že nejsme tak daleko od domova, jak jsem si myslel.

Druhou věcí, jež nemohla uniknout mé pozornosti, byla loď, kterou nám Sears s Roebuckem slíbili.

Čekala na nás hned vedle základny a byla vážně velikánská. Ve světle vyzařujícím ze stanice se před námi rýsovala velmi jasně, jako zvěř chycená v záři reflektorů. Mohli jsme rozeznat každou maličkost. Včetně černých stínů křížujících led.

Přesně tak, led. Sears a Roebuck se s námi podělili o všemožné zajímavé podrobnosti, jako například,

že loď má iontový pohon, a že motor zabírá většinu prostoru. Už se však zapomněli zmínit o tom, že celá loď je uzavřena v obrovské kostce ledu. Tomu slabému hlásku vzadu v mé hlavě jsem musel slíbit, že až se vrátíme na základnu, zeptám se hned proč. Leda, že by měl někdo ještě zajímavější otázku. Sears a Roebuck si nesli malý předmět se schránkou na jedné straně a trubicí na straně druhé. Vysvětlili nám, že to malé cosi je ve skutečnosti laserový hořák na fúzní pohon. My ostatní s sebou neměli vůbec nic, takže ať už bylo nutné udělat cokoliv, museli se o to postarat naši průvodci. Ti se k ledové kostce dostali jako první a okamžitě zapnuli svou výkonnou hračku.

My jsme stejně měli plné ruce práce, abychom se naučili zacházet se svými novými skafandry. Jen stěží jsem dokázal uvěřit, kolik stlačeného vzduchu se vejde do opasků. Když jsem udělal svou pravou rukou rychlý výpad vpřed - podobně, jako kdybych chtěl někoho bodnout nožem - obal kolem předloktí ztvrdl. Kroucením ruky jsem mohl aktivovat zpětné trysky. Ruka dopředu, oblek dopředu. Ruka dozadu, oblek dozadu. Mazané!

Albert se naučil se svým skafandrem zacházet jako první. Do toho, mariňáku! Okamžitě zamířil pomoci Searsovi s Roebuckem. Další, kdo se s ovládáním sžil natolik, aby jim mohl pomoci, byla Arlene. Podle mého názoru Sears s Roebuckem žádnou pomoc nepotřebovali. My s nimi pouze vyrazili na vyjížďku, abychom je mohli sledovat při práci a zvykli si na kvalitnější skafandry.

Slyšeli jsme se navzájem stejně zřetelně, jako kdybychom dál seděli v „bufetu“. Hidalgo prohodil pár slov, ale nesnažil se mluvit Searsovi a Roebuckovi do jejich práce. Neviděl jsem žádný důvod se mezi ně plést. Držel jsem se stranou a hlídal pro případ, že by se objevilo nějaké vesmírné monstrum nebo něco podobného.

Když jsem uslyšel prasknutí, neuvědomil jsem si, že pochází z Albertovy helmy. Slyšel jsem Arlene křičet jeho jméno dřív, než jsem si uvědomil, co se vlastně stalo. Kolem nich poletoval nějaký úlomek, přes který jsem na ně neviděl. Až pak jsem si to dal dohromady - Alber-ta zasáhl laser.

27.

„Alberte!“

Natáhla jsem se po něm a nemohla tomu uvěřit. Ve své kukle neustále slabě opakoval mé jméno:

„Arlene, Arlene...”

Skafandry cizinců byly o tolik vyspělejší, že jsem je považovala téměř za zázračné. Možná proto se mi mu-selo dostat děsivé připomínky, že na nich není nic nad-přirozeného. Zatímco Sears s Roebuckem pracovali se svým laserovým hořákem na fúzní pohon, praskla bublina vystavená vysokému tlaku.

Výbuch protrhl Albertův skafandr. Pomalu jsem si začínala myslet, že tuhle látku zničit nelze. Poté, aby toho nebylo málo, ho zasáhl laserový paprsek.

Zatímco jsem přidržovala Alberta, Sears s Roebuckem vypnuli hořák. Skrz kuklu jsme viděla, jak se Albertův obličej zkřivil bolestí, a slyšela, jak zoufale lapá po dechu. Na jeho obličej se objevilo několik krvavých skvrn. Nedokázala jsem určit, jestli krev pochází z jeho zranění v pase, nebo krvácí z nějaké rány na hlavě. Jak se zajíkl a snažil popadnout dech, všimla jsem si, že se mu z dásní řine krev. Jeho obličej zbledl.

„Dostaňte ho dovnitř!“ rozkázal Hidalgo.

Sears s Roebuckem se ani nepohnuli, když jsem spadla Alberta a ze všech sil se snažila ignorovat jeho sténání. Zničehonic se vedle mě objevil Fly, aby mi pomohl. Slyšela jsem Hidalgo mluvícího k cizincům.

„Už ho mají,“ řekl. „Můžete pokračovat v práci.“

Sears i Roebuck mlčeli jako zařezaní. Tomu jsem teď ne-mohla věnovat pozornost. Už tak toho na mě bylo moc. Nejnebezpečnější v takovéhle situaci by bylo, kdyby někdo z nás zpanikařil. Přinutila jsem se pohybovat pomalu a opatrně. Ještě pořád jsme se seznamovali s novými skafandry. Možná mají funkce, které by nás mohly překvapit a zapříčinit Albertovu smrt, zatímco my bychom se otáčeli kolem dokola a snažili se přijít na to, kde je nahoře.

Pomalým tempem jsme se přibližovali k otevřenému vzduchovému uzávěru, jako bychom nemuseli vůbec po-spíchat. Představoval pro nás přístav v bouři. Setrvačnost je dobrý sluha, ale zlý pán. Proto jsme nepospíchali, na-vzdory iracionálnímu dítěti hluboko uvnitř mě požadují-címu okamžité uspokojení.

Pluli jsme do nemocnice. První pomoc pro statečného mariňáka. Nenecháme Alberta zemřít. Zajímalo by mě, co na téhle stanici dělají cizinci s mrtvými. Hodí je přes palubu? Recyklují je?

Ne! Nedovolím si takhle přemýšlet. Albert nám po-máhal kosit zombie, ničit pavouci mozky, likvidovat par-ní démony, kopat kostry do zadku i jíst dýňové koláče. V žádném případě to teď neskončí. Museli jsme podstoupit závod s časem a věnovat peč-livou pozornost zákonům fyziky. Nemuseli jsme utíkat a krčit se, střílet a ustupovat, ani se střídat na hlídce. Sta-čilo se jednoduše odrazit do tiché propasti věčnosti, pro-plout mezi hvězdami a nemířit na barel jedovatého slizu, ale na černou tečku, která se neustále zvětšovala, dokud se z ní nestal otevřený průlez.

Žádný problém.

Prošli jsme vzduchovým uzávěrem. Děkala jsem si o Alberta takové starosti, že jsem si téměř nevšimla, že se jeho oblek mezitím sám opravil. Velká škoda, že se regenerační schopnosti umělohmotného obalu nevztahovaly i na lidskou tkáň.

„Modré sféry," vyhrkl Fly, jakmile jsme si stáhli kukly.

„Ano! Můj Bože, to je skvělý nápad. Musíme se oka-mžitě spojit s medbotem." Ještě chvíli a začnu blábolit nesmysly.

Utíkali jsme zpět do hlavní části základny a Alberta jsme podpírali mezi sebou. Jeho oblek jsme mu nechali. Možná nevyléčí vše, ale tím, že se uzavřel, pomohl za-stavit krvácení.

Medbot si nás našel!

Jeho hlas mi byl vždy příjemný, ale teď to byla přímo rajska hudba pro mé uši: „Sears a Roebuck poslali zprá-vu. Část vaší jednotky byla zraněna."

Zpomalila jsem, popadla dech a snažila se mluvit souvisle. „Potřebujeme tvou pomoc. Potřebujeme jed-nu z těch - vždyť víš - modrých sfér, které pomáhají ne-mocným lidem."

„Říká se jim duševní sféry."

„Jak... příhodné," zašeptal Albert, visící na pokra-ji bezvědomí.

„Ano," vložil se mezi nás Fly. „Jako ta, kterou jste po-užili na Hidalgo."

Medbotův hlas postrádal emoce, ale nebyl monotón-ní. Možná se mi to jenom zdálo, ale měla jsem pocit, že smutným hlasem řekl: „Ta byla poslední."

„Cože?" zeptala jsem se, ale moc dobře jsem věděla, co jsem právě teď slyšela.

„Tato základna má omezené zdroje," vysvětloval. „Máme vše nezbytné, ale fungujeme s minimálními zá-sobami."

Celou tu dobu jsem měla za to, že jsme v nějakém transgalaktickém Hiltonu. Byl tohle jejich způsob, jak mi popsat skutečný stav věcí? Možná že právě proto jsme si museli vyřezat vesmírnou loď zamrzlou v kusu ledu.

„Tato vaše část bude žít," řekl medbot. Další rajska hudba. „Bez duševní sféry bude potřebovat jen delší dobu na zotavení."

Bála jsem se zeptat jak dlouho. Zatímco jsem zvažo-vala otázku, medbot začal odplouvat s Albertem.

„Počkej!" vykřikl Albert slabě. „Musím jim něco říct."

„Cokoliv nám chceš říct, počká," uklidňoval ho Fly. „Hlavně se musíš uzdravit."

„Ne, tohle vám musím říct," řekl Albert a jeho hlas zněl čím dál silněji. „Ušetří vám to spoustu času při jed-nání se Searsem a Roebuckem. Měl jsem vám to říct už dřív, ale nebyla k tomu vhodná příležitost."

„Později," chlácholil ho Fly a medbot se znovu vy-řadil na cestu.

Albert mu řekl, ať chvíli počká. Potom začal vyprá-vět: „Hidalgo s nimi může mluvit, když jsou o samotě, stejně jako sis s nimi mohl povídat ty, Flyi. Ale když mi vyráběli ten prsten pro Arlene, na něco jsem přišel. Mu-seli jsme při tom totiž spolupracovat s ostatními cizinci na základně. Abyste se Searsem a Roebuckem vycháze-li, musíte znát jeden trik. Oni si myslí, že jsme skupino-vá bytost."

„Měla jsem podezření, že by kolektivismus mohl zajít až tak daleko," přiznala jsem.

„Žádný kolektivismus," řekl Albert. „Jsou součás-tí skutečného společenství. Něčeho úplně jiného!

Doká-ží pochopit pouze skupinové bytosti složené z násobků dvou - z párů individuálních tvorů. Nejsou schopní poro-zumět třem lidem fungujícím jako jedna jednotka."

Tak proto s sebou měl Albert ten holoobrázek, když se

připojil k naší rozmluvě se Searsem a Roebuckem! Ale ti si určitě museli uvědomit, že se jedná o jakousi virtuální realitu. Nebo se jednoduše odmítli zabývat nepřijatelný-mi kombinacemi. Problém kulturního úhlu pohledu.

„Potřebujete lékařské ošetření," řekl medbot. Zně-lo to netrpělivě. Vzhledem k nedostatku modrých sfér jsme neměli v úmyslu dále zdržovat Albertovu opera-ci. Barevná tyč zamířila pryč a za sebou táhla na nosít-kách Alberta.

„Tak tady jste," řekl kapitán Hidalgo mířící si to k nám. Doprovázeli ho Sears s Roebuckem. „Doufám, že se desátník Gallatin uzdraví," řekl a přitom ustaraně po-zoroval vzdalující se dvojici. „Se mnou dokázali udělat zázraky, a proto si jsem jistý, že bude v pořádku."

Zdálo se mi, že máme vhodnou příležitost ověřit si Albertovu teorii v praxi. Fly, který dokáže přečíst snad každou moji myšlenku, se do toho také okamžitě pustil: „Searsi a Roebucku, mohli byste nám říct, proč je vaše loď obalena ledem?"

Sears a Roebuck vypadali roztržitě. Nejdřív se podí-vali jeden na druhého a potom začali kroutit hlavami. Přestali být ve vzájemném souladu.

Nakonec se přece jenom pokusili o komunikaci s ná-mi třemi. „Flyi a Arlene, loď jsme zamaskovali jako le-dovou kometu, abychom se vyhnuli odhalení." Potom spustili znovu od začátku: „Flyi a Estebane, loď jsme za-maskovali jako ledovou kometu, abychom se vyhnuli od-halení." A ještě jednou: „Arlene a Estebane, loď jsme-"

„Díky, to bude stačit," přerušil je Fly. „Ostatním to už vyřídíme."

Kapitán Hidalgo vypadal jako člověk, jemuž poslali mozek do čistírny a přesprlíš mu ho tam naškrobili.

Arlene to vzala jako chlap. Měla by být ráda. Kapitán Hidalgo provedl rozumné a zodpovědné rozhodnutí. Bu-dou mě tu muset nechat. Přežiju to a v pořádku budu už za několik měsíců, pozemského standardního času. Ale mise nemůže čekat, až se zotavím. Hidalgo se dokázal vyléčit během několika dní. On byl velící důstojník. Já jen příruční zavazadlo.

A zatímco já budu stárnout, Arlene zůstane mladá. Mož-ná to tak mělo být. Navzdory její odvaze a síle jsem ji po-važoval za bezbranné dítě. Vždy jsem byl zastáncem patri-archátu a teď se zdá, že až ji znovu uvidím, budu konečně jako starý patriarcha vypadat. Jestli ji znovu uvidím.

Uhodl jsem to, ještě než promluvila: „Jsi muž, kterého si chci vzít. Jsi můj muž."

Myslel jsem na to druhé a věděl, že pokud zůstaneme jen u slov, ona věří v to první. Když stála u mé postele a drželi jsme se za ruce, provedl jsem v hlavě jednoduchý výpočet. Až se vrátí, bude mi šedesát sedm let.

„Miluju tě, Arlene."

„Nechci, abys to říkal."

Stiskl jsem jí ruku. „Vím, že mě také miluješ. Tvůj cit nemůže změnit nic na tom, čím jsi - zatraceně dob-rým mariňákem, který odvede svou práci, ať se děje co-koliv."

Ostatní čekali, aby se mohli rozloučit. „Zavolej je," vybídl jsem ji.

„Ne. Ne, dokud něco nedořešíme."

Pravděpodobně je jedině dobře, že jsme si neplánova-li svatební obřad. Tahle žena byla vysloveně neposlušná. Klidně si lehla na postel vedle mě. Myslím, že bych své nemocniční lůžko mohl označit za postel, ačkoliv bylo mnohem pohodlnější než většina ostatních. Něco jako nadpostel nebo superpostel.

„Arlene?" snažil jsem se získat její pozornost, „Jen proto, že ležím v posteli, to ještě neznamená, že se změ-nila pravidla."

„Co jsi to říkal o té posteli?" usmála se rozpustile.

„Arlene."

„Alberte."

„Nehodláš se mě zase zeptat, jestli se s tebou budu mi-lovat, že ne?"

„Budeš se milovat jen se svou ženou," zašeptala mi do ucha.

„Přesně tak."

„Tak dobře."

Poslední dobou jsem toho zažil tolik, že jsem teď ne-chtěl věřit vlastním uším. Měl jsem pocit, že mě po mém vesmírném dobrodružství začal šálit sluch. „Arlene, co jsi to řekla?"

„Řekla jsem ano, ty hlupáčku. Přijímám tvou nabíd-ku k sňatku."

Chtěl jsem vykřiknout hurá a zatancovat si jig.* (*Tradiční irský tanec, který rychlými a nepravidelnými

kroky tančí jed-na nebo více osob (pozn. překladatele.) Ale to jsem nemohl, a tak jsem se spokojil s tím, že jsem ji mačkal v náruči a líbal. A že to nebyl žádný polibek mezi bratrem a sestrou.

Zatímco jsme se snažili popadnout dech, mozek mi začal znovu pracovat na plné obrátky. „Ale co bude s mi-sí?“ zeptal jsem se.

Položila mi hlavu na hrud' a já přešel rukou po jejím rudém koberci. Potom zvedla obličej a zavrtala do mě ty nejkrásnější smaragdově zelené oči v celé galaxii. „Na ni pořád jdu,“ řekla. „Ale budeme mít čas na líbáanky.“

„Jak dlouho?“ odvážil jsem se zeptat.

„Šest dní,“ řekla jemně. „Kapitán Hidalgo říká, že budeme mít šest dní. Můžeme se na to spolehnout. On nás bude oddávat.“

Znovu jsem ji políbil.

„Ale nebudeš přitom oblečená jako havajská tanečnice, že ne?“ zeptal jsem se.

„Jak bych mohla? Ty věci přece zůstaly na Bově“ Začala mi okusovat ucho.

„Ale Sears s Roebuckem dokážou vyrobit cokoli,“ protestoval jsem.

Její chvějící se rty přelétly nad mými očními víčky a spočinuly na mé levé tváři. „Všechno vyrobit nedokážou.“ Její hlas zněl zastřeně.

„No, rád bych tě měl takovou... přirozenou, víš,“ přiznával jsem a zdůraznil svá slova tím, že jsem jí začal líbat její holý krk.

„Budu jako holka od vedle,“ slíbila má nastávající manželka.

„Musím se ptát, jestli sis vybrala toho pravého?“

Oba dva jsme se rozesmáli. Ne, že by měl Fly Taggart možnost do toho mluvit. Uvažoval jsem o tom, jest-li bych měl Searse a Roebucka požádat, aby nahonem spíchli smokink pro jednoho drsného mariňáka.

28.

Drahý Alberte,

pokud tento dopis napíšu dostatečně rychle, možná ho dostaneš dřív, než uplyne spousta let. Ten nápad mi vnukli Sears s Roebuckem. Stejná technologie, která umožňuje cestovat Bránami, o téhle neuvěřitelné lodi ani nemluvě, mi dává možnost použít podsvětelnou poštu. Laserové zprávy se nepohybují o tolik rychleji než loď letící nejvyšší rychlostí, ale nezapomínej, jak rychle tahle loď je! Kdybychom byli dost šílení a poslali předem zprávu na základnu Fredů, aby mohli vyvalit červěný koberec, dorazili bychom zhruba půl hodiny poté, co by naši zprávu obdrželi.

„Podsvětelná rychlost“ je výraz, který nedokáže náš pohyb vystihnout. Urazit tři centimetry za hodinu - to je rychlost nižší než světlo. Fredové a naši přátelé jsou však schopní cestovat mnohem rychleji. Loď Searse a Roebucka vyvine maximální rychlost 99,99967% rychlosti světla. Není to neuvěřitelné?

Cestování Bránou bez Brány.

Kož bys mohl vidět loď zvenčí poté, co jsme rozpustili poslední kousek ledu. Přisahám, že vypadá přesně jako doutník. Flye nijak neoslovila má poznámka o Franku R. Paulovi, sci-fi výtvarníkovi ze třicátých let dvacátého století, který vytvořil celou řadu vesmírných lodí doutníkového tvaru. Tenhle tvar vyšel později v padesátých letech z módy, když začalo šílenství létajících talířů.

Předpokládám, že existuje pouze určité množství tvarů a podob. Lidská rasa vynaložila tolik energie ve snaze zachytit každou možnost, že jsme nemohli některé věci netrefit. Mimochodem, tohle jsem ti chtěla říct už dávno, a tak to raději udělám hned teď: Věřím, že náboženství obsahuje stejně tolik představivosti a zdravého rozumu jako science fiction. Prostě musí. Rozdíl je jedině v tom, že to, co je podle tebe zjevení, já považuji za obrazy.

Než přišli démoni, myslela jsem si, že vesmír je pěkně nudné a předvídatelné místo. Stačilo spatřit první zombii na Phobu, abych změnila názor. Navždy.

Jako například tahle loď. Já ji miluju. Chudák Fly ji nesnáší. V jednom kuse na ni nadává. Nechci říct, že si stěžuje. Nebo že remcá. Prostě nadává.

Umělá gravitace na základně ho rozmazlila. Mně se zase tak trochu nechtělo opouštět Bovu. Nulová gravitace je skvělá pro moje prsa. Promiň, neuvědomila jsem si, že tohle slovo nemáš rád. Chtěla jsem říct ňadra. Když přijde na pobyt ve vesmíru, ženské tělo je jednoduše lépe navrženo než mužské. Proč

si myslíš, že vám Bůh udělal něco takového? Omlouvám se, vždyť víš, že si jenom dělám legraci. Aha, řekla jsem ti, že si Fly ustavičně stěžuje, ale pak jsem se nechala unést a ještě se nezmínila o jeho problému. Na klavijské lodi panuje nulová gravitace, stejně jako na Bově. Kdyby chodidla mohla mluvit, moje by vrhla radostí. Já bych dokázala ve volném pádu strávit celý život. Dobře víš, jaký na něj mám po našich libánkách názor. Jsem tak ráda, že jsme v jedné z oblastí nulové gravitace našli to prázdné oddělení. Pamatuji si, jak ses nemohl pořádně zapřít, miláčku.

Když se Fly dozvěděl, že bude znovu pobývat v nulové gravitaci, jeho první slova byla „To snad ne!“ Sám dobře víš, jak ho to štve. I přesto ho Hidalgo dokázal přesvědčit, že loď je geniálně navržena. Je dlouhá dva kilometry. No, to už vlastně víš. Že to není žádná kocábka, jsi mohl vidět, i když byla ještě v ledu. Uvnitř je centrální chodba, která spojuje všechny motory. Žádné skutečné kajuty tu nejsou. Sears s Roebuckem nevěří na soukromí. Klaveové by byli noční můrou Ayn Randové.

Zkrátka a dobře tu není žádné zařízení, které by otáčelo lodí nebo nějakým jiným způsobem vytvářelo umělou gravitaci. A má to velmi dobrý důvod. Sears s Roebuckem nám řekli, že na jejich lodi nemohou být žádné generátory gravitace podobné těm, které mají na základně. Je to prostě nemožné. Zařízení vytvářející gravitaci tam, kde teď jsi, využívá existujících vlastností hmoty. Říká jí, že nepřipadá v úvahu, aby loď dosahující téměř rychlosti světla mohla takovéto zařízení používat. Co se totiž fyzických měření v našem okolí týče, naše hmotnost roste. Klavijská loď sama o sobě zvyšuje úroveň gravitace. Jinými slovy, kdyby zapnuli generátor gravitace, nemohli bychom dosáhnout potřebné rychlosti. Takže z těchto zákonů fyziky moje chodidla a řadra těžší, zatímco Flyův žaludek na ně žehrá.

Pověz, zlato, že píšu nádherné milostné dopisy?

Chtěl bys slyšet další technické podrobnosti? Nebo bys raději hltal každé slovo mé nejdívočejší fantazie? No, nechci ještě víc prohlubovat tvé utrpení. A tak ti raději povím něco dalšího o Flyově letu.

Židle - ano, máme tu židle - můžeme na lodi postavit téměř kamkoliv. Až začneme zpomalovat, budou stát na stropě. Fly pořád dokola opakuje, že nejsou tak pohodlné jako ty, které jsme měli na základně. Vidíš, měla jsem pravdu, když jsem říkala, že se náš velký drsný mariňák nechal rozmazlit.

Sears s Roebuckem jsou hrdí na svou loď. Až dosud jsem nevěděla, že jsou něčeho takového schopní. Pokud nezačínám ztrácet rozum, lze jim snáze porozumět, když se chlubí svou lodí. Možná si jejich hrdost jen domýšlím, protože je třeba poznamenat, že Klaveové nemají o sentimentalitě ani ponětí, o nic větší než o soukromí. Klaveové nedávají lodím jména. Navrhla jsem, aby ji pojmenovali Kropotkin po mém oblíbeném kolektivistovi, levicovém komunistickém anarchistovi.

Krátká poznámka: Věděl jsi, že Sears a Roebuck pocházejí z planety, která má vyšší gravitaci než Země? Představ si tu bolest v kříži, kterou musí mít v jeden a půl násobku naší gravitace. Není divu, že se jim na téhle lodi líbí.

Zpět k lodi, znám ještě další podrobnosti. Dosáhnout maximální rychlosti nám zabere tři až čtyři standardní pozemské dny. A stejně tak dlouho bude trvat, než tohle dělo zastavíme. Sears s Roebuckem se zmínili o tom, že loď se pohybuje relativisticky ve vztahu k jinému objektu. Okamžitě jsem se zeptala, jestli jsou Klaveové blízcí příbuzní nebo spíš sourozenci, když už začali o těch vztažích. Nepochopili to, zato Hidalgo řval smíchy.

Zjistili jsme spoustu věcí, které by tě zajímaly, drahý. Nejdřív něco, co Flye trápilo po celou dobu. Proč vůbec Fredové na Zemi zaútočili? Jakou k tomu měli motivaci? To nejlepší, co z nás mohou mít, je otrocká práce, ale starat se o otroky není levná záležitost. Mnohem výhodnější je použít stroje.

S Flyem a kapitánem jsme se o těchto otázkách dlouze dohadovali, než jsme je nakonec předestřeli Searsi a Rosbuckovi. Mám za to, že u nás nejsou žádné přírodní zdroje, které by nebylo možné získat snáze jinde. Sears s Roebuckem nám vysvětlili, jak jejich strana zjistila, že Fredové dříve či později zaútočí na Zemi. Dosáhli toho analýzou předchozí herní strategie Fredů. Samozřejmě že taková analýza neodhalí, proč si vlastně Zemi vybrali za cíl.

Během desítek tisíc let, kdy naši přátelé parkovali na orbitě kolem Země a pozorovali nás, se ze všech sil snažili pochopit půvab toho, čemu Fly říká stará koule bláta.

Hidalgo podotkl, že pozorovatelná Fredů mohla být na Zemi ještě mnohem déle. Za tuto poznámku nás Sears s Roebuckem označili za velmi vnímavou jednotku. Právě kvůli tomu se hyperrealisté odvážíli vybudovat pouze malou základnu a nechat si v záloze jedinou loď s mezihvězdným pohonem - tu, s níž

přiletěli na Zemi.

Sears s Roebuckem připouští, že na nás lidech je něco zvláštního. Ještě něco jiného než způsob, jak se s námi vypořádát v podivných číselných kombinacích. Nikdy bych si nepomyslela, že Sears a Roebuck rozumějí významu delikátnosti, protože ta podle mého jde ruku v ruce s představou o soukromí, ale přesto naznačili, že na lidských bytostech je něco velmi podivného. Tenhle úžasný objev podle všeho zapadá přímo do plánů Fredů. A Sears s Roebuckem nám nechtěli říct, co to je!

Proto jsme na to museli jít oklikou. Jakmile jsme se přesvědčili, že loď řídí automatický pilot, uzavřeli jsme náš pár v trojúhelníku a začali na něj pálit jednu otázku za drahou. Na obsahu otázek ve skutečnosti nezáleželo. Fly se ptal, kdo vyhrál Světový pohár. Hidalgo chtěl vědět, jestli by se Sovětský svaz zhroutil i kdyby ho Ronald Reagan nepostrčil. A mě zajímalo, jak by dopadl souboj jednoho pavoučího mozku a deseti dýní.

Sears s Roebuckem neměli nejmenší tušení, kdo na ně u všech čertů mluví. Tolik je vyděsilo, že je v jediném okamžiku napadly tři bytosti, že by mě ani nepřekvapilo, kdyby opustili loď! Řekněme si to na rovinu, Alberte, mučili jsme naše nové přátele. Ale neměli jsme na výběr. Museli jsme tu informaci získat. Jelikož jsme na ně mluvili všichni najednou, Sears a Roebuck nedokázali určit správné dvojice, kterým by měli odpovědět. Museli si připadat jako uprostřed Escherova geometrického útvaru,* který ve skutečném světě ani v tomto vesmíru nemůže existovat. (*Maurits Cornelius Escher (1898 - 1972) byl holandský umělec, jehož litografie a dřevoryty zobrazují imaginární proměnlivé tvary, geometrické deformace a stavby nemožných podob (pozn. překladatele).) Sears s Roebuckem zkolabovali, jako kdybychom z nich náraz vypustili všechny vzduch.

Fly a Hidalgo se začali předhánět v kletbách. Kdybychom je zabili, zpackali bychom misi a připravili Zemi o poslední špetku naděje. Naštěstí jsme jim způsobili je-nom ostrou bolest hlavy -jako v těch starých televizních reklamách, ve kterých ti v lebce zuřilo takové tornádo, že ses musel rozdvíjet, abys to vydržel.

Dostali jsme, po čem jsme toužili - i když by možná bylo lepší, kdybychom se to nedozvěděli. Když se Sears s Roebuckem vzpamatovali, řekli nám všechno, co věděli. Jak se ukázalo, lidé se liší od všech ostatních inteligentních ras v celé galaxii. Ale nikdy neuhádneš, v čem ten rozdíl vězí. I když možná že ano.

Lidé umírají.

Hidalgo promluvil za nás všechny, když se zeptal: „No a co? Kdo ne?“

Jak už jsem řekla, takovouhle odpověď jsme slyšet nechtěli. Nikdy jsem nebyla zastávkyní rovnostářství, ale tahle novinka mi nepřipadala spravedlivá.

Když je člen inteligentní rasy jiné než Homo sapiens nenapravitelně zraněn, jeho tělo přestane být použitelné stejně jako u nás, ale tím to nekončí. Jedinec - a zde bychom mohli označit za jedince i Searse s Roebuckem -je stále při vědomí. Je-li tělo zcela zničeno, toto vědomí zůstává. My bychom ho nazvali duší.

Tyto duše lze snadno a velmi přesně vypátrat. V obvyklém případě následně vskočí do nového těla - při těch vzácných příležitostech, kdy dochází k narození - a jakmile fyzické části dostatečně vospějí a umožní komunikaci, duše sdělí, kým byla v předchozí inkarnaci. Poté může začít tam, kde skončila. Když jsem se to dozvěděla, okamžitě jsem si vzpomněla na všechny naše hádky z doby, kdy jsme se poznali. Možná nejsme tak oddělení, jak si myslíme. Můj materialismus narazil do cihlové stěny duše. Tvou víru tato informace možná posílí, ale podrobnosti musí rozrušit kohokoliv s ortodoxním přesvědčením. Ani jsem se tě ještě nezeptala, jestli ti vadil přibližný anglický překlad jména bytostí zachraňujících život - „duševních sfér“.

I když se nám Sears s Roebuckem záměrně nesnažili nic zatajit, bylo obtížné složit dohromady všechno to, co ti teď píšu. Občas se zdá, že už pomalu ovládají náš jazyk, ale hned vzápětí z nich vypadne další zamotaná věta.

Duše, ono vědomí, se osvobodí pouze tehdy, když je tělo naprosto zničeno. Fly se jich přirozeně zeptal, co myslí tím „naprosto“. Hidalgo ani já jsme po téhle informaci nijak zvlášť neprahli. Ještě pořád jsme se nestačili vzpamatovat ze zjištění, že smrtelnost platí pouze pro lidstvo. Fly se choval, jako by se procházel trhem s těly cizinců a chtěl si ověřit, kolik toho má které z nich za sebou.

Sears s Roebuckem odpověděli, že k naprostému zničení dochází, když zbývá méně než osm procent původ-ní tělesné hmotnosti. Pro různé jedince přitom platí různá pravidla. Nevím, jak to funguje v klavijském kolektivu, ale u ostatních druhů vezmou obzvláště užitečný vzo-rek a zničí tělo dřív, než se ozve poslední smrtelný chro-pot, a tím osvobodí duši, aby ji bylo možné reinkarnovat a mohla se o to dřív vrátit ke své práci.

To podle tebe bohatě stačí k ošálení smrti. Ale zadrž, je toho víc. Sears s Roebuckem nám popsali způsob, ja-kým tento systém fungoval už v temných mlhách dávno-věku. Ale věda jde vpřed, i u těch, kteří se vyvíjejí po-malu. Podařilo se jim přijít na způsob, jak opravit téměř zničená těla. Mrtví mohou být oživeni ve své původní podobě. Tak či onak, cizinci v naší galaxii porazili smrt dřív, než my potkali našeho prvního démona zkázy.

Smrt se jich prostě netýká. A proč by také měla? Znali nepřeborné množství způsobů, jak se vypořádat s prázd-notou nekonečného čekání. Se smrtí si starosti dělat ne-museli. To platilo pro ty hodné i pro ty zlé. Seberou své mrtvé a umístí je do chrámů a divadel, kde na ně čeka-jí promyšlená zábavná představení, diskuze, přednášky a spousta dalších věcí, které „zesnulým" zajišť-ují zába-vu. To je nezbytné, protože se nerodí dostatečný počet těl, která by uspokojila přebytek čekajících duší. Proto nepočítané vědomí zůstává ve smrtelném polospánku, dokud se pro ně nenajde tělo.

Alberte, svým přesvědčením, že vědomí existuje věč-ně, jsi měl k těmto stvořením blíže. Můj ateismus není schopen jejich realitu popsat. Ale z našeho úhlu pohledu, z lidského úhlu pohledu, mi to připadá jako mé vítězství. I když z něho nemám radost. Říkají, že nikdo nikdy zce-la nezemře, s výjimkou lidí!

Už teď slyším, co mi na to říkáš. Představuji si, jak tiskneš svá ústa na mé rameno a vyslovuješ slovo, kte-ré pro tebe všechny tyto problémy vyřeší: Bůh. Co řek-neš, až ti povím, že žádná jiná inteligentní rasa v gala-xii v bohy nebo Boha nevěří? Jenom my, Alberte. Jenom lidská rasa.

Alespoň že má víra je stejně pevná jako ta tvá, můj drahý. Uzavřeli jsme spolu dohodu a mám v úmyslu se podle ní chovat. Proto bylo tak těžké mě k ní přemluvit. Když připravím plán nebo souhlasím s plánem někoho jiného, držím se ho. Neměním ho podle libosti. Dohoda pro mě znamená nedotknutelný slib.

A teď konečně vím, v co věřím. Není to náboženství. Není to Bůh. Jsi to ty, Alberte, můj nejdražší. Jsi smys-lem mého života.

Tvá milující Arlene

29.

Byla to moje vina. Starý dobrý Fly Taggart musí pořád do něčeho šťourat. Mise pokračovala bez zádrhelů. Co na tom, že mě štve, že jsem už zase v nulové gravitaci? Arlene byla jako ve svém živlu.

Hidalgo se docela držel. Je-nom moje maličkost z toho musela dělat problém.

Nudil jsem se. A to jsme základnu opustili tepr-ve před několika týdny, počítáno podle pozemského standardu. Mezitím jsme se toho stihli dozvědět za-traceně hodně o galaxii, v níž lidská rasa představuje pouze otravnou nepřátelskou vesnici. Hlavně nezačí-nejte s tím, jak skvělé je probudit se a ucítit vůni čerstvé kávy. Zjistit, že jste průměrným členem jedné z nejza-ostalejších „inteligentních" ras ve vesmíru, je skličují-cí. Alespoň pro mě.

A tak nás nahnali na cizí vesmírnou loď, kde jsme byli asi tak užiteční jako skautky v Bitvě o výběžek. Zatím-co nás Sears s Roebuckem eskortovali na území Fredů, neměli jsme téměř nic na práci. Mohli jsme jediné sedět a chytat lelky.

Ale neměl bych skuhrat. Ježíši, vždyť Arlene to ko-nečně dala dohromady s mužem svých snů a potom vyra-zila s námi ostatními. Nakonec i moje nejlepší kamarád-ka má několik drobných mušek. Kdyby nedošlo k jejímu nucenému odloučení s Albertem, dokážu si představit, že by byla schopná odkládat okamžik pravdy do nekonečna. Jak se ukázalo, nikdy jí ani na vteřinu nepřišlo na mysl, že by neuposlechla rozkaz. Hidalgo si získal její respekt, ale i kdyby se mu to nepodařilo, vycházela by s ním pro dobro mise. Znáám Arlene Sandersovou.

Chci říct Arlene Gallatinovou. Nikdy nezapomenu, jak mi Albert nařídil, abych se o ni staral. Takže, co se vlastně změnilo?

Nejhloupější věc, kterou může voják udělat, je přát si, aby se už konečně přestal nudit. Mohl by se totiž dočkat nepřekonatelných hrůz. Můj problém spočívá v tom, že jsem nikdy nebyl voják. Jsem válečník. Což znamená, že se mi nezamlouvá dlouhodobá nucená zahálka, obzvláš-tě když přitom plavu po okolí a

připadám si jako oliva v ďáblově martini.

Sears s Roebuckem se pro nás sice snažili najít něja-kou práci, ale problém jev tom, že provoz téhle lodi je automatizovanější, než tomu bylo na Bově. Pochopitel-ně to je to samé, jako kdybyste řekli, že bojovník Apačů má na letadlové lodi méně práce než v kánoi. Na Bově mělo všechno na starosti námořnictvo. Tady byla rozvi-nutá technologie rozvinutá natolik, že s výjimkou Searse a Roebucka nemusel mít nikdo na starosti zhora nic. Ani nevím, proč jsem si myslel, že tomu bude jinak. Pošeti-lá lidská pýcha není výsadou námořní pěchoty, ať už si v ostatních službách říkají, co chtějí.

Jeden užitečný úkol tu přesto byl. Někdo musel při-pravit počítačový program a vymyslet, co budeme dělat, až ukončíme osmitýdenní, čtyřicetiletou operaci a vrátí-me se zpět. Máte jeden pokus, abyste uhodli, kdo se pro tuhle práci hodil nejméně! Ne, že bych se tím nedokázal prokousat. I moje kamarádka by jako první klidně při-zнала, že Jill je k tomuto úkolu povolanejší než ona nebo Hidalgo. Jak strašně rád bych to vyřídil mému oblíbené-mu dospívajícímu člověku.

Byl jsem tak zoufalý, že jsem se potloukal po celé lodi a snažil si najít jakoukoliv práci. Měli jsme spous-tu speciálních vesmírných skafandrů, ale žádný důvod vyjít v nich ven. Naznačil jsem kapitánovi, že by ně-kdo z nás měl možná udělat celkovou prohlídku vněj-šího pláště lodi, ale viděli skrz mě stejně snadno jako skrz jeden z těch obleků. Alespoň mi ukázali zbraně, kte-ré budeme používat na základně Fredů. Paprskové zbra-ně! Skutečné paprskové zbraně, které nevyžadovaly se-bemenší údržbu.

Na Bově byly alespoň nějaké knihy. Našel jsem tam jeden výtisk Camp of All Saints.* (* Autorem knihy (v originále Obóz wszystkich swietych, česky doslo-va Tábor všech svatých) je polský prozaik a publicista Tadeusz Nowakowski (pozn. překladatele).) Neměl jsem sice tako-vou paměť jako Albert, ale přesto jsem si zapamatoval pasáž pojednávající o tom, že civilizace je to, co brání-te svou zbraní, a na to, co stojí proti civilizaci, svou zbra-ní míříte. Výmluvné mariňácké krédo. Přemýšlel jsem o něm, když jsme pobývali na základně hyperrealistů. Bylo divné nemít po celou dobu žádnou zbraň. Ale nic na nás nezaútočilo. Nikdy jsem se o tom nezmínil, pouze jednou před Albertem, který na to řekl: „Tam, kde je jedi-nou zbraní mysl, není potřeba žádné spoušti.”

Když jsme dorazili na základnu spojenců, Albert si možná myslel, že se dostal do nebe. Než jsme odletěli, Arlene udělala vše pro to, aby ho přesvědčila, že tomu tak je. Albert mi bude chybět.

Arlene mi ukázala kopii dopisu, který poslala po lase-rovém paprsku svému muži. Nacpala do něho strašnou spoustu věcí. Sears s Roebuckem i jejich loď ji nekoneč-ně fascinují. Zato já se cítím pořád sklesle. Kéž by bylo možné cestovat nadsvětelnou rychlostí. Mám nepříjem-ný pocit, že ať už tuhle misi splníme nebo ne, svou vlastní civilizaci už neuvidíme. Jestliže to tak skutečně dopad-ne, potom se Fredům a jejich ďábelským hordám z mého úhlu pohledu podaří přece jenom zvítězit.

„Jedno se musí Klaveům nechat,” řekl kapitán Hidal-go. „Jídlo je čím dál lepší.”

V tom měl pravdu. Poslední várka experimentální-ho pokrmu chutnala téměř jako obстоj-ný oběd z televiz-ní soutěže. Jakási kombinace sekané a čokoládového pu-dinku. Alespoň že to bylo požitelné.

„Jo, jsou to vážně zlatička,” souhlasil jsem. Když jsem si uvědomil, jak to vyznělo, pokračoval jsem dál.

„Nekritizuju je. Jsou to jediní přátelé, které lidstvo má na téhle straně zákopu.”

Arlene vplula do našeho rozhovoru. „Jsou to oficiál-ní odborníci na lidstvo. Ostatní cizinci, kteří nám poslali zprávu, neměli dostatečně vysoký stupeň oprávnění s ná-mi jednat.”

To byla novinka.

„Takže ani ostatní jsme nenudili k smrti?” zeptal jsem se a snažil se, aby to neznělo jako z mé vlastní zkušenosti.

„No, možná že ano,” řekla Arlene po chvíli uvažování. „Důležité ale je, proč se Sears s Roebuckem začali o Ze-mi zajímat. Neměli totiž ani ponětí, proč jsme tak od-lišní. Měli nás za nějaké opačné biologické bytosti, pro-tože věčné vědomí se všude jinde v galaxii považuje za ústřední prvek definice inteligentních organismů.”

Hidalgo zamyšleně potřásl hlavou. „Jestliže to krvácí, tak to žije,” řekl. „Monstra si musí myslet, že žijeme jen proto, aby nás mohla zmasakrovat.”

„Nezapomínejte, že mluvíme o tom, jak tyto vyspělé bytosti pohlížejí na moudrost,” řekla Arlene.

„Považuje-me se za biologické bytosti, protože jako biologický defi-nujeme systém, který funguje jako ten náš.”

„Tahle stvoření vyznávají definici do které nezapadá-me," vložil jsem se mezi ně.

„Přesně tak," souhlasila Arlene. „Řekněme, že mají univerzálnější definici. Stejně jako oni rozšířili obzory nám, my udělali to samé pro ně."

„A jak do toho zapadají monstra?" zeptal se kapitán Hidalgo. Ztraceně dobrá otázka. Zdá se to být tak dlouho, co jsme naposledy museli roztrhat pekelného baro-na, usmažit impa nebo opéct tlustého, šťavnatého pavoučího démona.

„Hodně jsem o tom přemýšlela," řekla Arlene. „Fre-dové rozumějí lidstvu lépe než Klaveové a ostatní cizin-ci, kteří nám poslali zprávu. Domnívám se, že se nás bojí. Jejich konečným cílem není lidstvo zotročit, ale zničit."

„A zatím jim to docela jde," zamumlal Hidalgo.

S tím nešlo polemizovat. Arlene se nám snažila roz-veselit duši, za předpokladu, že nějakou máme:

„Sears a Roebuck nás chtějí před Fredy za každou cenu zachrá-nit. Jejich logika nemá chybu.

Kdybychom pro Fredy ne-představovali hrozbu, nikdy by nezahájili tak masivní in-vazi."

Vážil jsem si toho, jak Sears s Roebuckem uvažují. Neměli nejmenší ponětí, proč jsme tak zvláštní, a já také ne. Ale všichni ten čas jsme nestrávili pláváním v bahně, blátě a krvi zbytečně. Měli jsme cenu, protože nás Fredo-vé nenáviděli.

Tenhle rozhovor byl vrcholem celého dne. Pozem-ského. Standardního. Času. Dvaceti čtyř hodin.

Spousty a spousty minut. Když dostanu rozkaz odpočívat, nemám z něho radost. Nedělat téměř nic chce skutečného génia.

A proto jsem si jako ten největší zelenáč přál, aby nás něco vytrhlo z šedi našich dnů. A k tomu skutečně do-šlo. Měl jsem pocit, že je to moje vina. Kdysi jsem nebyval pověřivý. Nebo aspoň ne tolik. Ale to bylo před Phobem, Deimem, Salt Lake City a Los Angeles. V do-bě, kdy jsem si myslel, že Kefiristán rovná se velký pro-blém.

V době, kdy mi vesmír dával smysl a já nevěřil na ves-mírná monstra. Nemluví o potvorách, které pocházejí z hlubin vesmíru. Nebylo snadné přijmout šilhající rudé monstrum blížící se skrz Bránu cizinců. Nicméně, ně-ktelé věci by měly zůstat nemožné. Třeba jako vesmír-né monstrum, které se objevilo odnikud - a všude kolem naší lodi bylo odnikud spoustu - a zaútočilo na klavijské plavidlo.

Nejdřív jsem si myslel, že nám Sears s Roebuckem pustili nějaký zábavný program. Trojrozměrný objekt le-tící nad našimi hlavami mi připomínal postavu z japon-ského hororu. Jako malé dítě mě tyto filmy nijak zvlášť nechytly, ale Arlene mě jednou odvěkla na celoden-ní promítání filmů o Godzilla a Gameře* (*Gamera je obrovská létající želva ze série japonských filmů, která podle legendy pochází z hlubin pekelných. Godzilla je známější obří obojživelné monstrum, které se poprvé objevilo ve stejnojmenném fil-mu z roku 1954 (pozn. překladatele).) sponzorova-né časopisem Wonder. Jako předplatitel na ně měla list-ky zdarma.

Žádný z těch filmů mě nezaujal, ale byly příliš absurd-ní, než abych na ně mohl zapomenout. Přirozeně jsem předpokládal - to je vždy špatný nápad - že ta věc na ob-razovce, promítaná pro zábavu Searsem a Roebuckem, spadá do stejné kategorie. Dokonce i podobně vypadala, i když měla ulitu a několik chapadel a hlav trčících z ní v podivných úhlech. Aspoň že neměla křídla. Křídla by na ní vypadala vážně hloupě.

„Vztekloužrout!" vykřikli Sears s Roebuckem. Ani jsem nevěděl, že to umí. Byli tak vyděšení, že začali kni-tat svýma krátkýma nohama, ačkoliv to v nulové gravita-ci bylo naprosto zbytečné. Uvědomil jsem si, jak rychle se musí pohybovat na dně gravitační studny. Ted' však je-jich nohy vypadaly směšně, jako křídla kolibříka, z nichž se stala jen rozmazaná čmouha. Rozhodně byli vyvede-ni z míry.

„Vztekloužrout?" zopakovala po nich Arlene.

„Přibližný překlad," odpověděli už mnohem klidněji, když pominul původní šok. I jejich nohy zpomalily.

Měl jsem pocit, že teď už se nudit nebudu. Nejen, že Sears a Roebuck tenhle létající vesmírný útvar znali, do-konce pro něj měli i jméno. Přesně jako v těch japon-ských filmech, v nichž děti automaticky znají jméno kaž-dé přerostlé mořské obludy, která má spadeno na Tokio.

„Lod' pro ně představuje kořist," vysvětlovali nám Sears s Roebuckem. „Setrvačná síla se přeměňuje v tep-lo."

Dobrý Bože, rozuměl jsem jim naprosto dokonale. „Zvenčí musí tahle loď vypadat jako hvězda," řekl

jsem.

„Pokud... dokud nezačneme zpomalovat," připomněl Hidalgo sám sobě i všem ostatním.

„Takže ta potvora si myslí, že honí malou hvězdu," řekla Arlene. „Co žere?"

„Cokoliv," odpověděli Sears s Roebuckem. „Nejen uhlík. I ostatní chemikálie. Ale jediné zevnitř. Musíme pryč. Ztrácíme čas."

„To neexistuje žádný způsob, jak se s tímhle stvoře-ním vypořádat?" zeptal se Hidalgo mrazivým hlasem. Searse a Roebucka postihl jeden z jejich občasných záchvatů schizofrenie. Jednou hlavou přikyvovali, za-tímco druhou kroutili ze strany na stranu. To nutně ne-znamenalo, že pro ně tyto pohyby mají stejný význam, jaký jim přisuzujeme my, ale v naší situaci byla tahle re-akce víc než výmluvná.

„Nemáme čas na provedení únikových manévřů," řek-li. „Vzteklóžrout se snaží srovnat radost."

„Rychlost!" vykřikl jsem. Neustále jsem je musel opravovat, ale přesto jsem problému dobře rozuměl.

Tohle nebyl žádný Millennium Falcon,* (*Lod' Hana Sola z Hvězdných válek (pozn. překladatele).) který bychom mohli použít pro letecký souboj s nepřáteli. Lod' se nám pomocí inerciálních tlumičů snažila ulehčit od neuvěřitelného množství energie, kterou jsme spotřebováva-li. Při zrychlení rovnajícimu se stonásobku naší gravita-ce nechtěli Sears s Roebuckem udělat nějakou tuctovou chybu, která by nás všechny rozemlela na kaši.

Tomu všemu jsem rozuměl. Vzteklóžrout poletoval venku. Jen kousek od lodi. A ať už zrychlíme nebo zpo-malíme, ta věc se na nás přilepí jako krev na vojenskou obuv.

„Jak zaútočí?" zeptal se Hidalgo.

„Stane se z něho jedna jednotka," odpověděli Sears s Roebuckem. To znamenalo, že se ta věc může rozdělit na dvě bytosti. „V lodi."

„Mám nápad," řekla Arlene s takovou horlivostí, z níž jsem okamžitě poznal, že ji napadlo něco zatraceně skvě-lého. „Jak brzy se některá z částí toho monstra dostane do lodi?"

„Každou chvíli," pronesli Sears s Roebuckem usta-raně.

Přikývla a já dobře věděl, co tenhle pohyb její hlavy znamená! „Povězte, když tu část zraníme, jak bude rea-govat ta druhá venku?"

„Vzteklóžrout odletí jinam," shodli se Sears a Roe-buck. Zdálo se, že se jim v hlase objevila stopa naděje.

„Fajn," přikývla Arlene. Všiml jsem si jejího lišácké-ho úsměvu.

„Tak ven s tím, mariňáku," přikázal jí Hidalgo, v ně-mž se probouzela stejná naděje jako v nás ostatních. Arlene řekla: „Přineste mi tři skafandry, všechny pře-nosné reakční články na lodi a tu zatraceně největší botu, kterou najdete!"

3O.

Tohle byli ti nejlepší mariňáci, se kterými jsem kdy sloužil. Plán desátníka Gallatinové byl brilantní. Něco ta-kového by mě nikdy nenapadlo. Pochybuji, že by s tím dokázali přijít i samotní cizinci, protože ti byli k smrti vyděšeni tou věcí, které říkali vzteklóžrout.

Zatímco jsme se oblékali, viděli jsme vesmírnou by-tost hned vedle lodi. Bylo těžké odlišit hlavy od chapadel - pokud to byly hlavy... nebo chapadla. Nová hrozba mi připomněla mořskou bestii, s níž jsme se setkali v Pa-cifiku. Nechápal jsem, jak je možné, že jsou tahle stvoře-ní vůbec na živu. Když jste se na ně snažili zaostřit zrak, zdálo se, že mění svůj tvar.

Největší ze vzteklóžroutových hlav, která byla nejbli-že k lodi, vypadala jako mrak vlnících barev, v němž se neustále opakoval jeden tvar: havraní hlava s jasným bo-dem, který se převaloval kolem místa, kde mělo být oko. Zdálo se, že ta zatracená hlava považuje naši lod' za pi-kantní lahůdku.

Sears s Roebuckem trvali na tom, že ta věc není nebez-pečná, dokud je její druhá část uvnitř lodi.

Arlenin plán jí nemohl zabránit, aby se k nám nepřiblížila, ale tahle žena byla schopná našeho nezvaného hosta usměrnit.

Sears a Roebuck si nedali říct a chtěli jít s námi. Ne-chovali se přitom jako kapitán, který má právo nám roz-kazovat. Spolupráce pro ně byla přirozenější než po-roučení. Před několika lety jsem si myslel, že Země je jedinou obydlenou planetou. Ted', když jsem otevřel oči novým skutečností, jsem nečekal, že se všichni ve ves-míru budou řídit mým vojenským zákoníkem. Něco ta-kového by si mohl myslet jen nenapravitelný pedant.

Mariňáci by tenhle úkol zvládli i bez jejich pomo-ci, ale Sears s Roebuckem se pravděpodobně báli zůstat sami uvnitř. Nemohl jsem jim to mít za zlé, protože těsně předtím, než jsme prošli vzduchovým uzávěrem, se jen několik centimetrů od nás materializovala nějaká zpropadená věc.

„Rychle! Jděte ven," naléhali Sears a Roebuck.

Monstrum se naštěstí nestačilo zcela zformovat. V okamžiku, kdy by se stalo zcela pevnou bytostí, bychom byli první na jeho jídelníčku. Podle Searse a Roebucka si monstrum dávalo rádo živé formy na bázi uhlíku jako předkrm. Potom by se vrhlo na samotnou loď.

Než jsme vyšli ven, měl jsem příležitost pozorně si prohlédnout tvář, která nabývala podoby tak blízko ode mě, že jsem na ni mohl plivnout. Ve srovnání s ní byli parní démoni krasavci. Pekelní baroni by byli jasnou vol-bou pro schůzku naslepo. Vedle ní by i ten nejohybnější imp vyhrál soutěž o královnu krásy. Oči byly přesným opakem zářícího orbu v havra-ní hlavě. Všechny tři vypadaly jako žhnoucí černé tečky, podobné očím polykače ohně. V otvoru, jenž byl očividně zároveň ústy i nosem, se spojovaly s trubicovitým zakončením. Z trubice vytékala žlutá tekutina, která prskala na stěnu lodi. Kyselina, která svým zvukem při-pomínala smažící se slaninu! Společně s tím vším se celá hlava po obvodu vlnila ve snaze splynout v jeden celek. Přitom kolem sebe čmouchala a supěla.

„Vzteklóžrout" mi připadalo jako výstižné jméno.

Arlene se pohnula jako první, odrazila se od přepážky a vylétla ven uzávěrem. Vystoupili jsme na pravoboku.

Přišlo nám to jako dobrý nápad, protože zbytek monst-ra čekal na odvrácené straně lodi. Pracovali jsme rychle, než nepříteli přemůže zvědavost.

Pokaždé, když jsem se navlékl do jednoho z téhle průhledných skafandrů, byl jsem méně a méně nervózní z toho, jak tenké se zdály být. Kdyby měl na sobě de-sátník Gallatin standardní námořní skafandr, když se mu stala ta nehoda, roztrhly by se mu kvůli vzniklému pod-tlaku plíce. Pomalu jsem začínal chápat, co měl Gallatin na mysli tou důvěrou. I já věřil v tuhle cizí technologii.

Arlenin plán jsme provedli dřív, než si nás monstrum všimlo. Během našeho výstupu jsme k vnějšímu trupu lodi připevnili přenosné reakční články. Potom jsme je zapnuli a nechali je dělat svou práci.

Pomalu, tak strašně pomalu, začaly články otáčet loď. Jako porota jsme se vznášeli v prostoru. Spoléhali jsme na jednu věc - a sice, že stvoření, které celý svůj život strávilo v beztížném stavu, si s gravitací nebude vědět rady. A dokud naše loď bude rotovat, nechá nás na po-koji.

Pokud se Arlenina teorie ukáže jako správná, vzteklóžrout zažije něco zbrusu nového - odmítnutí pozvání. Jemná nárazka, že by měl vypadnout. Nebo odejít pryč, jak by řekli Sears s Roebuckem. Prostřednictvím našich obleků jsme byli ve spoje-ní s lodí. Než si monstrum stačilo uvědomit, že má pro-blém, vydávalo něco jako spokojené chrápání. Získat jeho pozornost nebylo těžké. Když se chrápání změnilo ve vzteklý řev plný zoufalství, loď svým otáčením vytvá-řela již desetinovou gravitaci. Krátce předtím, než mon-strum opustilo plavidlo, ozvalo se hluboké zadunění ná-sledované zvukem tekoucí kapaliny.

Nebyli jsme svědky toho, jak se část opětovně spojila s celkem. Viděli jsme něco lepšího: obrovské stvoření - dosahující možná třetiny délky naší lodi - mizející vstříc nekonečnu. Z tohoto úhlu jsme zahlédli to, co by-chom mohli považovat za záda - sérii trubic ženoucí před sebou mračnou vířící hmotu, která tvořila zbytek. Těsně předtím, než nám stvoření zmizelo z dohledu, se mi zdá-lo, že hmota získala pevné skupenství, které bych mohl přirovnat k želvímu krunýři. Jestli se ještě někdy setkám s komandérem Taylorovou, navrhnou tuhle věc na členství v naší vesmírné flotile.

Nikdy jsem nepochopil, proč po nás Arlene chtěla tu zatraceně největší botu, kterou se nám podaří najít. Když jsme se vrátili na palubu, museli jsme se vypo-řádat s novými potížemi. Searsova a Roebuckova loď ne-byla navržena k tomu, aby zvládla takové zrychlení po-dél střední osy. Její konstrukce utrpěla vážné poškození a na mnoha místech z ní unikál vzduch. Bylo tu tolik prasklin, že je nikdy nemůžeme zalátat všechny.

„Nemáme plán, jak použít loď bez vzduchu," přizná-vali Sears a Roebuck, „ale nedělejte si starosti."

Nedělat si starosti? Kde už jsem to jenom slyšel? Už vím, bylo to v časopise Mad. Alfred E. Newman* (* -hlavní postava amerického satirického komiksu Mad. Alfredovo mot-to zní: „Cože? Já, a dělat si starosti?" Od roku 1956 se pravidelně účast-ní souboje o úřad prezidenta Spojených států, zatím však

úspěch nesla-vil (pozn. Překladaatele)) vypa-dal přesně jako poslední prezident Spojených států a polykač ohně z něho udělal topinku. Bylo to horší než jaké-koliv vyšetřování kongresu.

„Proč bychom si neměli dělat starosti?“ chtěl jsem vě-dět.

„Skařandry,“ odpověděli.

„Ztratili jsme spoustu času při zahánění monstra,“ poznamenala Arlene.

„Na zbytek cesty nám nemohlo zůstat dost vzduchu.“

Arlene i Fly trvali na tom, že Sears s Roebuckem ne-mají smysl pro humor, ale zvuk, který se ozval z úst ci-zinců, mi jako smích rozhodně připadal. „Nedělejte si starosti,“ zopakovali. „V opasku je dost vzduchu na celý lidský život!“

Ani v nejmenším mě to nepřekvapilo. Byli jsme při-praveni ukázat, jak drsní vlastně jsme. Mariňáci! Jsme schopní zadržet dech mnohem déle než kdokoliv jiný, dokonce déle než příslušníci jednotek SEAL na Bově. Kdyby nám začal docházet vzduch, dřepi bychom si... a ani jednou bychom si nepostěžovali. Tvrdí chlapi si ne-stěžují. Zvládli bychom to. Zemřeli bychom, aniž by-chom nad něčím nařikali, protože nejsme žádní slaboši. Nejsme žádná podřadná forma života. Nejsme civilisti.

Jak jsem se tak zadíval na Flye a Arlene - po zby-tek svého života už jim budu říkat jediné křestním jmé-nem - uvažoval jsem, jestli se cítí stejně jako já. Ještě ni-kdy jsem nepoznal duševně zdravého mariňáka. Nejsem si jistý, zda takoví vůbec existují. Proto se se mnou moje žena rozvedla. Zatracená civilistka.

Arlene pronesla jeden ze svých bystrých postřehů: „Dostatečně vyspělá technologie značně snižuje počet dramatických situací.“

Takže takhle jsme dopadli: stal se z nás předmět blaho-vůle vyšších bytostí. Můžeme se škádlit, jak chceme, ale nic to nezmění na faktu, že nejsme tak dobří jako cizin-ci, kteří vládou galaxii. Měli jsme štěstí, že jsme se sta-li mazlíčky jedné ze stran téhle galaktické války. Pro dru-hou stranu jsme totiž představovali jediné nepřijemnost.

Když se Fly dožadoval bližších podrobností o druhé straně, mluvil za celé lidstvo. „Už žádná další překvapení,“ řekl Searsi a Roebuckovi „Měli jste nás varovat před bytostmi, jako byl tenhle vzteklozrout. Poslali ho Fredové?“

„Nepochází od Fredů,“ ujistili nás.

„Jen další stvoření, kterému Pán věnoval vzácný dar života,“ ušklíbl se Fly. „No, teď když jsme mu nakopa-li zadek, na tom už nezáleží. Povězte nám něco bližšího o Fredech. Jak vypadají?“

Sears s Roebuckem nebojovali proti Fredům tak dlou-ho, aniž by se o nich něco nedozvěděli. Naši spojen-ci z řad cizinců nebyli žádní pitomci. Zato já ano kvů-li tomu, že jsem si tuhle informaci nevyžádal sám. Báł jsem se, abych něco nepropásl. Když se d'áblové obje-vili na Phobu a Deimu, Liščí rotu to překvapilo. Fly ani Arlene neměli k dispozici žádné informace. Jejich cí-lem bylo přežít. Než můj tým vstoupil na Phobos, vytáhl jsem z našich nebojácných hrdinů všechno, co si o Phobu a Deimu pamatovali. Teď bylo nutné vyzpovídat Searse a Roebucka.

Naše instruktáž se skládala z promítání obrázků a zá-kladního popisu úhlavního nepřítele, který nám Sears s Roebuckem podali ve své zvláštní angličtině. Zalapal jsem po dechu, když jsem zjistil, že jejich hlava vypadá jako artyčok. Po lebce měli rozsypané oči jako hrozinky po koláči. Jejich hlava mi připadala trochu malá, ale to mělo dobrý důvod. Mozek u nich totiž nesídlil v hlavě. Šedá kůra mozková se skrývala na bezpečnějším místě, o něco níž, v obrněné hrudi. Tam byl dostatek místa i pro značně velký mozek. Paže připevněné k hrudi vypadaly jako drsné násady s hůlkami místo prstů, které byly zhru-ba v polovině ohnuté.

„Dejte si pozor, aby vás neprobodli,“ varovali nás Sears s Roebuckem.

„Těmi prsty?“ ukázal jsem hlavou. Obrázek nám předvedl, co s nimi dokáží. Hůlky obalené tvrdou, přesto však pružnou pokožkou byly pevné a ostré. Švihnutím svou drsnou rukou se Fred mohl jedním nebo všemi prsty na-ráz bránit.

Po prozkoumání trupu jsme došli k pasu tak úzkému, že jsem nechápal, jak dokáže unést váhu, kterou podpírá. A nakonec ještě dvě silné dolní končetiny, z nichž každá končila velmi podobně jako ta lidská až na prvek, který si vypůjčila od ptačího pařátu. Jeden prst vyčnívající do-zadu z jinak lidsky vyhlížejícího chodidla.

Uvažoval jsem, jak asi vypadají nohy Searse a Roebucka, ale nebyl jsem zvědavý natolik, abych je požádal, jestli by se nechtěli zout.

Fly nás upozornil, že Fredové nosí těsně padnoucí boty. „Zmagnetizované pro chůzi," řekli Sears s Roebuckem. „Nemají rádi volný pád."

„Tomu říkám přístup!" vyhrkl Fly dřív, než mu to došlo. „Krucinál. Chcete říct, že na jejich lodích je taky nu-lová gravitace?"

„Fungují na stejném přístupu," přikyvovali Sears s Roebuckem.

„Fungují na stejném principu," opravila je tentokrát Arlene.

„Řekněte mi raději něco jiného," dožadoval se roz-trpčený Fly. Nezarazil jsem seržanta, protože jsem s ním souhlasil. „To nás necháte bojovat proti Fredům, aniž byste nám o nich poskytli nějaké podrobné informace?"

„Lidé mají rádi překvapení," odpověděli Sears a Roebuck.

„Lidé mohou být rádi, když jsou v některých situacích překvapeni," řekl Fly, „ale vojáci mají víc rozumu." A mají mozek na správném místě, dodal jsem v duchu.

Poté jsme se dostali k důležité položce: zbraním. Fredové nemají na svých lodích zbrojnice, které by svým ob-sahem odpovídaly tomu, co by si s sebou vzali imp nebo zombie, mající sami sebe v úctě. V podstatě nečekali, že by na ně mohl někdo zaútočit. Pýcha předchází pád.

Navzdory své sebedůvěře s sebou každý Fred no-sil osobní zbraň, která byla docela nebezpečná. Sears s Roebuckem nás varovali, abychom si na ně dávali po-zor. Vypadaly jako praky s několika pohyblivými částmi a pomocí elektromagnetického pole vystřelovaly malé létající talíře.

Sears s Roebuckem shrnuli svůj výklad: „Pokud jde o boj, nemáme jiný plán než sabotovat jejich základnu. Mohou mít i jiné hubivé zbraně."

„Nemyslíte spíš ničivé?" zeptal se Fly.

Instruktaž mi zvedla morálku. Pevným hlasem jsem řekl: „Ať už jste tím mysleli cokoli, kapitáni Searsi a Roebucku, buďte ujištěni, že Námořní pěchota Spojených států má vždy plán, jak nakopat nepřítele do zadku."

Po dosažení nepřátelského sektoru nebyl zbytek ces-ty ničím výjimečný. Vlastně byl stejný jako její první část. Jediný rozdíl spočíval v tom, že jsme byli zabale-ní do celofánu, abychom na druhé straně zůstali elegant-ní a svěží.

Všechno dobré jednou končí.

Všechno zlé jednou končí.

„S přihlédnutím k vaší zkušenosti s cestováním Brá-nou, by pro vás měl být teleport hračkou," snažila se mě povzbudit Arlene.

Poškození, které Searsova a Roebuckova loď utrpě-la, nám poskytlo nečekanou taktickou výhodu.

Možná se už nikdy nevrátíme na základnu cizinců, kteří nám po-slali zprávu, ale za to jsme měli hezkou návnadu, s jejíž pomocí můžeme rozptýlit Fredy, zatímco se budeme teleportovat. Sears s Roebuckem poslali trosky své lodi přímo proti obrannému satelitu Fredů. Neměli jsme ra-dost, že o ni přijdeme. Byla to dobrá loď.

Vylodění z lodi nebylo nikdy snazší. Vzduchové uzá-věry neutrpěly nejmenší škodu. Už jsme byli oblečení a připraveni hledat teleport. To všechno jsme stihli v jed-nom dni.

Myslel jsem si, že když jsem viděl jedno zařízení na přenos hmoty, viděl jsem už všechna, ale není to pravda. Tohle nad sebou nemělo kamenný oblouk, ani do něho nebyla vysekána snůška nesmyslných obrazců.

Své zkušenosti s Bránou na Phobu bych mohl pou-žít jako omluvu pro svou pověřivost, nicméně to neby-lo nutné. Většina z toho, co jsme po opuštění naší slu-neční soustavy viděli, nedávala podle naší fyziky smysl. Takže jsme neměli jinou možnost než věřit technice, kte-rá podle všeho fungovala. Žádná z úžasných technologií cizinců mě ještě nezklamala, až na jeden menší zádrhel s Bránou.

Počkal jsem, až na mě přijde řada, a zhluboka se nade-chl. Potom jsem udělal krok vpřed, vstříc svému osudu.

Ještě nikdy jsem nezažil, aby chlupatá hromada protoplazmy vykřikla mé jméno: „Flyi!"

Podíval jsem se dolů a všiml si, že na podlaze poblíž mé boty se něco třpytí. Reagoval jsem pomalu, protože jsem měl stanové priority. Za prvé, boty. To znamená, že nám zůstalo oblečení i zbraně. Za druhé, opět na nás působí gravitace. Co na tom, že mě bolí záda a nohy si na něco stěžují. Gravitace, sladká gravitace. Za třetí... Za třetí jsme měli nějaký problém.

Z hromady masa vytékala kapalina bleděružové barvy, která mi ani vzdáleně nepřipomínala krev.

Podíval jsem se na hromadu zblízka a rozeznal lidská ústa. Nikdy předtím jsem neviděl samotná ústa, obklopená vrásčitou kůží potící růžovou tekutinu.

Ten slabý hlásek vzadu v mé hlavě se mi chystal vy-nadat za to, že si víc nevšímám svého okolí, a že vůbec nepřemýšlím. Arlene mu svým křikem ušetřila náma-hu. Neměl jsem jí to za zlé. I já vykřikl hrůzou ve chvíli, kdy mi mozek začal bít na poplach. Ten pitomec, kterého napadlo, že by silná žena neměla nikdy křičet, měl hlavu tak hluboko v zadku, že denní světlo pro něho byl jen mýtus.

Sears s Roebuckem nechápali, co se stalo. Zeptali se, kam se poděly ostatní jednotky. Měli na mysli Hidalgo-Flye a Hidalgo-Arlene. Snažili jsme se jim vysvětlit, že ta umírající věc na podlaze je Hidalgo.

Pro Searse a Roebucka nebude nikdy snadné pochopit, co je to smrt.

Arlene i já jsme o ní měli mnohem lepší představu. V okamžiku, kdy hromada buněčné hmoty otevřela ústa, aby nás poprosila, ať ji „dorazíme“, zahájili jsme oba dva současně palbu ze svých energetických zbraní. Naše tepelné paprsky se překřížily a krájely krvavou hromadu na menší kousky, které už nepromluví. Pro jistotu jsme v tom pokračovali o něco déle, než bylo nezbytně nutné.

„Proč jste poslali novou jednotku pryč?“ zeptali se Sears s Roebuckem. Klavijské mysli připadalo to, co se právě stalo, velmi zajímavé. Možná si mysleli, že se Hidalgo proměnil v něco jim bližšího, že začal lepší život. Nevím. Nezajímá mě to.

Tenhle důstojník, muž, jehož Arlene kdysi chtěla vy-hodit vzduchovým uzávěrem, ukázal, že patří k těm nej-lepším, co Země má. Byl vedoucím našeho útočného týmu. Dlužili jsme mu to, co jsme pro něho právě teď udělali.

Zvláštní věc. Svedl proti monstrům řadu bitev. Pekelný baron mu vzal ženu. Nakopal do zadku parní demony i pavouky. Na Phobu se zachoval jako kamarád a pomohl nám vypořádat se s impy, létajícími lebkami a superdýní. Byl veteránem války s demony zkázy.

A pak ho dostane mizerný teleport. Krucinál. Pitomá technologická závada. Samým rozčilením jsem začal vi-dět rudě. Dlužili jsme mu víc než ukončit jeho utrpení. Dlužili jsme mu slova na rozloučenou, náležité sbohem, které patří čestnému muži.

Místo toho jsme mu věnovali jiné rozloučení - tako-vé, které si zaslouží jedině dobrý mariňák. První Fredo-vé udělali chybu, že se objevili právě v tom okamžiku. Pro Arlene a Searse s Roebuckem jsem nenechal ani jed-noho. Paprskové zbraně mi mou práci nepředstavitelně usnadňovaly.

Jo, přesně tak. No, není ta technologie skvělá? Nej-dřív usmaží Hidalgo a pak mi dá způsob, jak ho stisk-nutím jediného knoflíku pomstít. Řádili jsme jako pomi-nutí. Z ničeho jsem ještě neměl lepší pocit. Zbraně byly lehké a nebylo je nutné nabíjet. Sears s Roebuckem nám připomenuli, že je nakonec budeme muset nabít, ale na jedinou baterii s nimi můžeme zabít až tisíc nepřátel. Ze všech sil jsem se snažil téhle možnosti využít.

Někteří Fredové na nás vyslali své létající talíře. Je-jich muška se však nemohla rovnat se standardy námoř-ní pěchoty.

Sears s Roebuckem mířili Fredům na hrud', přímo na mozek. Když jsem si uvědomil, že tihle cizinci cítí bo-lest, začal jsem jim mířit na hlavu ve tvaru artyčoku, na ruce i na nohy. Arlene mi připomněla, že tu máme splnit svou misi. Ale to nebylo nic platné. Odpočíval jsem při-liš dlouho, příliš silně jsem potlačoval svou touhu po po-mstě. Ted' nastal čas odplaty.

Narazili jsme na dva souložící Fredy. Pamatoval jsem si to z přednášky Searse a Roebucka. Jejich běžná výš-ka činí metr osmdesát. Když jeden z nich povyroste nad dva metry, je připraven k páření. Ale jedině v případě, že najde někoho druhého. Ten vysoký si musí najít družku, která se zkrátí na méně než metr a půl. Poté ten vysoký vloží svou jehlanovitou hlavu do dutiny v hlavě té malé.

Tím způsobem sdílejí genetické informace. „Mužova“ pokožka získá jasně červený nádech, zatímco „ženina“ se zbarví v sytě fialovou. Vědcům by takováhle ukázka při-padala nekonečně fascinující. Pro mě bylo víc stimuluj-cí, když jsem mohl jejich společenskou zábavu přerušit přesně mířenou střelbou do

určitých, pečlivě vybraných míst. Jsem si jistý, že než tihle Fredové zemřeli, cítili něco z Hidalgova utrpení.

Zatímco jsem se tímhle způsobem bavil, Sears s Roebuckem a Arlene našli hlavní počítač a nahráli do něho program. Když se vrátili zpět, našli mě v místnosti vy-malované krví cizinců. Její barva mi připomínala ledo-vý čaj.

„Co teď?“ zalykal jsem se. Pokoušeli se mi vysvětlit, že splnili naši misi. Ale to mě nemohlo zastavit. Ještě po-řád jsme nevystřileli své energetické zbraně.

„Škoda, že už nemáme loď,“ vzdychla Arlene. Otoči-la se na Searse s Roebuckem a zeptala se jich, jestli ne-mají nějaký návrh.

A oni měli. Na základně bylo několik funkčních teleportačních plošin. Nesmrtelnými slovy Searse a Roebucka řečeno: „Brány musí mířit na loď Fredů. Není bez-pečné tam jít.“

Bereme na vědomí. Ve své zuřivosti jsem si neuvědo-mil, že na lodi bude panovat nulová gravitace. Ale v oka-mžiku, kdy jsem v žaludku pocítil to staré známé pře-vrácení, jsem si připomněl, že tyhle nádherné paprskové zbraně nemají zpětný ráz a pro tohle prostředí se doko-nale hodí.

Věčná škoda, že nedorazily s námi. Stejně jako naše oblečení a vybavení. Přesně tak, jako bychom znovu pro-šli Bránou na Phobu. Svlčení do naha. Nalevo jsem měl Arlene -její dlouhé, pevné a svalnaté nohy se lehce mí-haly, jako kdyby plavala. Ta holka má vážně skvělý za-dek. A také tu s námi byli Sears a Roebuck. Nazi vypada-li ještě víc jako gorila Magilla. Ale jejich chodidla byla spíše lidská než opičí, což mě docela překvapilo.

„A co budeme dělat teď, seržante?“ zeptala se Arlene. Neřekla to jako má nejlepší kamarádka. Spíše jako ně-kdo, kdo uvažoval mnohem střízlivěji než jeho nadříze-ný důstojník.

Sears s Roebuckem mi přišli na pomoc. „Nemáme ji-nou možnost, než zůstat při zemi.“

Zatímco jsem uvažoval, jestli jde o slovní hříčku, Arlene se rozbrečela. To jí nebylo natolik podobné, že mi to pomohlo nabýt alespoň zdánlivé přičetnosti. Všiml jsem si, že si tiskne ruku ke krku. Až potom jsem si uvědomil, co se stalo. Její poslední spojení s Albertem vzalo za své - druhý prsten, ten snubní. Nebylo možné, aby ho Sears s Roebuckem mimo svou laboratoř znovu vyrobili.

Nicméně, dlouho jsme si s tímhle problémem starosti dělat nemuseli. Fredové na lodi si brzy všimli svých čer-ných pasažérů-piráťů-útočníků. Měli lepší mušku než je-jich kolegové na základně. Dupali podél přepážek smě-rem k nám ve svých magnetických botách, někteří pod námi, jiní nad námi. Talíře, které vystřelovali, se přibli-žovaly stále víc a víc, zatímco my se vznášeli v prosto-ru, nazí a bezmocní.

V té chvíli jsem si uvědomil, že jsem se měl lépe při-pravit na nepředvídané události. V několika málo posled-ních vteřinách svého života jsem věnoval letmou pozor-nost lodi. Podrobnosti by se mi mohly hodit v příštím životě. Nepřestával jsem věřit, že tahle teorie o smrtel-nosti lidí neodpovídá tak zcela skutečnosti.

Loď svým vzhledem odpovídala klavijskému křížníku, byla jen mnohem delší. Odhaduji, že od přídě k zádi měřila 3,7 kilometru. Vesmírná loď Fredů byla určitě tím největším doutníkem ve vesmíru.

Zatímco jsme uhýbali malým létajícím talírům, v rychlosti jsem si zopakoval, co jsem se dozvěděl a odvodil z instruktaže Searse a Roebucka. Oba byli plně za-městnáni uhýbáním, než aby se mnou mohli zapříst roz-hovor, takže jsem se musel spolehnout na svou paměť.

Sears s Roebuckem to nikdy otevřeně neřekli, ale Fredové se lidem podobali v jednom ohledu více než Klaveové - byli to také individualisti. To se až extrémně odráželo v nedostatečné spolupráci mezi ďábelskými ve-třelci. Už ani nedokážu spočítat, kolikrát jsme se s Arlene zachránili tím, že jsme monstra přinutili bojovat pro-ti sobě navzájem. Měli-li na výběr mezi zmasakrováním lidí a vzájemným ničením, pekelní baroni i dýně se po-každé rozhodli pro to druhé.

Takže když to fungovalo stokrát předtím, proč to ne-zkusit po stoprvé? „Boj muže proti muži!“ vykřikl jsem. „Nezdá se mi, že jsou o tolik silnější než my.“ Byl jsem si jistý, že nikdo na téhle lodi není tak silný jako Sears a Roebuck.

„Možná bychom jim mohli vzít zbraně,“ navrhla Arlene.

„Žádné zbraně Fredů nemůžete použít k zabíjení,“ řekli Sears s Roebuckem. Chvíli trvalo, než mi to došlo -zbraně mohou aktivovat pouze Fredové.

Šel jsem ostatním příkladem. Jakkoliv jsem nulovou gravitaci nesnášel, strávil jsem v ní poslední dobou

tolik času, že jsem se naučil obrátit ji ve svou výhodu. Ve volném pádu by mohla vzniknout zbrusu nová forma bojo-vého umění.

Kopnutím jsem se odrazil od stěny, popadl nejbližší-ho Freda a trhnutím ho vytáhl z jeho magnetických bot. Setrvačnost hrála v můj prospěch - stal se z ní můj nový kamarád. Mrštil jsem s cizincem proti dvěma z jeho ko-legů. Ti už se jako kamarádi nechovali. Kdyby v těch vel-kých hrudích měli nějaký mozek, došlo by jim, co dělám, odhadli by můj další krok a spolupracovali jeden s dru-hým.

Jaká ironie. Arlene a já jsme byli ti nejzarytější individualisté, jaké by kdy jakýkoliv kolektivistů mohl mít tu smůlu poznat. Klavijské společenství se spojilo se svým protikladem, Homo sapiens, proti veřejnému nepříteli.

Mohla by být největší chybou nepřátel jejich dekonstrukce? Zničí úplně všechno a proto jim nezbyvá nic, na čem by mohli postavit rozumnou sobeckost.

Látka k zamyšlení. Filozofická otázka k ukřácení dlouhé chvíle, až vyčistíme tuhle loď od jejich majite-lů. Sears s Roebuckem bojovali jiným způsobem. Větši-nou své protivníky rozdrtili a poté jim z těla vytrhli vel-kou část hrudi. Mně a Arlene se dařilo vnucovat Fredům vzájemné zápolení.

Najednou jsem zaslechl Searsovo a Roebuckovo varo-vání. Fred, který se ke mně přiblížil zespodu, měl na hru-di odznak, který ho podle všeho pasoval do funkce jaké-hosi biologického vědce. Když mě popadl a stáhl dolů, došlo mi, že má určité znalosti o našem druhu.

Místo toho, aby mě svými hůlkovitými prsty bodnul do hrudi, kde by mi mohl udělat díru do srdce, šel po mém mozku předpokládaje, že jediná skutečná slabina Fredů musí být zároveň i lidskou slabinou.

Nikdy nic nepředpokládejte.

Svým zabijáckým prstem mě bodl do míst, kde vě-děl, že lidé schovávají mozek - do hlavy. Jenže jejich vý-zkum nebyl příliš důkladný. Bodnutí jeho jehlicí, která mi projela tváří, pálilo jako čert, ale více než v bezpečné vzdálenosti minulo mozek.

Pak přišla řada na mě. Zaryl jsem mu prsty do hlavy, jako kdyby šlo o shnilou kapustu. Myslím, že ječel bo-lestí, když jsem trhal jeho tělo. Tělo živého tvora, který dokáže vytušit ohavnou věc dřív, než se skutečně stane. Smál jsem se. Vrátil jsem se k tomu, v čem jsem nejlepší.

Nějakým zázrakem jsme vyčistili celou část, v níž jsme se nacházeli. Potom jsme se přesunuli do vedlejší.

Ačkoliv se plavidlo po návrhářské stránce podobalo klavijské lodi, jeho vnitřek se skládal ze samostatných od-dělení. Když jsme jako andělé smrti proplouvali z jedné části do druhé, mé teorii se dostávalo ustavičného potvr-zení správnosti: Fredové spolu nekomunikovali!

Tímto způsobem jsme jednoduše pokračovali, dokud nás ruce i nohy nebolely tolik, že jsme se museli zasta-vit. Jakmile jsme si odpočinuli, vyrazili jsme znovu do útoku. Okamžitě nám bylo jasné, že jednotlivá oddělení spolu mezitím komunikovat nezačala. Až teprve na kon-ci jsme narazili na jiného Freda.

Možná se jednalo o samotného kapitána lodi. Byl ze všech nejchytřejší a měl zbraň, se kterou nás téměř do-stal. „Pozor na jeho paprsek!“ vykřikli Sears s Roebuckem jednu ze svých nejsrozumitelnějších vět, čímž nás s Arlene zachránili před jistou zkázou. Na poslední chvíli jsme jeden druhého odstrčili do bezpečí. Zatímco jsme se odráželi od přepážek a houpali se ve vzduchu jako kor-ková zátka v láhvi vína, žhnoucí paprsek bílé energie nás minul a roztavil jednu ze stěn. Celistvost lodní přepážky naštěstí nebyla narušena.

O tohohle Freda se osobně postarali Sears s Roebuckem. Čtyři silné ruce roztrhaly jeho hlavu na kusy. Až po-tom jsme zjistili, že jsme ho měli zabít ze všech nejdřív. Jak jsme ale měli vědět, že tenhle zatracený artyčok má přístup k hlavnímu lodnímu počítači? Ta zpropadená věc ani nevypadala jako počítač. Spíš mi připomínala mixér.

Nejvyšší Fred naprogramoval loď na cestu... někam. Neměli jsme žádnou možnost, jak změnit nastavení pro-gramu. Podařilo se nám zabít všechny Fredy. Ale uvízli jsme na jejich galaktickém expresu bez naděje na návrat. Arlene z toho neměla radost.

Epilog

Alberta už nikdy neuvidím. Dokázala jsem se smířit s tím, že až se vrátíme, bude mu šedesát sedm let. Ales-poň bychom zase byli spolu.

Ale Fly musel hnát misi až do krajnosti. Všimla jsem si, jak ho po Hídalgově smrti zaplavila vlna zběsilosti, a chápu to. Také vím, že bez toho ohně, který v něm hoří, bychom bývali ani nemuseli přežít. Když o tom tak přemýšlím, povím mu, že mu rozumím.

Ted' jsem schopná myslet pouze na svou ztrátu. Než dorazíme ke svému cíli a otočíme se na cestu zpět, Albert bude v hrobě už celá staletí. A tak sedím o samotě na jed-nom konci lodi, zatímco Fly sedí na druhém. Lod' Fredů nabízí velká vyhlídková okna.

Dívám se ve směru našeho pohybu a pozoruji hvězdy, jak se zužují v úzkou červenou čáru. Fly se dívá také, jen tu samou čáru vidí modře. Nemluvíme spolu. Snaží se přijít na slova, která nechci slyšet.

Oba dva uvažujeme nad tím, co bude lidská rasa dělat během příštích několika tisíc let.